

ONSDAGEN DEN 19 NOVEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

*

* *

Paul van Buitenen, *för Verts/ALE-gruppen.* – (NL) Herr talman! Det gäller en ordningsfråga. Jag har en begäran för Verts/ALE-gruppen angående morgondagens debatt och omröstning om förordning (EG) nr 1073/1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf), eller Gränslebetänkandet med andra ord. Det ser ut som att kommissionen överväger att avsluta den pågående översynen av förordningen med anledning av avslöjanden om oegentligheter inom Olaf och vill följaktligen dra tillbaka sina förslag i samband med medbeslutandeförfarandet med parlamentet.

På gruppen De grönas vägnar vill jag be er att kontrollera med kommissionen om detta är fallet och om den kan uttala sig före morgondagens debatt, så att Europaparlamentet vet om debatten och omröstningen fortfarande har något värde.

Talmannen. – Frågan riktades till kommissionen. Benita Ferrero-Waldner har möjlighet att besvara den. Låt mig välkomna Jean-Pierre Jouyet. Vi är alla närvarande och kan börja med nästa punkt på föredragningslistan.

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Europeiska unionens svar på den försämrade situationen i östra Demokratiska republiken Kongo (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalande om Europeiska unionens svar på den försämrade situationen i östra Demokratiska republiken Kongo.

Jean-Pierre Jouyet, *rådets tjänstgörande ordförande.* – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, min kära Benita, mina damer och herrar! Jag vet att ni, på samma sätt som vi, är bekymrade över den försämrade situationen i östra Demokratiska republiken Kongo och jag kommer ihåg, eftersom vi redan har diskuterat frågan med er, att vi blev allt mer bekymrade när vi tog upp frågan i ert utskott för utrikesfrågor i oktober.

Unionens utrikesministrar diskuterade frågan grundligt vid sitt sammanträde (allmänna frågor och yttre förbindelser) den 10 november, och ordföranden beslutade att ta med denna punkt på dagordningen för nästa sammanträde den 8 december, där kommissionen skulle närvara, företrädd av Louis Michel och Benita Ferrero-Waldner.

Man måste konstatera att situationen i östra Demokratiska republiken Kongo har försämrats oerhört sedan slutet av augusti när CNDP, lett av rebelledaren Laurent Nkunda, inledde en offensiv mot den kongolesiska armén. Armén hade inget att sätta emot och tvingades att låta endast Monuc, FN:s fredsbevarande styrka, skydda civilbefolkningen.

Rebellernas landvinningar tillät dem att marschera till Goma, provinshuvudstaden i norra Kivu, och gjorde det möjligt för dem att i betydande grad utvidga sitt kontrollerade område i denna provins som gränsar till Rwanda. Den pågående krisen visar återigen risken för instabilitet som orsakas av närvaron av alla rebellgrupper i östra Demokratiska republiken Kongo: inte bara CNDP, utan även Huturebeller från FDLR.

Den kongolesiska arméns fullständiga nederlag visar också att denna komplexa kris inte kan lösas med militära medel och att en hållbar fred kräver en politisk lösning där man tar hänsyn till både de lokala och de regionala aktörerna. Jag återkommer strax till detta.

Under den djupaste krisen och under de mest intensiva attackerna från Laurent Nkundas rebellstyrkor mobiliserade EU kraftfullt, åtföljt av resten av världssamfundet. Som ni minns var den viktigaste uppgiften att först och främst förhindra att Goma förlorades och att försöka stabilisera konflikten. Det var därför kommissionsledamot Louis Michel reste till regionen för att få en uppfattning om läget. Den 1 och 2 november besöktes platsen av Bernard Kouchner, i sin roll som rådets tjänstgörande ordförande, och av David Miliband.

Det politiska budskapet om återhållsamhet uttrycktes av båda ministrarna i Kinshasa, Kigali och Dar es-Salaam. Ministrarna reste även till Goma för att på plats visa att krisen har vår fulla uppmärksamhet, för att bedöma de fördrivna personernas behov och för att träffa de humanitära organisationerna, därför att det är civilbefolkningen som blir det första offret om striderna återupptas.

Striderna har lett till en kraftig försämring av den humanitära situationen. Man har beräknat att ytterligare 250 000 personer har fördrivits under de mest dramatiska omständigheter, om man bara räknar med de totalt över en miljon fördrivna personerna i provinsen norra Kivu. Lägg till detta de allvarliga överträdelserna av de mänskliga rättigheterna som rebellgrupperna gör sig skyldiga till, däribland summariska avrättningar, omfattande sexuellt våld, rekryteringen av barnsoldater och plundring, både av rebellgrupperna och vissa delar av den kongolesiska armén.

De återupptagna striderna har även avbrutit genomförandet av de avtal som slöts i november 2007 mellan Demokratiska republiken Kongo och Rwanda, känt som Nairobiprocessen, som ni känner till och som är inriktad på kampen mot de rwandiska hutubeller från FDLR som finns i östra Demokratiska republiken Kongo. Avtalet mellan den kongolesiska regeringen och de kongolesiska rebellgrupperna, inbegripet Laurent Nkundas CNDP, i januari 2008, känt som Gomaprocessen, har också brutit samman.

Det man prioriterar just nu är att ta itu med den akuta humanitära situationen och säkra tillträdet till de fördrivna personerna. I linje med sitt mandat spelar Monuc en viktig roll. Det håller för närvarande på att stärka sina åtgärder i norra Kivu och vi uppmuntrar det att fortsätta sina initiativ i denna riktning. FN:s generalsekreterare har begärt extra resurser till detta uppdrag och diskussioner om denna fråga, som vi hoppas blir klara mycket snabbt, har inletts i säkerhetsrådet.

Inför den akuta situationen har EU på ett betydande sätt stärkt sina humanitära åtgärder. Många medlemsstater, såväl som kommissionen, har gett exceptionellt stora bidrag för att stödja de icke-statliga organisationernas åtgärder och FN:s byråer, t.ex. Världslivsmedelsprogrammet och flyktingkommissarien. Extra förnödenheter, till ett värde som uppgår till över 43 miljoner euro, i form av bidrag till luftbron – jag avser länder som Storbritannien, Belgien och Italien – gör EU till den överlägset största biståndsgivaren under denna kris.

Nu måste vi få till stånd den dynamik som kommer att ge en hållbar lösning på frågan avseende de olagliga väpnade grupper som finns i östra Demokratiska republiken Kongo: alla olagliga väpnade grupper, vare sig de är kongolesiska eller utländska, i vetskap om att det inte finns någon militär lösning på krisen och att varje form av lösning kräver en nystart på Goma- och Nairobiprocesserna som jag just har beskrivit och som utgör den lämpliga ramen för en hållbar stabilisering av situationen i denna kongolesiska provins.

Det är nödvändigt att Demokratiska republiken Kongo och Rwanda återupptar sin dialog och sitt samarbete i denna fråga, och jag vill bekräfta den verksamhet som Roeland Van de Geer, Europeiska unionens särskilda representant i området kring de afrikanska stora sjöarna, bedriver i syfte att försöka få parterna att återuppta dialogen. Det är kring dessa mål som världssamfundet, särskilt EU, har samlats under de senaste veckorna.

Dessa initiativ har nu gett resultat för första gången, särskilt när det gäller den återupptagna dialogen mellan Kinshasa och Kigali på ministernivå och inom organisationen, i Nairobi den 7 november, på initiativ av länderna kring de stora sjöarna och Afrikanska unionen, på ett internationellt toppmöte om krisen i östra Demokratiska republiken Kongo där särskilt de kongolesiska och rwandiska presidenterna, Joseph Kabila och Paul Kagame, deltog.

Bland de viktigaste framstegen under toppmötet bör vi särskilt uppmärksamma de regionala staternas åtagande att om nödvändigt skicka fredsbevarande trupper till östra Demokratiska republiken Kongo och, om nödvändigt, utse en högnivågrupp av kontaktpersoner, bestående av Nigerias f.d. president Olesgun Obasanjo och Tanzanias f.d. president Benjamin Mkapa.

Vid sitt extra toppmöte i Johannesburg den 10 november meddelade SADC även sin beredvillighet att eventuellt skicka fredsbevarande trupper till östra Demokratiska republiken Kongo. EU välkomnar de afrikanska staternas engagemang och är fortfarande fast beslutet att fortsätta sitt samarbete med FN, Afrikanska unionen och länderna kring de stora sjöarna för att hitta en lösning på krisen. Låt oss emellertid klargöra att

det inte kommer att bli möjligt att lösa krisen utan större resurser för att stabilisera freden, i synnerhet till FN.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Låt mig först helt kort säga till herr van Buitenen att jag förvisso har noterat det som han har sagt och att jag naturligtvis kommer att vidarebefordra detta budskap till mina kolleger som definitivt kommer att svara i morgon.

Herr talman, ledamöter och herr rådsordförande, min käre Jean-Pierre! Jag ersätter i dag min kollega Louis Michel som av hälsoskäl inte har möjlighet att delta i debatten och som har bitt mig att framföra sina ursäkter till er.

Ni vet vad kommissionsledamot Michel anser om regionen kring de stora sjöarna. Som rådets ordförande redan har sagt var han i själva verket den förste som reste till Demokratiska republiken Kongo och Rwanda den 30 och 31 oktober, mitt under krisen, för att försöka lösa frågan. Ur detta skuggdiplomatiska uppdrag växte idén om att organisera Nairobi-konferensen, vars praktiska slutsatser i dag ger oss nya utsikter att komma ur krisen.

När det gäller det svar som kommissionen kan ge, vill jag ta upp en analys av situationen ur två perspektiv, även om de väldigt mycket liknar dem som rådsordföranden har beskrivit.

För det första, på den humanitära nivån: världssamfundet, inbegripet EU, är i färd med att ta itu med krisen. Kommissionen mobiliserade omedelbart 6,3 miljoner euro för att möta de akuta behoven. Vi är emellertid fortfarande mycket vaksamma så att vi kan anpassa detta belopp till hur situationen utvecklar sig. De humanitära behoven är, på det hela taget, täckta i Kivu och det råder en verkligt god samordning mellan de humanitära organen.

Kommissionen och medlemsstaterna meddelade gemensamt, i Marseille den 14 november, nya bidrag uppgående till ytterligare 43,5 miljoner euro för att möta krisen.

Det största problemet finns emellertid kvar, dvs. tillträdet till befolkningsgrupperna i vissa områden där strider fortfarande pågår mellan den kongolesiska armén, deras Mai-Mai-allierade och FLDR å ena sidan och CNDP å den andra, eftersom ingen part respekterar eldupphöret.

För det andra, på den politiska och militära nivån: i östra Demokratiska republiken Kongo är det inte möjligt med en militär lösning. Det finns bara utrymme för en välavvägd politisk lösning, byggd på dialog. Detta rekommenderades också av länderna i regionen vid Nairobi-toppmötet den 7 november och, framför allt, detta verkade vara vad CNDP-rebellerna och en stor del av det politiska etablissemangen i Kinshasa, t.ex. nationalförsamlingen, hoppades på.

Kommissionen är därför mycket nöjd med slutsatserna från toppmötet med statscheferna från länderna kring de stora sjöarna, mer specifikt med beslutet att tillämpa afrikansk diplomati på hög nivå för att lösa krisen och att införa en verifieringsmekanism för att göra det möjligt för statscheferna i regionen att nära övervaka utvecklingen och komma med de nödvändiga genvägar i rätt tid.

I detta avseende är det besök som Olesegun Obasanjo just har gjort i regionen mycket uppmuntrande. Besöket har försäkrat oss om möjliga militära interventioner från vissa länder i regionen, och man fick garantier från president Kabila att Kinshasa är redo att lyssna på CNDP:s krav och även redo att föra en dialog. Under besöket lyssnade man även på CNDP:s klagomål och general Nkunda bekräftade på nytt sin vilja att tillämpa eldupphör och göra allt för att underlätta leveranserna av humanitärt bistånd i de områden som han kontrollerade.

Det är därför nödvändigt att ta till vara den rådande politiska dynamiken och göra allt vi kan för att se till att de olika aktörernas förklaringar omsätts i praktiken. Det är alltså hög tid att angripa de underliggande orsakerna till krisen i den östra delen av landet, som alla känner till: FDLR:s närvaro, den organiserade plundringen av mineraltillgångar, befolkningsgruppernas och minoriteternas politiska frustration, och man måste låta alla idéer sträva mot samma punkt.

Det är nödvändigt att hela världssamfundet stöder de diplomatiska insatserna som man fattade beslut om vid Nairobi-toppmötet och att man samordnar de internationella insatserna för att ge tillräckligt utrymme till president Obasanjo och president Mkaapa att fortsätta förhandlingarna.

Det är också viktigt att betona Monucs roll. Det är inte Monuc som bär ansvaret för alla former av maktmissbruk. I själva verket utför Monuc ett viktigt arbete trots sina små resurser och begränsade

befogenheter. Man utför alltså ett arbete som skulle vara svårt att ersätta, dvs. ett bevarande av freden, inte krigföring.

Det är emellertid ännu viktigare att stödja de aktuella ansträngningarna att stärka dess mandat nu när säkerhetsrådet snart ska diskutera denna fråga. Vi anser att mandatet bör utvidgas så att det t.ex. omfattar övervakning av plundringen av naturtillgångar och, i synnerhet, som rådets ordförande sa, öka de tillgängliga resurserna så att man kan göra detta.

Jürgen Schröder, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Just nu har vi en finanskris som kommer att hamna i historieböckerna. Det var dock möjligt att på bara några veckor organisera ett G20-möte som gav konkreta resultat, främst beslutet att använda 2 procent av BNP för att stimulera ekonomin och hjälpa finanssektorn.

Å andra sidan har vi inte lyckats uppfylla vårt åtagande att använda 0,7 procent av BNP till utveckling. Om så hade varit fallet hade förvisso Demokratiska republiken Kongo varit mer utvecklat och hela denna konflikt hade kanske kunnat undvikas. Men nu är läget annorlunda. Vi har inte tid att diskutera utveckling för Kivu: det råder en humanitär kris där. Ytterligare 250 000 personer har fördrivits under de senaste veckorna. Folk dör som ett indirekt resultat av striderna och sjukdomar som t.ex. kolera sprids snabbt.

Sedan 2005 har FN godtagit ansvaret att skydda området. FN har skickat sin fredsbevarande styrka Monuc till Demokratiska republiken Kongo. Med sina 17 000 man är Monuc det största fredsbevarande uppdraget i världen som opererar enligt ett kraftfullt kapitel 7-mandat. Men vad kan Monuc göra? Soldaternas och utrustningens kvalitet är mycket dålig och Demokratiska republiken Kongo är ett oerhört stort land. Jag stöder därför verkligen uppmaningen att stärka Monuc, men om vi ska vara realistiska så kommer det att ta månader innan denna förstärkning kan genomföras på platsen – viktiga månader då folk kommer att dö. Jag föreslår därför att vi skickar en EU-styrka under en kort period för att snabbt kunna stabilisera regionen fram till dess det nya Monuc kan fungera och sättas in på platsen.

Alain Hutchinson, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först och främst, under dessa lågmälda diskussioner i denna mycket trevliga miljö, måla upp scenen för er, eftersom jag har varit på platsen tre gånger under de senaste månaderna.

Just nu där borta, mitt under våra diskussioner, begås våldsamheter, våldtäkter och mord. I dagsläget är detta vardagsliv för många medborgare som bor i denna hemska del av världen. Jag anser att det inte finns någon tid för retorik, det är dags att handla. Jag menar att detta smutsiga krig inte alls är något etniskt krig, som en del har börjat att säga; etniska krig kan alltid skapas eftersom det passar oss, européerna, därför att när det är tal om etniska krig innebär det att afrikanerna krigar mot varandra och att det inte är vårt problem. Nej, upprinnelsen till kriget som pågår där borta hittar vi på botten av gruvorna – diamant-, coltan- och guldgruvorna – som man, trots massakrerna, fortsätter att driva lugnt och effektivt. Mineralerna exporteras, mitt framför ögonen på FN-trupperna, från Gomas flygplats eller via landsväg till Kigali, så de gör fortfarande vissa personer mycket rika. Sådant är kriget.

För att kunna stoppa kriget är detta den första frågan man måste ta itu med. Hur kan man stänga dessa gruvor och vilka åtgärder krävs för att stoppa denna skandalösa handel? Vi skulle kunna använda processer igen, som t.ex. Kimberleyprocessen som infördes för diamanter. Jag antar att en del av våra kolleger kommer att ta upp detta här.

Under de senaste tio åren har ungefär – och samtidigt som denna siffra ifrågasätts av vissa, kan jag försäkra er att den lätt går att bekräfta – 5 miljoner kongoleser gått en våldsam död till mötes i denna region, antingen som direkta offer för kriget eller som offer för sideeffekterna, t.ex. sjukdomar osv. som har orsakats av kriget. Frågan är alltså att ta reda på vem som främjas av kriget och vem som tjänar på att det fortsätter. Jag anser att det är den viktigaste uppgiften.

När det gäller EU anser jag och min grupp att det finns tre viktiga frågor. För det första måste vi verkligen stödja de fredsinitiativ som man håller på att genomföra – inte under de senaste veckorna, men det har ägt rum under en viss tid. Vi har nominerat abbot Apollinaire Muholongu Malu Malu till Sacharovpriset, eftersom han under lång tid varit engagerad i att försöka hitta en fredlig lösning i denna region. I Goma förde han inte bara samman CNDP – därför att CNDP kom, gick, kom tillbaka och gick igen – utan även alla rebellgrupperna och Demokratiska republiken Kongos regering. Det tycker jag är viktigt. Vi har Nairobiprocessen och den senaste tidens Nairobioppmöte, som kommissionsledamoten hänvisade till.

Jag anser naturligtvis att det är nödvändigt att stödja dessa initiativ och stödja vår kommissionsledamot, Louis Michel, som, och jag säger detta i egenskap av socialist medan han är liberal, gör enorma insatser i området.

För det andra måste vi till varje pris skydda befolkningen. Man har sagt att Monuc inte är där för att föra krig, utan för att bevara freden. Så kanske det är, men Monuc har ett "kapitel 7-mandat". Det är inte som 1994 i Kigali då man inte kunde göra någonting, då vi maktlöst tvingades titta på medan massakrerna pågick. Nu tillämpas kapitel 7 och Monucs uppdrag är att försvara civilbefolkningen. Civilbefolkningen mördas, men Monuc har ändå inte rört sig ur fläcken. För en kort tid sedan, i en by vars namn jag inte kommer ihåg just nu, ägde en verklig massaker rum i Kiwanja, strax utanför ett Monucläger.

Monuc måste därför stärkas med styrkor från EU. Min grupp anser detta. Vi kommer i vilket fall som helst att lägga fram ett ändringsförslag om detta.

Slutligen vill jag helt kort säga att det naturligtvis finns ett behov av att gå vidare med de beslut som krävs för att stoppa exploateringen av, och handeln med, de mineraler som i själva verket bär ansvaret för alla de massakrer som pågår på platsen.

Thierry Cornillet, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Detta hörn av världen verkar vara förbannat och, som Alain Hutchinson så träffande har sagt, nästan fem miljoner personer har dött sedan kriget inleddes i början på 1990-talet.

Detta område är drabbat av död – massdödande i norra Kivu, Uganda, Rwanda, Burundi – det finns inget slut på det, och varje år börjar dödandet på nytt. Jag vet att samma orsaker alltid ger samma effekter. Det finns etniska konflikter eftersom de gränser vi skapade ofta var konstgjorda gränser. Det finns ett slags överdriven nationalism: alla försöker att vara Napoleon III i liten skala och ha ett mexikanskt äventyr så att deras lands problem glöms bort. Vi har naturligtvis också suget efter pengar, Alain påpekade detta, den ofta ojämförbara rikedomen i området. Det finns också galenskap, på vilket annat sätt kan vi beskriva de dåd som Herrens motståndarmé utför?

Vad kan vi då göra? Jag vill förresten också göra er uppmärksamma på åtgärderna från kommissionsledamot Louis Michel, som länge har varit intresserad av frågan. Vi har fått ta del av hans åtgärder vid sammanträdena i Kigali och Kinshasa, vilka resulterade i Nairobi toppmötet. Vi har också SADC och Obasanjo. Vi ska återigen ha stora diplomatiska toppmöten. Är detta dock ett skäl till att bara lita på diplomati? Vi står inför en mycket allvarlig humanitär situation.

I min egenskap som föredragande för humanitärt bistånd för ert parlament reste jag till Kinshasa i början av november för att träffa Botswali Lengomo, den nye ministern med ansvar för sociala och humanitära frågor. Jag träffade också Apollinaire Malu Malu, som nästan fick vårt Sacharovpris, och som är ansvarig för Amaniprogrammet. Låt oss framför allt inte glömma bort de avsevärda humanitära insatser vi måste göra.

Vad gör vi då egentligen? Är vi säkra på att vi gör allt vi bör göra? Vad gör Monuc? Det ser ut att vara helt riktigt. 17 000 män, med 6 000 i området, det motsvarar en militär division med stridsvagnar. Vem ska tro att detta är otillräckligt för att garantera tillträde för humanitära insatser, även om jag, precis som ni, är medveten om vilka stora områden man ska skydda?

Lösningen är därför naturligtvis diplomatisk. Vi måste därför stödja en afrikansk lösning och anta att vi har förmågan att genomföra den. Vi måste se till att eldupphöret blir permanent för att säkra tillträdet till det humanitära biståndet. Utan denna förutsättning kommer det humanitära biståndet inte att nå sin destination. Inkomstkällan måste också stoppas. Vi måste också stänga gruvorna, men kanske även börja kritisera de företag i väst som köper coltanet och andra mineraler som möjliggör vapenköp. Vi måste naturligtvis ge vårt fulla stöd till fredsinitiativen genom att visa ett fortsatt, i stället för ett ibland obestämt, politiskt intresse.

Jag avslutar med att uppmana till en mycket kraftfullare militär närvaro för att stabilisera freden, och detta är något som bara FN kan göra. Jag har förstått att EU ibland har visat sig kunna övertyga FN om sin plikt.

Seán Ó Neachtain, för UEN-gruppen. – (GA) Herr talman! Situationen i östra Demokratiska republiken Kongo blir värre varje dag och världssamfundet är mycket oroat över detta. Över en och en halv miljon personer har fördrivits i Kivuprovinsen, vilket visar hur stort problemet är.

Jag stöder initiativen från Roeland Van de Geer, Europeiska unionens särskilda representant i området kring de afrikanska stora sjöarna, och Nigerias f.d. president Olesegun Obasanjo, som deltog i intensiva samtal med de politiska och militära grupper som deltar i detta våld.

Jag uppmanar Afrikanska unionen att göra mer för att säkra freden i området kring de afrikanska stora sjöarna.

Rwandas och Kenyas regeringar undertecknade ett fredsavtal i november 2007 som ett försök att komma till rätta med fiendskapen mellan de två länderna. Genomförandet av detta avtal måste garanteras, men först måste det bli ett slut på våldet.

EU ger mer pengar till länderna i området kring de afrikanska stora sjöarna än någon annan organisation eller något annat land i världen. Jag uppmanar Louis Michel, ledamot av Europeiska kommissionen med ansvar för utvecklingsfrågor, och rådet att sträva efter att få ett slut på striderna och skapa fred.

Frithjof Schmidt, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! De fruktansvärda striderna i östra Kongo handlar helt enkelt inte bara om inbördeskrig, det är även en regional konflikt som involverar många grannstater. Det handlar även om strategiska råvaror som t.ex. coltan, som vi behöver vid tillverkningen av mobiltelefoner, dvd-spelare och datorer. Det handlar också om guld, diamanter, kobolt och dyrbara träslag. Det är detta som är den djupare orsaken till denna konflikt. Vad kan och vad måste göras? FN måste få större resurser så att det kan uppfylla sitt ansvar att skydda civilbefolkningen från alla beväpnade trupper som är aktiva i området. Förenta nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo (Monuc) behöver ett tydligare mandat, mer utrustning och mer personal. EU:s medlemsstater har ständigt viftat bort vädjandena att förstärka Monuc under de senaste åren. Ändå har vi fått höra skarp kritik mot Monucs misslyckanden och misstag. Detta hyckleri måste upphöra. Vi behöver inte ett alternativt EU-märkt militärt uppdrag just nu, utan vi behöver se till att Monuc får mer resurser, och jag har lyssnat med intresse och godkännande till hur detta även är den väg som rådet och kommissionen vill gå.

Den andra viktiga punkten handlar om att utvinningen av, och handeln med, råvaror från Kongo måste övervakas strängt av världssamfundet. De internationella företag som sysslar med denna handel och som tjänar på utvinningen av råvaror i Kongo måste övervakas och tvingas till öppenhet. Det finns naturligtvis redan en officiell FN-panel med experter på olagligt utnyttjande av naturtillgångar från Kongo. Denna expertpanel har lagt fram en rad rekommendationer, däribland sanktioner mot personer och företag som deltar i ett sådant olagligt utnyttjande. EU måste verka för genomförandet av denna FN-rekommendation, särskilt när det gäller – och detta är ett område där det finns utrymme för åtgärder – eventuell import till EU, eftersom detta uppenbarligen är ett område inom vilket vi själva bestämmer och där vi aktivt kan genomföra dessa FN-rekommendationer.

Den tredje punkten handlar om att initiativet till en konferens om området kring de stora sjöarna måste drivas vidare. Det är endast politiskt samarbete och ekonomisk integration i området som kan skapa en varaktig fred. EU kan, och måste, spela en nyckelroll här.

Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! En hel rad grannstater deltar fysiskt i detta krig och det sker, framför allt, genom direkt deltagande av kongolesiska regeringstrupper tillsammans med milis och angolanska trupper på ena sidan, med general Nkunda, tutsisoldater och rwandiskt stöd på den andra. Det är ett regionalt krig som inte bara rör östra Kongo.

En viktig punkt är klar: den kongolesiska regeringen har hittills inte varit beredd att förhandla direkt med rebellerna. Man måste utöva påtryckningar på denna punkt. Det är mycket viktigt att undersöka den verkliga bakgrunden till denna konflikt. Tysklands förbundsresident har själv tagit upp det faktum att detta är en konflikt om råvaror. Råolja, guld, diamanter, koppar, kobolt, coltan, zink, tenn osv. spelar en mycket viktig roll här.

Det handlar framför allt om vem som innehar de relevanta tillstånden för utvinning av dessa råvaror. Man måste verkligen vidta åtgärder mot dessa företag. Jag vill bara nämna ett av dem: *Gesellschaft für Elektrometallurgie mbh*, baserat i Nürnberg, är tydligen ägare till en av de viktigaste gruvorna i konflikten.

Jag vill ta upp FN:s uppdrag i Demokratiska republiken Kongo (Monuc) och dess roll, eftersom alla i kammaren verkar vilja att Monuc ska stärkas. Enligt vad jag har läst är Monuc en del av problemet snarare än en del av lösningen, eftersom Monuc självt beskriver en situation som har utvecklats till strider på fyra fronter. Monucs roll borde egentligen vara helt annorlunda. Vi har under tiden fått reda på från *Human Rights Watch* att indiska och pakistanska soldater från Monuc sysslar med direkt vapenhandel med den irreguljära milisen och tydligen är inblandade i konflikten om råvaror. Så här får det inte gå till. Monucs roll måste vara fullständigt neutral. Det är alltså inte alls till nytta att stärka Monuc.

Jag vill också återigen påpeka att Kongo spelade en viktig roll en gång tidigare under ett EU-uppdrag. Den gången var vår roll att ta hand om säkerheten under valet och Kabila installerades som president – samme Kabila vars trupper nu på ett betydande sätt medverkar till upptrappningen. Med detta i åtanke bör man noga granska den faktiska roll som EU spelade i samband med Kabilas installation. Jag anser att det som EU gjorde är mycket problematiskt. Man måste klargöra att Kabila och hans trupper också måste kritiseras i detta avseende.

Rapporten från tidningen *Frankfurter Allgemeines* lokala korrespondent, som blev tillfångatagen, var mycket läsvärd. Han beskrev konflikten mycket bra. Hans artikel visar interaktionen mellan officiella och icke-officiella trupper, dvs. att det är meningslöst att bara begära att Monuc ska stärkas, då det som verkligen behövs är att komma till rätta med konfliktens orsaker.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! I går kväll hade jag privilegiet att tala direkt med en erfaren biståndsarbetare om kriget i östra Kongo. Han känner till allt man behöver veta om krisen i både norra och södra Kivu. Hans förklaring, utan att försöka förminska den rådande misären i regionen, ger oss ändå några strimmor av hopp. En strimma av hopp är förvisso det faktum att – för över en vecka sedan – det kongolesiska presidentskyddet, i samarbete med polisen, ringade in regeringssoldater som var i färd med att plundra. Detta är ett hoppfullt tecken på att den kongolesiska regeringen har börjat att tänka på lag och ordning. Det är en utveckling som verkligen förtjänar EU:s uppmuntran och stöd.

Ytterligare en strimma av hopp är att rebelledaren Nkunda hittills inte har verkat kunna mobilisera och rekrytera tutsierna i södra Kivu i samband med hans strävanden efter makt. Min kontakt anser att detta också är ett positivt uttryck för en tutsiidentifiering med den kongolesiska staten och civilbefolkningen.

En tredje strimma av hopp är de religiösa försoningsinitiativen på lokal och regional nivå. De valda myndigheterna deltar lika aktivt i dessa plattformar som de traditionella myndigheterna och stamföreträdarna. Dessa plattformar i norra och södra Kivu förtjänar ett dubbelt europeiskt stöd: ekonomiskt stöd och experthjälp för att lösa konflikterna. För att det humanitära biståndet i de båda Kivuregionerna ska bli effektivt är det ytterst viktigt att de lokala myndigheterna deltar, vilka inbegriper båda grupperna av lokala ledare, dvs. traditionella stamföreträdare och valda myndigheter.

Grundat på hans egen erfarenhet betonar min kontakt att, trots alla krigskonflikter och t.o.m. när människor flyr, de befintliga maktstrukturerna fortsätter att vara effektiva, därav hans vädjan om att vi snabbt ska ge kontanter till den väldiga mängd flyktingar som finns i byarna i norra och södra Kivu, såväl som till byborna själva. Trots allt, säger min kontakt: "Om du har pengar så kan du köpa mat. Man kanske inte kan tro det, men det är alltid marknadsdag någonstans. I Kongo är det helt möjligt att arbeta med allmosor. Det gör inte folket beroende eftersom de själva kan besluta hur de ska använda pengarna. Man främjar den lokala ekonomin och använder den omedelbart. För att se till att detta fungerar på ett smidigt sätt pratar vi med de valda byråden, som tar upp de mest akuta behoven."

Till följd av en sådan diskussion och i och med EU:s hjärtvärmande initiativ som syftar till försoning, måste det finnas en framtid för norra och södra Kivu och, förvisso, för hela Kongo. Jag uppmanar därför rådet, kommissionen, Europaparlamentet och EU-institutionerna från djupet av mitt hjärta att göra vad som är nödvändigt.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Herr talman! Det finns ingen större mening med att i dag diskutera hur tragisk vi tycker att den desperata situationen i östra Kongo är. Vi måste kunna tala rent ut och naturligtvis ställa frågan om EU, i synnerhet länder som t.ex. Frankrike och Belgien, som har särskilt dåligt rykte i regionen, bör intervensera militärt. För mig är svaret nej, för vad är det vi har lagt märke till? I Kongo har EU återigen lyckats visa hur splittrigt och svagt det är och vilken illusion det skulle vara att tro att det är möjligt med en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik på detta stadium. Låt oss bara komma ihåg att ingen mindre än det franska ordförandeskapet just har sett till att Rwandas president Paul Kagame protokollchef har arresterats i Tyskland för mordförsöket på president Juvénal Habyarimana 1994. Han betraktas som en part som deltar i konflikten. Till och med mitt eget hemland Belgien är oärligt eftersom den belgiske utrikesministern Karel De Gucht så sent som i går uttalade sig starkt kritiskt om den politik som EU:s kommissionsledamot med ansvar för utvecklingsfrågor och humanitärt bistånd, Louis Michel, tillämpar – just med hänsyn till dennes politik i Kongo. Jag citerar Karel De Gucht: "Om den rådande situationen i Kongo är resultatet av Michels politik så är det mycket allvarligt. Situationen har aldrig varit lika oroande som nu."

Mina damer och herrar! Dessa ord uttalades av en av kommissionsledamotens politiska allierade. I denna kakofoni kan vi bara dra slutsatsen att skyddet av civilbefolkningen först och främst bör vara Afrikanska

unionens ansvar, som måste stödjas, samt även FN:s uppdrag i Kongos ansvar. EU bör därför helst inte skicka sina egna trupper till regionen.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag delar mina kollegers känslor och vill uttrycka min väldiga oro över de återupptagna striderna mellan den kongolesiska armén och återuppstående milis i norra Kivu i Demokratiska republiken Kongo. Våldsupptrappningen i norra Kivu har blivit mycket allvarligare än vad FN:s fredsbevarande uppdrag (Monuc) kan klara av i landet.

Den humanitära situationen är särskilt allvarig med över 1,5 miljoner inhemskt fördrivna personer i Kivuprovinsen. Världslivsmedelsprogrammets och andra icke-statliga organisationers verksamhet har allvarligt begränsats genom våldet och det är vanligt med stölder, våldtäkter och mord på civila, både av regeringstrupper och rebellstyrkor.

Monuc har ett mandat enligt kapitel 7 i FN-stadgan för att garantera skyddet av civila som löper en omedelbar risk att drabbas av fysiskt våld, men saknar de resurser och den mängd soldater som krävs för att uppfylla detta mandat. Världssamfundet och FN:s säkerhetsråd måste stärka Monuc genom att tillhandahålla lämplig utrustning och personal så att man kan genomföra sitt uppdrag. När jag nu har förstått att EU har beslutat att inte vidta åtgärder för ytterligare ett ESFP-uppdrag för att ta itu med våldsupptrappningen i Demokratiska republiken Kongo, uppmanar jag EU att maximalt förstärka sitt samarbete med Monuc.

I den aktuella franska resolutionen i FN:s säkerhetsråd föreslås en tillfällig ökning av Monucs auktoriserade militära styrka med upp till 2 785 personer. Denna ökning skulle innebära att det maximalt tillåtna antalet trupper och polis inom Monucs organisation, som redan är den största fredsbevarande FN-styrkan i världen, skulle uppgå till strax över 20 000 man för att täcka ett land som är ungefär lika stort som Västeuropa.

Jag uppmanar FN:s säkerhetsråd att rösta om denna resolution så snart som möjligt, med tanke på det akuta läget i Demokratiska republiken Kongo. Jag är chockerad över massakrerna, brotten mot mänskligheten och det sexuella våldet mot kvinnor och flickor i östra Demokratiska republiken Kongo, och jag uppmanar alla behöriga nationella och internationella myndigheter att dra förövarna inför domstol.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) De nya fruktansvärda händelserna i Kivuprovinsen och världssamfundets oförmåga att få stopp på dessa är lika chockerande som girigheten hos de rwandiska och kongolesiska ledarna som vidmakthåller denna situation av organiserat kaos i syfte att dölja den ohyggliga plundringen av regionens naturtillgångar.

Vad kan Europeiska unionen göra? Vad kan den göra för ett land där det har funnits, och fortfarande finns, olika ESFP-uppdrag och där de första demokratiska valen inte skulle ha hållits utan EU:s stöd? Vad kan den göra för ett land som får miljoner i olika biståndsprojekt? Vad kan den göra för ett land med en oerhört stor strategisk betydelse där fem miljoner personer har dött på grund av de senaste årens barbariska våld?

EU måste gå mycket längre än det minimum som beslutades sedan denna senaste militära upptrappning inleddes. Det räcker inte med att öka det humanitära biståndet och starta diplomatiska initiativ där löften att avvärja och förklaringar på heder och ära upprepas för femtiölfte gången.

EU måste snabbt stärka Monuc (FN:s uppdrag i Demokratiska republiken Kongo) så att det kan återfå sin förlorade trovärdighet och effektivitet. För att nå detta mål räcker det inte med att lägga fram resolutioner i säkerhetsrådet. EU måste omedelbart samarbeta med DPKO (FN:s avdelning för fredsbevarande insatser) och tillhandahålla utrustning och, om nödvändigt, soldater för att täcka resursbristen i Monuc.

Som en sista utväg, om förhandlingarna i New York och situationen på platsen rättfärdigar detta, kan och får inte EU utesluta att skicka ett militärt uppdrag inom ramen för ESFP. Det är vårt ansvar att skydda det som står på spel, dvs. den försvarslösa civilbefolkningens liv. De behöver omedelbart internationellt skydd.

Aldrig mer! Vi måste ta saken på allvar och inte låta folkmordet i Rwanda och massakrerna i Kongo äga rum igen.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Rådets och kommissionens uttalanden om EU:s gensvar på den allvarliga krisen i Kongo är som vanligt hycklande och verkningslösa. Bakom Laurent Nkunda står Rwanda och Uganda, länder som alltid har varit intresserade av regionen, så pass mycket att de har försökt att invadera den vid ett flertal tillfällen för inte så länge sedan: naturtillgångarna i marken och i östra Demokratiska republiken Kongo är för stora för att överlämnas till andra.

Mellan januari och nu har man köpt tre gånger så mycket vapen som under 2007, och den del av dessa, när det gäller den rwandiska sektorn, var avsedda för rebellen Laurent Nkunda, med de resultat som vi ser i dag. Förenta staterna har emellertid i årtal inriktat sig på området kring de stora sjöarna, särskilt genom att stödja Uganda och Rwanda. Förenta staternas största ambassad i Afrika ligger t.ex. i Kampala. Inget händer i Uganda eller Rwanda utan Förenta staternas samtycke.

Denna snabba omsvängning av EU när det gäller möjligheten att skicka fredsbevarande styrkor till regionen sänder ut fel signal, som vanligt, eftersom vi satsar på diplomati, som om diplomati vore tillräckligt för att övertyga en otrevlig typ som Laurent Nkunda att dra sig tillbaka. Som vanligt blir det inget resultat av våra diskussioner och sedan hör vi kommissionsledamot Louis Michel nästan lovprisa Laurent Nkunda. Tack ska ni ha!

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vi har alla förstått hur komplex den rådande situationen i östra Kongo är, vilken har etniska orsaker och sitt ursprung i Rwanda, Burundi och Uganda.

Man måste snabbt inleda en effektiv medlingsprocess mellan Rwanda och Demokratiska republiken Kongo. Man måste driva igenom ett eldupphör och civilbefolkningen behöver uppenbarligen skydd och omedelbart humanitärt bistånd.

Jag kommer att tänka på det aktuella uttalandet av Afrikanska unionens permanenta representant i Bryssel i parlamentets underutskott för säkerhet och försvar, där han angav att han föredrog att afrikaner hanterade säkerhetsfrågorna i sin egen världsdel. Det gläder mig därför att EU inte har försökt att använda Kongotragedin som en möjlighet för att helt enkelt sätta in ytterligare ett s.k. militärt uppdrag. Det är främst afrikanerna som måste ta ansvar för att lösa den rådande situationen, men vi måste ge dem allt stöd vi kan så att de kan göra detta genom Afrikanska unionen och Förenta nationerna.

Samtidigt verkar det finnas en viss tvetydighet när det gäller Monucs mandat, insatsregler och våldsanvändning. Monucs befälhavare, generallöjtnant Vicente Díaz de Villegas, slutade nyligen efter att ha arbetat i sju veckor. Han angav personliga skäl som anledning, men jag undrar om det inte var yrkesmässig frustration.

Det är emellertid uppmuntrande att en sydafrikansk styrka på 1 000 man med sin bas nära Goma den 6 november blev en del av Monuc. Monucs chef hävdar att de har instruktioner att öppna eld om detta blir nödvändigt. Monuc måste kunna agera för att skydda civila mot omedelbara våldshot. Det är tydligt att man i betydande grad måste öka antalet FN- och AU-trupper i östra Kongo och ha en tydlig idé om varifrån de ska komma – det finns många länder som kan bidra till detta som inte gör det för tillfället.

Om Väst misslyckas med att göra allt man kan för att stödja insatser i Kongo, finns det mindre högsinta aktörer som väntar i kulisserna.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Jouyet! Jag är ledamot av AVS–EU:s gemensamma parlamentariska församling och under det förra sammanträdet som hölls i Kigali, Rwanda, lyssnade jag på president Paul Kagame som uttalade sig om behovet av att stabilisera situationen i Centralafrika. Han talade om att han ville ha fred, men när jag var i Kigali besökte jag förintelsemuseet som hedrar minnet av de 1 miljon döda tutsier som massakrerades på bara tre månader – 100 dagar. Detta var 1994.

Kommer vi nu att få bevittna en upprepning av det som hände då? Vi kan inte tillåta det. Jag betraktar det som vår plikt. Jag anser att EU måste göra mer. Jag vet inte om det kommer att lösa situationen att skicka ytterligare trupper. Personligen tvivlar jag på det, men jag tycker att vi behöver en genomgripande översyn av de finansieringskällor som, vilket uppmärksammades av min kollega, härrör från exploateringen av kongolesiska naturresurser och som sedan inte kanaliseras till mindre affärsmän och okända individer, men som även kommer in på europeiska marknader. Detta är både problemets källa och lösning.

Låt oss nu ta upp den humanitära situationen, som uppenbarligen har börjat att spåra ur. Det är här vi kan spela en roll och det är här EU måste göra allt för att skydda de 1 600 000 personer som behöver vatten, mat, filter, tält och sjukvård. Låt oss ta itu med detta problem.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Just nu håller hela världen på att ta itu med det internationella finansiella systemet. Man försöker att få det under kontroll och det är verkligen på tiden. Det är kanske också på tiden att vi löser ett annat problem som vi har talat om i årtionden.

I årtal har vi lyssnat på berättelserna om den skamliga plundringen av naturtillgångar. Hur många gånger, återigen handlar det om Kongo, har vi hört om blodspillan? Jag anser att det också är dags att dra dessa företag inför domstol, stoppa denna skamliga handel och frysa bankkontona med de skamliga vinsterna från denna exploatering av mineraltillgångar som folket har betalat med sitt blod och lidande.

Jag förstår inte varför dessa företag inte förs upp på listor på samma sätt som vid svartlistning av terroristorganisationer. Jag förstår inte varför världssamfundet är oförmöget att lagligen beivra dessa affärsmän som egentligen inte är affärsmän utan banditer som hotar säkerheten i regionen och i världen.

Jag uppmanar det franska ordförandeskapet och kommissionen att leda ett internationellt initiativ för detta syfte.

Ioan Mircea Paşcu (PSE). – (EN) Herr talman! Namn som Lumumba, Mobutu, Chombe, Dag Hammarskjöld och Katanga dominerade min sena barndom under det tidiga 60-talet. Femtio år senare slits Kongo – numera Demokratiska republiken Kongo – sönder av inre konflikter som nästan kan betraktas som inbördeskrig. Denna gång kommer emellertid kriget i de östra delarna av Demokratiska republiken Kongo efter, och trots, viktiga EU-insatser i form av pengar, program, uppdrag på platsen – inbegripet militära uppdrag – och intensiva diplomatiska insatser.

Den rådande situationen i Demokratiska republiken Kongo är därför inte bara ytterligare en kris. Det är snarare en test på EU:s förmåga och vilja att spela den internationella roll man vill ta på sig inom världspolitiken, eftersom krisen har alla de beståndsdelar EU hävdar man är bäst utrustad att ta hand om, och äger rum i en världsdel, Afrika, vars geoeconomiska betydelse växer exponentiellt.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Herr talman! Det var Alain Hutchinson som startade diskussionen genom att säga att vi borde stoppa retoriken och vidta åtgärder. Jag tycker att han har helt rätt. Låt mig ta upp två väsentliga delar från diskussionen.

Det viktigaste är att man först och främst genomför rekommendationerna från FN:s expertpanel om den olagliga exploateringen av Demokratiska republiken Kongos naturtillgångar och sanktionerna mot personer och företag vars deltagande i plundringen av tillgångarna har bevisats. EU måste genast vidta åtgärder.

För det andra måste vi med kraft stoppa den olagliga exploateringen och införa system för spårbarhet och bevis av härkomst avseende guld, tennmalm, coltan, kobolt, diamanter, pyroklor och timmer, så att denna blodbesudlade handel kan stoppas.

Min uttryckliga fråga till rådets ordförande Jean-Pierre Jouyet och kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner är följande: vilka initiativ kommer ni att utveckla i detta sammanhang under de kommande månaderna? Jag anser att vi har rätt att få ett svar på denna fråga.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Jag betraktar mig inte alls som någon expert på Kongo och jag har inte heller några färdiga lösningar, men detta vet jag: om fem miljoner personer har dött under de senaste 20 åren, då måste vi alla bli bekymrade.

För mig förstärktes denna oro när jag läste en del anmärkningar från ett antal icke-statliga organisationer som finns i området. För några dagar sedan läste jag t.ex. att Amnesty International – en organisation som jag inte alltid håller med – sa följande om de mänskliga rättigheterna och särskilt om den humanitära tragedin i norra Kivu: "FN:s säkerhetsråd, Europeiska unionen och Afrikanska unionen vidtar inte lämpliga åtgärder. De har hittills inte lyckats ge FN:s fredsbevarande styrka de förstärkningar och den utrustning man behöver för att kunna skydda civilbefolkningen."

Jag har i debatterna lyssnat efter ett svar på denna kritik. Jag måste uppriktigt säga att jag inte har hört något. Diplomati är bra, men själva diplomatin kommer inte att ge alla svar.

Jas Gawronski (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det skulle vara lätt för oss att glömma bort Afrikas problem med tanke på våra egna ekonomiska svårigheter, men det skulle vara ett fruktansvärt misstag.

Jag anser att vi måste utöva påtryckningar på Afrikanska unionen så att man inser sitt eget ansvar i regionen. Om Afrikanska unionen någonsin ska få samma tyngd som EU måste den omvandla sina ord till handling – något som den på ett iögonfallande sätt har misslyckats med, t.ex. i Zimbabwe. Vi bör inte heller tveka att koppla vår långsiktiga handel och vårt bistånd i länder som Demokratiska republiken Kongo till deras respekt för de mänskliga rättigheterna, goda styrelseformer och öppenhet.

Mot denna bakgrund hoppas jag att kommissionen kommer att upprepa sitt stöd för utvinningsindustrins öppenhetsinitiativ.

Anne Van Lancker (PSE). - (NL) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Efter allt som har sagts vill jag ta upp följande. Ni betonade båda två att det inte finns någon militär lösning på denna konflikt. Samtidigt som jag verkligen håller med er, finns det inget fel med avtalen från Goma eller Nairobi. Det finns inget fel med den process som har återupplivats, förutom att avtalen aldrig har följts. Jag behöver väl inte säga att EU bör verka för ett starkare och bättre Monucmandat och fler trupper. Vi bör emellertid fråga oss själva om huruvida Monuc någonsin kan lyckas, t.o.m. med ett kapitel 7-mandat, utan någon intervention från EU:s sida? Herr Jouyet! Jag vill fråga er vilka goda skäl EU:s ministrar hade för att förkasta en EU-intervention av detta slag?

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. - (FR) Herr talman, ledamöter, kommissionsledamot Ferrero-Waldner! Tack för denna mycket intressanta debatt.

Vi är fullständigt medvetna om parlamentets vädjan till EU att sätta in ett militärt uppdrag i denna region i Demokratiska republiken Kongo. Jag känner emellertid att jag bör påpeka att EU redan har engagerat sig i Demokratiska republiken Kongo, först och främst genom gemenskapsbistånd: 50 miljoner euro 2008, sedan 6 miljoner euro i akut bistånd som nämndes av Benita Ferrero-Waldner. Det finns två ESFP-uppdrag som stöder reformeringen av den kongolesiska polisen och armén, vars dåliga beredskap och ineffektivitet fick mycket tragiska konsekvenser. EU har dessutom redan intervenerat 2003 i samband med ett militärt uppdrag som kallades Artemis. Förhållandena var emellertid annorlunda eftersom EU vid den tidpunkten höll på att bereda väg för ett FN-uppdrag som sedan ägde rum.

Om vi glömmer retoriken, hur kan vi då svara på tragedin i denna region? Den snabbaste lösningen för att ta itu med den humanitära krisen skulle vara att stärka de befintliga åtgärderna, med andra ord Monuc, genom ett bredare mandat och ytterligare personal. Jag menar att, i Frankrikes fall, det är berett att delta i denna förstärkning, därför att om vi väntar på ett EU-uppdrag löper vi risken att förlora tid. Som ni vet är EU redan engagerat i Tchad och Centralafrikanska republiken, så vi har alltså problem med att sätta in trupper och, för att förtydliga, en rad stater inom rådet kan vid denna tidpunkt inte delta i dessa förstärkningsinsatser.

Som flera talare har påpekat skulle en förstärkning av Monuc ge fördelar eftersom dess mandat är grundat på kapitel 7 i FN:s stadga. Vi måste också förstå att stoppandet av Nkundas offensiv den 29 oktober har gjort det möjligt för Monuc att börja göra nya insatser. Nästa stadium för FN:s uppdrag är att omstruktureras med nya elittrupper, framför allt indiska ghurkasoldater väntas komma dit denna månad. Man måste utöka de 17 000 man som redan finns på plats med ytterligare 3 000 man, och detta var syftet med de åtgärder vi vidtog i New York i säkerhetsrådet under de senaste dagarna.

Som flera talare har sagt kan vi inte bara stanna vid den militära situationen eftersom, med tanke på de ohälsorika omständigheterna som – som många har påpekat – har pågått alltför länge, man måste prioritera en politisk lösning, som besöken av kommissionsledamot Louis Michel, Bernard Kouchner och David Miliband har visat, för att möjliggöra ett återupptagande av kontakterna mellan huvudpersonerna i regionen. Man måste prioritera de förhandlingar som sker inom den afrikanska ramen, vare sig det handlar om Afrikanska unionen, SADC eller konferensen för området kring de stora sjöarna, för att återuppliva Goma- och Nairobiprocesserna.

På längre sikt måste EU hjälpa Demokratiska republiken Kongo att utrusta sig med en riktig armé – det finns ingen riktig armé, den är fullständigt vanvårdad – så att man kan garantera säkerheten i detta land som är enormt stort och mycket svårt att kontrollera, och för att förhindra ytterligare humanitära kriser.

Jag delar åsikterna med dem som har sagt att vi också måste ta itu med orsakerna till konflikten, och det är just det som rådet har gjort den 10 november genom sin uppmaning till att bekämpa den olagliga exploateringen av regionens naturtillgångar, som främst utförs av rebellgrupper. Bör man ge ansvaret för denna uppgift att övervaka kampen mot olaglig exploatering till Monuc? Det är en öppen fråga, men ställt inför en kris på det humanitära området – och flera andra har också betonat detta – måste Monucs prioritering vara att skydda civilbefolkningen, och jag tror att det viktiga är – och detta har också sagts – att en av lösningarna för att komma tillrätta med plundringen av naturtillgångar måste hittas på regional nivå, i syfte att stoppa exploateringen och exporten av dessa tillgångar till EU-länderna.

Till sist noterar jag att vi verkligen bör verkställa resolutionerna från FN:s panel avseende dessa frågor.

Det var dessa kompletterande punkter jag ville uppmärksamma kammaren på.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman, ledamöter! Först och främst tycker jag att debatterna har visat att vi alla är överens: nu måste vi handla snabbt, mycket snabbt, i en väldigt tragisk situation.

När det gäller att skicka en EU-styrka till östra Demokratiska republiken Kongo, tror jag att det har framkommit att endast en EU-styrka med det begränsade syftet att säkra det humanitära området möjligen skulle accepteras av alla länder i regionen. Detta skulle därför innebära att alla parter i konflikten ålades att beakta ett humanitärt eldupphör för att möjliggöra biståndsleveranser till befolkningarna nära frontlinjen. Det är precis det som länderna i området kring de stora sjöarna vill, och för dem är ett eldupphör och biståndsleveranser en absolut och omedelbar prioritering.

I detta avseende har de också visat vilka vägar man kan gå: politiska förhandlingar och, framför allt, och det är detta vi alla har sagt, förstärkning av Monuc. Samtidigt som den humanitära situationen gradvis börjar bli kontrollerbar verkar vissa medlemsstater inte utesluta möjligheten med ett GUSP-uppdrag. Inget slutligt beslut kommer emellertid att fattas innan det finns ett enhälligt stöd i EU för denna fråga och FN:s säkerhetsråd har meddelat sin officiella ståndpunkt.

När det gäller förstärkningen av Monuc anser jag att denna är fullständigt nödvändig, och det gör även Louis Michel. Monuc ger ett konstruktivt och objektivt förhållningssätt till denna konflikt, men Monuc kan inte uppmanas göra saker som inte ingår i dess uppdrag. Monuc måste garantera fredsbevarandet inom en särskild, godkänd ram och får i detta sammanhang inte använda militära medel gentemot de stridande parterna. Detta kan ibland vara svårt att förstå, men jag anser att nyansen är avsevärd.

Å andra sidan är det uppenbart att, med tanke på Kongos storlek och problemets komplexitet, Monuc inte är tillräckligt utrustat – ni har alla sagt detta och det är sant – varken när det gäller resurser eller kanske med hänsyn till dess mandat, och begäran från FN:s generalsekreterare om mer resurser, i synnerhet ytterligare 3 000 man, är därför utan tvekan berättigad.

Utvidgningen av Monucs mandat, särskilt avseende övervakningen av den olagliga exploateringen av naturtillgångar – som, precis som ni sa, är krigets verkliga drivkraft – är mycket viktig, som många redan har nämnt, för att man ska kunna påverka utvecklingen av konflikten. När det väl har blivit fred måste denna fråga granskas av världssamfundet.

Exemplet med Kimberleyprocessen öppnar förvisso vägar som kan undersökas i detta avseende och rent praktiskt har kommissionen redan anslagit 75 miljoner euro till programmet i östra Kongo för återuppbyggnad av statliga strukturer som t.ex. rättsväsende och polis, och för ett återupptagande av övervakningen av exploateringen av tillgångar. Man håller på att genomföra detta program och jag hoppas att vi snart får se de första resultaten.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽¹⁾ som ingetts i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdagen den 20 november 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Resolutionen om Demokratiska republiken Kongo är ett tydligt åtagande från EU:s sida när det gäller denna del av världen. Med hänsyn till krisens allvarliga natur har vi emellertid denna gång ansvaret att se till att orden följs av handling. Som vanligt har FN svårt att få fram lösningar. Låt det få vara EU som tar initiativet till att försöka medla mellan parterna i konflikten.

Jag skulle vilja tacka kommissionen för en särskilt viktig signal som man har gett de senaste veckorna i Demokratiska republiken Kongo: tilldelningen av ett stöd på 75 miljoner euro till ett program som syftar till att återuppbygga administrations- och förvaltningsstrukturerna i landet, däribland rättsväsendet och polissystemet. Detta är ett särskilt viktigt steg eftersom det tas i nuet med framtiden för ögonen och är en

⁽¹⁾ Se protokollet.

början på att man tar itu med vad som är kärnan i denna konflikt: utnyttjandet av Kongos naturtillgångar, som för närvarande är föremål för mycket hårda och kaotiska diskussioner mellan de olika stridande grupperna

4. Krisen inom bilindustrin (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om krisen inom bilindustrin.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Fru talman, kommissionsledamot Verheugen, mina damer och herrar! Under det tredje kvartalet i år har den europeiska bilindustrin drabbats av den förvärrade krisen i den globala ekonomin. Detta följer på industrins goda prestationer under det andra kvartalet i år. Alla ledande bilmarknader i världen är berörda, men olika allvarligt.

Försäljningen i USA har fallit med 32 procent på ett år och har nått den lägsta nivån på 25 år. De tre stora amerikanska biltillverkarna – General Motors, Ford och Chrysler – har begärt nödhjälp från de federala myndigheterna. De nya marknaderna som fram till i somras uppvägs den minskade försäljningen för dessa länder har också drabbats av krisen, men i mindre utsträckning.

I Kina föll försäljningen med 1,4 procent i september. Detta är den andra månaden i följd med fallande försäljningssiffror i Kina efter nedgången med 6,3 procent i augusti.

I Brasilien föll bilförsäljningen med 11 procent förra månaden för första gången sedan 1999.

Bilmarknaden har ännu inte fallit i Ryssland, men det är en betydande nedgång på denna marknad och det första raset skulle kunna komma i början av nästa år.

Vi ser alltså tydligt att situationen också håller på att förvärras i de stora tillväxtländerna.

I EU sjönk bilregistreringen med nästan 4 procent under perioden från årets början till den sista augusti. Slutet av året kan visa sig bli svårt och nedgången på bilmarknaden skulle kunna bli omkring 5 procent för hela 2008, vilket för denna marknad skulle bli det sämsta resultat som noterats sedan 1993.

Över hela världen arbetar emellertid bilindustrin hårt för att ta itu med krisen och försöker hitta en grund för ny tillväxt. Åtgärderna för att minska produktionen kommer att få negativa dominoeffekter både på arbetstillfällen i alla värdekedjor och på efterfrågan. Vi kommer att få se detta under den närmaste tiden.

Trots den svåra ekonomiska situationen kommer de ledande europeiska biltillverkarna fortfarande att vara lönsamma 2008, även om marginaltillväxten avtar påtagligt. De kan bibehålla denna vinstsituation mot bakgrund av de mycket höga produktivitetsvinster som gjorts under de senaste åren. Den europeiska bilindustrins konkurrensställning fortsätter därför att vara relativt stark – jag säger inte detta utan vägande skäl – och det beror på tre faktorer.

För det första är den europeiska bilindustrin i allt högre utsträckning närvarande i tillväxtekonomierna som är både marknader och produktionsställen. I dessa tillväxtekonomier fortsätter tillväxten att vara en drivkraft, även om den mattas av, som jag redan har nämnt.

Den andra faktorn är att det finns en bättre policy för nya modeller, med modeller som nu är mer ekonomiska och miljövänliga samt överensstämmer med konsumenternas krav.

Slutligen är, som jag påpekade, den finansiella situationen för den europeiska bilindustrin för närvarande fortfarande relativt sund mot bakgrund av produktivitetsvinsterna under föregående år.

I denna situation krävs det framför allt försiktighet så att inte statliga subventioner som icke-europeiska tillverkare beviljas av sina regeringar snedvrider konkurrensen på världsmarknaden, framför allt på de nya marknaderna. Riktade och tillfälliga stödåtgärder till europeiska producenter skulle kunna visa sig vara till nytta, framför allt för att förbättra den tekniska och miljömässiga prestandan hos bilbeståndet i EU, som har den mest krävande lagstiftningen i världen på miljöområdet, som vi vet. Det har fått de europeiska tillverkarna att investera mer än sina främsta amerikanska konkurrenter i forskning och utveckling för att möta dessa ekologiska utmaningar.

Vi kan vara nöjda över att detta har inneburit att vår industri ligger i täten på miljöområdet, men vi måste vara försiktiga och se till att den verkligen behåller denna ledning. Kommissionen kommer den 26 november lägga fram förslag på EU-åtgärder för att stödja industrin, framför allt bilbranschen – jag ska låta

kommissionsledamot Verheugen utveckla detta vidare. Europeiska investeringsbanken kommer också att tillfrågas och ska delta i de insatser som är på gång på EU-nivå.

Om så är nödvändigt måste medlemsstaterna förse banken med lämpliga resurser så att den kan ställa nya resurser för att stödja bilbranschen till förfogande. Medlemsstaterna överväger också nationella åtgärder för att stödja sina tillverkare. Dessa åtgärder måste samordnas för att stödet ska få största möjliga effekt. Det franska ordförandeskapet ska göra sitt bästa för att få till stånd gemensamma åtgärder på EU-nivå när det gäller denna viktiga industrifråga, liksom man har gjort inom andra områden som svar på krisen.

Vid Europeiska rådets möte i december kommer man att diskutera kommissionens förslag och de olika nationella stödplanerna som kan ha genomförts då. Detta kommer naturligtvis att innebära att man handlar i enlighet med unionens övriga politiska mål. Stödet till bilbranschen måste framför allt ta hänsyn till den inre marknadens integritet. Det ligger inte i någons intresse att utnyttja krisen för att skapa snedvridning på bilmarknaden, och naturligtvis måste detta stöd ligga helt inom de miljömål som EU har fastställt i energi- och klimatpaketet.

Jag anser att kommissionen arbetar mot detta mål. Ordförandeskapet är fast beslutet att verka för att man får till stånd ett välbalanserat avtal mellan medlemsstaterna och parlamentet om ett samordnat offensivt tillvägagångssätt till stöd för bilindustrierna.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Det är inte överraskande att den första fulla effekten av finansmarknadskrisen på realekonomin har drabbat bilmarknaden.

Bilmarknaden är särskilt känslig för konsumenternas beteende. Det är i denna situation självklart att konsumenter som är osäkra på sin egen ekonomiska framtid, som inte vet om de fortfarande kommer att ha ett arbete nästa år, om deras inkomst kommer att vara lika hög eller om de kommer att ha kvar sin förmögenhet inte rusar ut och köper en ny bil. Det är en välbekant och rimligtvis också naturlig reaktion.

Det är emellertid inte bara krisen på finansmarknaden som leder till denna återhållsamhet. Det finns också en osäkerhet bland tillverkare och konsumenter när det gäller de krav som politiken kommer att ställa på bilen i framtiden. Konsumenter vet till exempel inte om de kan räkna med skatteincitament eller rabatter om de köper eller inte köper vissa bilar. Det är därför nödvändigt att de villkor som föreskrivs för branschen klagörs så snart som möjligt.

Situationen är tydlig. Bilindustrin är en nyckelindustri, kanske till och med *nyckelindustrin* i EU och den består av mer än tillverkning av bilar. Vi måste se på hela leveranskedjan och hela bilmaknaden som naturligtvis också omfattar bilhandeln och bilverkstäderna. Detta är en sektor som sammanlagt sysselsätter 12 miljoner människor i EU och på ett långtgående sätt påverkar andra sektorer.

Rådets tjänstgörande ordförande har redan beskrivit nedgången. Jag ska ge er ytterligare en siffra. Hittills i år har 700 000 färre nya bilar registrerats i EU än förra året. Detta har huvudsakligen varit under en niomånadersperiod vilket innebär att siffran i slutet av året förmodligen kommer att ha stigit till drygt en miljon. Jag är säker på att ni ganska enkelt kan föreställa er de ekonomiska konsekvenserna av detta.

Vi har fortfarande ingen grund för att hoppas att detta kommer att förändras mycket snabbt under 2009. Med andra ord måste vi förutsätta att också 2009 kommer att bli ett krisår för bilindustrin, vilket kommer att ha betydande konsekvenser för kapacitetsutnyttjandet, antalet sysselsatta och biltillverkarnas förmåga att investera, framför allt när det gäller stora investeringar som behövs för att uppfylla kraven på fordon med låga utsläpp och låg förbrukning.

Denna ekonomiska utveckling har också gett upphov till en ytterst negativ utveckling på miljöområdet. Ju äldre bilparken på Europas vägar är desto mer föroreningar produceras – och detta är en mycket viktig punkt som vi måste ge akt på. Om vi verkligen vill minska utsläppen, framför allt av koldioxid, och det är vårt gemensamma prioriterade mål, är det avgörande att snabbt byta ut de gamla bilar som för närvarande körs omkring på vägarna i EU.

Nu har under en kort tid raka motsatsen inträffat. Bilparken på Europas vägar blir allt äldre och utsläppen ökar. Jag säger till er, så tydligt som möjligt, att om alla inblandade parter – parlamentet, rådet och kommissionen – inte ägnar mycket uppmärksamhet åt att bilarna blir överkomliga i pris för konsumenterna under de kommande åren kommer denna situation att förvärras ytterligare.

Vi kan naturligtvis redan erbjuda nollutsläppsbilar. Det är bara det att ingen har råd med dem. Vi måste därför skapa ett rimligt samband mellan dessa företeelser. Som ni vet har vi Cars 21-processen. Eftersom vi insåg situationens allvar på ett mycket tidigt stadium anordnade jag ett "motortoppmöte" som en del av denna process för några veckor sedan i Bryssel med biltillverkarna, de medlemsstater där bilar tillverkas, fackföreningarna, miljöorganisationerna och alla intressenter. Vid detta möte blev några saker som vi måste göra mycket tydliga.

För det första måste vi verkligen se till att de regler som föreskrivs för branschen är fasta och förutsägbara. Industrin måste veta vad den har att rätta sig efter och vad vi förväntar oss av den. Vi måste hålla ett öga på de kumulativa effekterna av de åtgärder vi vidtar. Jag anser att det är på sin plats att jag påminner om att koldioxid inte är det enda vi diskuterar när det handlar om bilindustrin.

Vi har redan godkänt Euro 5 och Euro 6. Åtgärderna har emellertid ännu inte genomförts och de kräver också stora investeringar som kommer att göra bilarna dyrare. Vi har redan antagit ytterligare krav som handlar om att skydda fotgängarna. Detta innebär åter ett behov av stora investeringar och det gör bilarna dyrare. På väg genom lagstiftningsprocessen har vi just nu ytterligare strikta bestämmelser som gäller förbättringar av säkerheten i europeiska bilar. Resultatet är detsamma. När vi lägger samman allt detta kan vi redan se att europeiska bilar otvetydigt kommer att öka i pris under de närmaste åren och vi måste ta hänsyn till detta också.

För det andra kom vi överens om att efterfrågan måste öka. Detta kan ske på flera olika sätt. Enligt min uppfattning är skatteincitament ett bra redskap, men bara när de aktuella skatteincitamenten bygger på koldioxidutsläpp. Skatteincitament som helt enkelt resulterar i att man köper vilka gamla bilar som helst är inte till särskilt stor nytta. Det måste handla om att öka efterfrågan på miljövänliga bilar med låg bränsleförbrukning. Det samma gäller offentlig upphandling.

Sedan är det frågan om förmågan att investera. I detta avseende har det funnits en kreditlinje i Europeiska investeringsbanken i årtal genom vilken biltillverkare erbjuds fördelaktiga krediter för att utveckla nya miljövänliga bilar. Dessa kreditlinjer har också utnyttjats under de senaste åren, så detta är ingenting nytt.

Vi behöver nu öka dessa kreditlinjer för att kunna möta efterfrågan och Europeiska investeringsbanken är beredd att göra det. Jag utgår från att de relevanta besluten har fattats före utgången av december.

Slutligen vill jag än en gång framhålla att vi också i vår handelspolitik måste se till att vi vidmakthåller den europeiska bilindustrins framtida beredskap. Konkurrensen kommer allt mer att flyttas till regioner i världen där den förväntade tillväxten är hög. I dessa regioner kommer vi att konkurrera med tillverkare från andra delar av världen som kan tillverka bilar under avsevärt billigare förhållanden än de europeiska tillverkarna.

Låt mig i detta sammanhang få vara helt tydlig. Den stora fördel som de europeiska tillverkarna har när det gäller internationell konkurrens är att Europa snart kommer att erbjuda de renaste och säkraste bilarna i världen. Det är min förhoppning att det samma kommer att gälla kvaliteten och att vi också kommer att erbjuda de bästa bilarna i världen.

Låt mig få tillägga något om det aktuella problemet, det som faktiskt i första hand ledde till denna debatt här i dag. En europeisk biltillverkare, Adam Opel GmbH i Tyskland, ett helägt dotterbolag till General Motors, befinner sig just nu i en mycket bekymmersam ekonomisk situation. Förhandlingar pågår mellan Opel och den tyska regeringen om möjligheterna att inrätta en statlig garanti för att lösa Opels finansiella problem. Mycket starka argument som rör politisk struktur läggs fram mot detta och jag förstår dessa argument väl, eftersom vi har en industripolitik som inte bygger på subventioner och som kommer att fungera så även i fortsättningen. EU:s industripolitik syftar till att på ett eller annat sätt förhindra en återgång till det gamla tänkesättet som bygger på subventioner och i stället hjälpa industrin att växa genom förutsägbara, stabila villkor för affärsverksamhet, så att industrin kan hävda sig i konkurrensen.

Problemen vid Opel beror emellertid inte på ledningens misstag, låg produktion eller dålig kvalitet på bilarna. Detta företag har under de senaste åren gjort särskilda försök att möta framtidens krav med stora investeringar i modern teknik. Problemen har enbart uppstått till följd av krissituationen vid Opels amerikanska moderbolag. Jag anser definitivt att vi i detta sammanhang har att göra med extraordinära omständigheter, omständigheter som inte gäller andra tillverkare i EU och som motiverar att man överväger extraordinära åtgärder.

Jag vill på nytt upprepa att vi inte talar om subventioner i detta sammanhang, utan om en eventuell garanti. Det är ett konkurrenskraftigt företag vi talar om. Ur europeisk synvinkel har vi inget intresse av att se Opel försvinna från marknaden och detta är inte heller bara ett tyskt problem. Opel har tillverkning i åtskilliga europeiska länder och en leveranskedja som sträcker sig över hela Europa. Leveranskedjan har nära anknytning

till alla de andra biltillverkarna, vilket innebär att om en stor europeisk tillverkare skulle försvinna från marknaden skulle det också få konsekvenser för alla andra tillverkare. Det skulle som sagt inte ligga i vårt intresse, samtidigt som det ur social och politisk synvinkel definitivt inte skulle vara försvarbart att säga – och jag vill vara tydlig med detta – att de anställda vid Opel måste betala för de allvarliga och ansvarslösa misstag som har begåtts vid moderbolaget i Förenta staterna.

(Applåder)

Vi får alltså se vilket beslut de berörda regeringarna fattar, och jag säger uttryckligen ordet regeringar, något som inte har framhållits offentligt i tillräckligt hög utsträckning hittills.

I Sverige har man också bekymmer med ett annat dotterbolag till General Motors, Saab, där problemen är strukturella och betydligt värre. Dessutom finns det problem i Spanien där den planerade produktionen av en ny miljövänlig bil är oviss. Ur EU-perspektiv skulle jag vilja säga att vi kommer att göra allt som står i vår makt för att hjälpa de europeiska tillverkarna att ta sig igenom denna svåra tid, så att de ska kunna spela sin roll som en verklig drivkraft för framtida tillväxt och säkra arbetstillfällen också i framtiden.

(Applåder)

Vito Bonsignore, för PPE-DE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi talar om den tillverkningssektor i EU som producerar en tredjedel av de bilar som produceras i världen. I EU sysselsätter sektorn tre miljoner människor, förutom all indirekt sysselsättning, och det är en av nyckelindustrierna i världen som helhet när det gäller direkt försäljning, indirekt försäljning och totalt antal anställda.

Låt oss också tänka på att samtidigt som vi har denna debatt i dag säger de senaste uppskattningarna att antalet arbetslösa runtom i EU kommer att fördubblas under det kommande året. Personligen anser jag att till och med denna uppskattning är optimistisk. Jag instämmer med kommissionsledamoten i att bilindustrin bör få hjälp i försöken att på vår begäran tillverka bilar med låga utsläpp och låg bränsleförbrukning. Vi måste underlätta förändring, inte straffa dem som hamnar på efterkälken, och vi måste knyta finansiering till innovation. Om det kanske verkar besvärligt att hjälpa bilföretag att återhämta sig skulle det kosta EU mycket, mycket mer om en del av dessa företag gick i konkurs.

Branschen befinner sig i kris över hela världen. Vi kan hitta en utväg ur denna situation genom att göra tekniska framsteg – på denna punkt är vi överens – och därför måste vi välja mellan att tillverka bilar för tjugohundratalet i Europa eller att förlora denna tillverkning till länder som snart kommer att massproducera lågteknologiska lågprisbilar, exempelvis Indien eller Kina.

Det är sant att bankerna nu inte längre lånar ut pengar, att de stora biltillverkarna håller på att göra slut på den likviditet som de tidigare byggt upp och som fanns kvar halvvägs in på året samt att marknaden har krympt påtagligt och 2008 kommer att avslutas med negativa siffror och – enligt min åsikt herr Jouyet – med en närmare tvåsiffrig procentsiffra, samtidigt som mina prognoser för 2009 är pessimistiska.

Här har EU en stor möjlighet: att utan åtskillnad stödja strukturförändringar i branschen med långfristiga, förmånliga lån och stöd till forskning.

Robert Goebbels, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Ställda inför konjunkturedgången förespråkar den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet en enad europeisk politik. Detta gäller inte bara banksekretessen utan även andra ekonomiska områden, däribland industrisektorn.

Vi har ofta beklagat bristen på en stark industripolitik i EU. Länder som Förenta staterna och Storbritannien har låtit sina industrier gå ned samtidigt som de framför allt har främjat tjänstesektorn. Resultatet är inte övertygande. EU måste kämpa för att behålla den omfattande industriella struktur som små och medelstora företag och tjänster till företag är beroende av.

Bilindustrin i EU är långt ifrån någon dinosaurie, den är inte någon utdöende art. Jag instämmer helt med vice ordförande Verheugen i detta avseende. Vi svarar för en tredjedel av all biltillverkning i världen, trots att biltillverkningen har gått ned på sista tiden. Bilar som tillverkas i EU måste bli renare och mindre energislukande, och under överskådlig framtid kommer vi inte kunna klara oss utan detta viktiga, individuella transportmedel. Hur bra de kollektiva transporterna än organiseras kommer de aldrig att lyckas tillfredsställa människors behov av rörlighet. EU måste därför utveckla ett gemensamt svar på branschens problem och det svaret kan inte vara att strypa den europeiska bilindustrin, som herr Verheugen just har påpekat. Jag vill inte ha ett Europa där de enda bilarna på vägarna är japanska – eller kinesiska i framtiden.

Jag är medveten om att det politiskt korrekta resonemanget kräver att man främjar "gröna" arbetstillfällen. I en färsk FN-rapport uppskattas att potentialen för gröna arbetstillfällen i världen är 3 procent av det totala antalet arbetstillfällen. Dessa skulle vara mycket välkomna. Genom enkel matematik kan vi emellertid dra slutsatsen att 97 procent av arbetstillfällena inte är gröna utan faller inom ramen för traditionella sektorer. Detta är ytterligare en anledning till att vi ska kämpa för att behålla en europeisk bilindustri som sysselsätter 2 miljoner människor direkt och 10 miljoner indirekt, vilket motsvarar 7 procent av alla arbetstillfällen i EU.

När Förenta staterna, Kina och Japan gör stora investeringar i ekonomiska program har EU inte råd att luta sig tillbaka och passivt se på när hela områden av dess industri försvinner. De som säger till oss att vi måste låta marknaden vara i fred är naiva ideologer. Om inte den statliga handen ingriper kommer den osynliga handen, som Adam Smith var så förtjust i, att föredra det kortsiktiga och förstöra strukturer som är nödvändiga för att forma vår gemensamma framtid.

Slutligen, fru talman, förväntar vi oss att kommissionen ska inrätta en handlingsinriktad ram för att upprätthålla konkurrensen och själva existensen för den europeiska bilindustrin.

(Applåder)

Jorgo Chatzimarkakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman! Kommissionsledamot Verheugen har på ett mycket slående sätt åskådliggjort hur krisen har spridit sig från finansmarknaden till bilmarknaden. Dessutom är verkligheten sådan att förtroendet har försvunnit och det råder osäkerhet beträffande framtida koldioxidbestämmelser. Därför kan jag bara uppmana mina kolleger i parlamentet och rådet att snarast nå fram till en tydlig och vederhäftig förordning för reglering av koldioxidutsläpp från bilar – med utgångspunkt från vad som lagts fram av det franska ordförandeskapet och för vilket jag endast kan gratulera er, herr Jouyet.

Likväl är den absolut mest klimatvänliga bil som vi skulle kunna tänka oss i EU inte värd någonting om den står i skyltfönstret och inte på vägen. Människor måste inte bara köra en sådan bil, de måste kunna betala för den också. Därför kräver vi följande tredelade strategi. För det första, få ut nya modeller på vägarna. Detta kräver stora investeringar i forskning nu och därför välkomnar vi Europeiska investeringsbankens program. Ekofin sammanträder den 2 december – vi hoppas att ett beslut kommer att fattas där som kommer att leda till flexibla, fördelaktiga kreditflöden i bilindustrin.

För det andra måste bilindustrins finansiella institutioner tryggas. Vi kan inte göra det här på EU-nivå – det måste ingå i de nationella krispaket som måste förbli öppna.

För det tredje måste vi ha skrotningspremier i EU. Italien har gått i spetsen på detta område, liksom Sverige, även om det kanske inte har varit på ett riktigt lika verkningfullt sätt som i Italien. Det är så här skatteincitament kan användas för att få ut nya modeller på vägarna. Det vore bra om EU inte lade några hinder i vägen utifrån konkurrenslagstiftningen. Därför hade det också varit bra om Neelie Kroes hade varit närvarande. Detta är vägen mot en ny inriktning!

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Liksom i går måste jag säga att jag hyser starka tvivel om kommissionens uppriktighet i denna debatt. Det är min uppfattning, herr kommissionsledamot, att ni som initiativtagare till strategigruppen Cars 21 till att börja med måste ta på er ansvaret för att den har misslyckats med att uppnå målet att ge den europeiska bilindustrin en ordentlig grund inför framtiden. Vad har ni egentligen gjort under de senaste åren som gör att ni nu behöver utnyttja finanskrisen i bokslutet?

Det är en sak att bilindustrin i EU har strategiska problem. Det jag tycker är oärligt är emellertid att ni i balansräkningen inte tar med era strategiska brister, så att säga, under de senaste åren – er oförmåga att sätta er in i miljömässiga innovationer. Om tusentals och tiotusentals europeiska familjer nu oroar sig för hur det ska gå med arbetstillfällena inom bilindustrin måste också kommissionen, kommissionsledamoten och Cars 21 alla ha något ansvar för detta.

Hur kan vi egentligen berätta att kommissionen och särskilt ni, herr kommissionsledamot, inte har gjort någonting för att se till att man till slut har genomfört de strategiska mål som uppställts till följd av de ostadiga oljepriserna, beroende på de begränsade oljetillgångarna, samt till följd av behovet att skydda klimatet? Herr kommissionsledamot, ni har personligen blockerat er kollega kommissionsledamot Dimas förslag om reglering av koldioxidutsläpp från bilar i årtal. Ni är den som bromsar när det gäller att få till stånd ett bindande mål för effektiva bilar – att omvandla en frivillig överenskommelse från mitten av 1990-talet till en bindande överenskommelse i mitten av det kommande decenniet. Ni vill ha mindre miljöinnovation än

vad som redan var självklart i mitten av 1990-talet. I går fick vi veta att rådet, under tysk press, fortfarande inte är redo att enas om bindande mål för 2020 – mål som i alla händelser fortfarande ligger nära målen från mitten av 1990-talet.

För mig är denna dubbelmoral, denna oärlighet i diskussionen om miljöinnovation en skandal. Jag uppmanar de tre parter som är inblandade att till slut infria de löften som ni ger i denna diskussion om innovation i motorindustrin. Allt annat skulle innebära att ni faktiskt tar på er ett ännu större ansvar för att denna bransch och dess leverantörer misslyckas med att bli redo för framtiden.

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Krisen inom bilindustrin har olika orsaker, men det är tydligt att en av de viktigaste är förlusten av köpkraft hos större delen av befolkningen, till följd av låga inkomster som framför allt beror på låga löner, otrygga anställningar och arbetslöshet.

Därför skulle en av de mest effektiva åtgärderna vara att öka lönen genom en rättvis fördelning av inkomsten. Det är emellertid naturligtvis nödvändigt med andra åtgärder nu. Detta beror på att produktionsstoppet bland biltillverkarna får konsekvenser för många andra sektorer – bland annat de olika komponentindustrierna och transportsektorn – vilka kan förvärra hela den ekonomiska och sociala situationen.

På samma sätt som man har vidtagit extraordinära åtgärder för finanssektorn bör man därför också vidta extraordinära åtgärder för bilsektorn för att trygga sysselsättningen. Man kan inte säga att det är mindre viktigt att värna produktionen och sysselsättningen än finanssektorn. Vi måste svara för den solidaritet som är nödvändig för att stödja industrin i EU, framför allt inom de mer bräckliga ekonomierna och branscherna.

I Portugal är denna situation mycket bekymmersam eftersom branschen i hög grad är beroende av de multinationella företagens strategi. Under de senaste åren har vi sett olika förflyttningar, både när det gäller biltillverkningen, som i fallen Opel och Renault, och när det gäller komponenttillverkningen, som i fallen Yazaki Saltano och Lear framför allt, förutom hotet om minskad sysselsättning inom andra företag, exempelvis Sunviauto och Delphi och inom hundratals mikro- och småföretag som påverkas av denna situation.

I vissa fall har produktionen avstannat i flera dagar, som vid Autoeuropa i Palmela och vid Renaults komponentfabrik i Cacia, Aveiro, på grund av bristande orderingång. Med färre bilar och färre komponenter i omlopp påverkas också transportsektorn.

Därför, herr kommissionsledamot och herr rådsordförande, är det viktigt att EU ger särskilt stöd för att hjälpa industriproduktionen och trygga sysselsättning med tillhörande rättigheter.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Förebuden om krisen i bilindustrin, till exempel de första sjunkande orderingångarna, togs förmodligen inte på tillräckligt stort allvar. Först hoppades vi kanske att det bara skulle vara bensinslukande amerikanska bilar som skulle drabbas. Alla som har pratat lite med bilhandlare vet att dieslbilar också har varit svårsålda i EU i flera månader nu.

EU bör således inte förvånas över den allt stridare strömmen av problem, eftersom man har kämpat hårt för att störta denna en gång så blomstrande bransch i fördärvet genom till exempel alla de förordningar som bilindustrin har överösts med. Företag behöver en stabil, förutsägbar rättslig grund utifrån vilken de kan planera. Om EU ständigt ändrar reglerna kommer kanske alla industrier att till slut störtas i fördärvet. Vi ska inte heller glömma den ständigt ökade skattebelastningen när det gäller diesel och vägstycket med biobränsle helt nyligen.

För att lösa krisen är det alltså inte tillräckligt att EU beviljar den planerade krediten på 40 miljarder euro. Unionen måste skapa förutsägbara branschvillkor i framtiden som möjliggör planering och det måste göras för alla branscher.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag vill än en gång framhålla bilindustrins betydelse med dess 12 miljoner direkta och indirekta arbetstillfällen och dess status som världsomfattande teknisk föregångare inom branschen. Vi måste påminna oss – kommissionsledamot Verheugen och andra har gjort det – att bilindustrin naturligtvis är beroende av det ekonomiska läget och oljepriset och att konsumenternas förtroende minskar dramatiskt i samband med en finansmarknadskris. Det är huvudproblemet inom bilindustrin. Konkurrensen är mycket hård och det kan helt enkelt inte vara möjligt för ett enskilt företag – eller ens en enskild medlemsstat – att vidta åtgärder som snedvrider konkurrensen utan att kommissionen ser till att förhindra denna snedvridning.

Jag säger detta som en inledande anmärkning. Mot bakgrund av detta är förslagen att skapa ett Europaomfattande ekonomiskt stimulanspaket lika kontraproduktiva som enskilda förslag att upprätta ett

skyddsvärn runt hela bilindustrin. Jag anser att det rätta tillvägagångssättet är att främja forskning om och utveckling av bilar med låga utsläpp, antingen genom forskningsprogrammet eller med hjälp av krediter, som kommissionen föreslagit. Jag anser att det också är nödvändigt att se till att stöd på medlemsstatsnivå inte tillåts leda till snedvridning av konkurrensen. Jag är också helt övertygad om att vi inte får ändra konkurrenspolitiken generellt, vilket jag har läst i förslag under de senaste dagarna, bland annat från ledande håll inom detta parlament.

Kommissionen gör rätt i att tillämpa konkurrensreglerna strikt. Jag vill emellertid också säga att det är möjligt att vi måste komma med europeiska övergångslösningar – men inte långsiktiga subventioner – för ledningsbrister av det slag som drabbat GM i Förenta staterna och dess dotterbolag, och att sådana lösningar måste omfattas av konkurrenslagarna. Endast på detta sätt kan arbetstillfällena inom denna bransch tryggas på lång sikt, och jag skulle också vilja säga att den bästa stimulansåtgärden vore att senarelägga en förnuftig klimatförändringsstrategi för bilar, göra bilar överkomliga i pris, vilket har nämnts, och att inte ställa överdrivna krav. Jag kan endast beskriva vad Rebecca Harms sa i fråga om detta som helt fjärran från verkligheten.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Verkligheten är den att bilindustrin är i kris och det finns många orsaker till detta. Finanskrisen i synnerhet har ytterligare påskyndat krisen inom denna bransch och medlemsstaterna arbetar för närvarande med att hitta lösningar.

Den europeiska bilindustrin är en nyckelindustri. Därför behöver vi europeiska lösningar för denna europeiska nyckelindustri för att övervinna krisen. Nästan alla biltillverkare har europeiska strukturer. För att kunna genomföra den nödvändiga investeringen i miljövänliga bilar – vilket har nämnts flera gånger i dag – och lågförbrukande teknik behöver biltillverkarna offentliga garantier eller förmånlig kredit från Europeiska investeringsbanken. Försörjningsindustrin – och detta är mycket viktigt – får inte heller glömmas bort i allt detta. Försörjningsindustrin innefattar små och medelstora företag där arbetstillfällena skapas och innovation uppstår.

Vad kan då EU göra för att skydda denna nyckelindustri? Under förra sammanträdesperioden föreslog rådets ordförande att nyckelindustrier skulle skyddas. Enligt min uppfattning var det en god idé, eftersom den logiska slutsatsen av förslaget måste innebära en "Volkswagen-lag" för hela den europeiska bilindustrin. Det skulle säkert vara ett bra verktyg. Europeiska kommissionen kämpar emellertid just nu mot detta skyddsverktyg. Jag vill därför fråga kommissionen följande: Kommer kommissionen att hålla fast vid sin ovilja trots krisen inom bilindustrin eller kommer den att ändra inriktning mot bakgrund av denna kris?

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Fru talman! Det är talande att kommissionsledamoten med ansvar för näringsliv och industri är här men inte kommissionsledamoten med ansvar för konkurrens. Jag har stora reservationer mot att hjälpa bilindustrin. Varför ska vi, även om problemen onekligen är mycket allvarliga, stödja bilindustrin och inte andra sektorer? Problemen har kanske förvärrats men definitivt inte orsakats av kreditåstramningen, och statligt stöd ska inte vara en belöning för att man misskött sig. Även om man räknar med undsättningsstöd i EU-fördraget bör vi inte använda skattepengar – som trots allt allmänheten betalar – för att hålla krisdrabbade branscher flytande. Vi ska inte heller glömma att stora summor redan har gått till att rädda biltillverkarna under senare år – inte alltid med framgång ska jag tillägga.

Samtidigt som vi har ett kortsiktigt ansvar för arbetstillfällena som är i fara har vi också ett långsiktigt ansvar att till kommande generationer lämna efter oss en sund ekonomi, en sund miljö och också sunda statsfinanser. Jag anser att det är lite oräddvist att det inte har funnits några pengar till omsorg, utbildning, barnomsorg och miljö på många år och att vi nu ombeds att pumpa in miljarder i bilindustrin för att rädda den från katastrof. Om stöd beviljas bör det finnas stränga villkor för vad bilindustrin måste göra som motprestation i form av omstruktureringar, och stödet ska endast gälla framtidsorienterad, miljövänlig och innovativ verksamhet, för samtidigt som statligt stöd kan rädda företag kan det faktiskt också förstöra andra företag till följd av snedvriden konkurrens.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta har redan sagts många gånger. Bilindustrin svarar direkt eller indirekt för 12 miljoner arbetstillfällen i EU. Det är 10 procent av EU:s BNP. Bilindustrin står i dag inför en allvarlig kris – den europeiska marknaden har fallit med omkring 15 procent. Denna nedgång skulle kunna uppgå till mellan 17 och 20 procent under de sista kvartalen 2008.

Tillverkarnas resultat faller. I detta sammanhang är bristen på kapital den främsta fara som denna bransch står inför. Följaktligen skär tillverkarna ner produktionen och försöker minska strukturella kostnader. Arbetstillfällena blir krisens första offer.

Inför denna kris behöver vi, som ni sa herr ordförande, ett samordnat agerande från EU och medlemsstaterna, framför allt från dem som är direkt berörda. Det planerade finansiella stödet från Europeiska investeringsbanken är nödvändigt.

Naturligtvis stöder jag era förslag. För det första måste vi främja investeringar, särskilt när det gäller konstruktion och utveckling av rena bilar och utveckling av hybrid- och elfordon. Vi måste också stödja marknaden genom ekonomiska incitament för att förnya de bilar som finns på vägarna. Som kommissionsledamoten sa står gamla bilar för en betydande del av de föroreningar som orsakas av alla bilar tillsammans.

Vi måste emellertid också inrätta ett varaktigt och ambitiöst men realistiskt regelverk. Målen för att minska koldioxidutsläppen måste upprätthållas. Tillverkarna har avsatt – och avsätter fortfarande – stora summor till detta, men realismen måste tala för en begränsning av de böter som döms ut för att målen inte uppnås. För höga böter skulle göra slut på vanliga tillverkare.

Låt oss inte glömma att bilindustrin är den industri som drabbats av de hårdaste miljökraven.

Slutligen skulle det under rådande omständigheter vara menligt för tillverkarna att undergräva det skydd som omfattar yttre karosseridelar.

Monica Giuntini (PSE). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag anser att den debatt vi har om en av de viktigaste sektorerna inom den europeiska ekonomin kommer lägligt.

Världsekonomin blir allt sämre och den redan negativa situationen för bilindustrin i Italien och EU håller också på att förvärras. Ministern hänvisade till sifferuppgifterna tidigare – det har varit en tydlig minskning av försäljningssiffrorna med 5 procent under 2008. Italien har upplevt en minskning med över 18 procent enbart i oktober, vilket är den sämsta siffran på över tio år i branschen.

Detta är alltså en kris som berör alla de viktigaste europeiska marknaderna, men jag vill betona att det inte bara är biltillverkningssektorn som känner av krisens följder utan hela försörjningskedjan, med särskilt negativa effekter för de företag som specialiserar sig på tillverkning av bilkomponenter.

Krisen drabbar, som redan nämnts, hela sektorn och bara som exempel ska jag nämna situationen i Italien på den toskanska kusten, där man till följd av omlokaliseringsprocesser under de senaste månaderna i stor skala har tagit till lönegarantifonden, som har tvingats på hundratals anställda, samt uppsägningar av tillfälligt anställda. Ett exempel bland många ger oss en föreställning om hur ytterst allvarlig situationen är. Det handlar om Delphi-gruppen där de anställda har varit beroende av lönegarantifonden i två och ett halvt år. Det krävs brådskande åtgärder för att omplacera dem med utgångspunkt från de insatser som lokala myndighetsorgan har tagit initiativet till.

Det är nu emellertid tydligt att de nationella, regionala och lokala institutionerna delvis står maktlösa och att det därför finns ett behov av ett starkt engagemang och ingripande från EU:s sida, däribland att ställa de multinationella företagen inför omlokaliseringsproblemen och följaktligen behovet att i hela EU vidta åtgärder för att begränsa krisen och undvika sociala och sysselsättningsrelaterade konsekvenser.

Gianluca Susta (ALDE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Den finansiella krisen lär oss att vi måste gå tillbaka till realekonomin och följaktligen måste vi hjälpa den europeiska tillverkningsindustrin att återhämta sig, särskilt vid en tidpunkt då USA under Barack Obama förbereder sig för att till viss del förändra de ekonomiska relationerna över hela världen.

Det bör inte vara tal om statligt stöd, men vi bör stärka tillverkningsindustrin inom tre områden: återvinning – som ska förstås på samma sätt i hela EU – nyorientering av produktionen mot en inriktning på innovativa sektorer och information till konsumenterna samt betydande åtgärder inom Världshandelsorganisationen för att utjämna hinder i form av tulltaxor, framför allt i förbindelserna mellan EU och Fjärran Östern.

Dessutom får vi inte glömma såväl materiella som immateriella investeringar i forskning inom sektorn och även i omfattande infrastruktur. Vi måste spela ett rent spel i världen. I dag håller reglerna på att ändras och vi måste ta till vara resultaten från G20-mötet för att återgå till en jämlik utgångspunkt.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - Fru talman! Det är jobben runtom i Europa som är det viktiga nu. Det vi ser inom bilindustrin är en industriell utmaning som också präglar andra delar av den europeiska ekonomin. Det som inte får ske nu är att vi har statsstöd som underminerar sysselsättningen i företagen i ett land men gynnar den i ett annat. Vi får inte ha statsstöd som missgynnar industrin inom ett område och gynnar den inom ett annat. För då kommer arbetslösheten och förlusten av jobb att stegvis gå fram över Europa. Vi får inte ha statsstöd som försvårar för de livskraftiga företagen och som upprätthåller företag som inte längre klarar sig. Bilindustrins problem är ett långsiktigt problem, vi har sett detta tydligare nu i den finansiella krisen, men vi har runtom i världen under lång tid sett stora förluster och vikande efterfrågan, men också överkapacitet.

Det som nu är det viktiga är att för det första se till att vi har en efterfrågan i Europa. Det handlar om skattesänkningar, om möjligheter för de europeiska hushållen att efterfråga de produkter som produceras här. Det handlar om att vi ska se till att europeisk industri inom område efter område kan vara ledande när det gäller teknik och utveckling. Inom miljöområdet liksom när det gäller energiområdet. Det är dit offentliga insatser ska riktas.

Men det handlar också om att öppna upp för den europeiska bilindustrin att kunna vara en internationell aktör. Då handlar det om att se till att vi kan få en öppen frihandel där europeisk bilindustri har tillgång till världsmarknaderna. Då är det viktigt att komma ihåg att de som i dag försvårar för frihandeln och för framgång i Doharundan i själva verket stoppar möjligheterna för den europeiska bilindustrin att växa på de stora framtidsmarknaderna.

Patrizia Toia (ALDE). - (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Ställda inför den oerhört allvarliga kris som berör bilsektorn från USA till vår världsdel har EU ett mycket tydligt val. Antingen kan vi fortsätta att passivt iakttä denna efterfråge- och produktionskollaps, vars effekter vi inte ens kan överblicka i dag, med hänvisning till en abstrakt konsekvens med en teoretisk marknadsliberal modell där konkurrensen helt och hållet får styra – vilket vissa talare har förordat här i dag – eller ta på oss ansvaret att ta itu med situationen på ett lämpligt sätt.

Vi har valt det andra alternativet och vi uppmanar kommissionen och rådet att visa beslutsamhet och fasthet. Vi välkomnade vad kommissionsledamot Verheugen sa och vi hoppas att ingen av hans kolleger håller tillbaka hans beslutsamhet för mycket. Detta är en exceptionell situation och därför krävs det exceptionella åtgärder.

Å andra sidan har vi i samband med finanskrisen fått se vissa ingripanden från politiska och ekonomiska myndigheter som valt att agera och investera allmänna medel på ett sätt som fram tills för några månader sedan hade varit uteslutet. Vårt ingripande bör emellertid – och jag ska strax sluta – vara selektivt, förena strategi med skyndsamhet och genom både mer attraktiva lån och stöd till efterfrågan uppmuntra en selektiv nyorientering mot en miljömässigt mer hållbar produktion.

Martin Callanan (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Enligt min åsikt har EU:s bilindustri visat en häpnadsväckande förmåga att komma igen under de senaste åren trots en del oerhört hårda ekonomiska villkor och en formlig störtflod av EU-lagstiftning. Våra biltillverkare går före och visar världen vägen mot miljömedvetenhet, tekniska standarder och innovation. Det är en meritlista som är värd att stödjas och inte undergrävas. Jag är särskilt stolt över den brittiska bilindustrin och, om jag får lov, skulle jag vilja puffa för mitt lokala Nissanföretag – den mest produktiva bilfabriken i EU – som ligger i min region i nordöstra England.

Ingen skulle ifrågasätta vikten av miljöskydd, men jag ser med stor oro på att vi i vår iver att bevisa våra gröna meriter ibland riskerar att förstöra en mycket viktig och framgångsrik bransch. Vi ser redan en omfattande minskning av försäljningssiffrorna i Storbritannien. Försäljningen förra månaden minskade med 23 procent. I stället för att införa ett mycket stelt och föga flexibelt tidsschema för förändring inom industrin bör vi försöka stödja industrin och uppmuntra den till att göra de förändringar som är nödvändiga för att den ska ha en framtid. Om bilindustrin – och också dess underleverantörer – har vårt politiska stöd kan vi hjälpa dem att ta sig igenom denna svåra period.

Jag hoppas att kommissionen kommer att vara ytterst vaksam när det gäller medlemsstater som överskrider gränserna för statligt stöd till biltillverkare. I Storbritannien har vi en mycket lång och mycket fruktlös historia när det gäller statsstöd till bilindustrin. Vi lyckades ta oss ur det på 1980-talet. Jag hoppas att vi inte hamnar där igen, eftersom om vi överöser bilindustrin med offentliga medel, hur blir det då med bygg- och anläggningsindustrin och livsmedelsindustrin? Alla industrier är drabbade och vi måste vara oerhört försiktiga med de hårt ansatta skattebetalarnas pengar och se till att vi inte gör av med alltför mycket mer på bilindustrin. Detta fungerade inte förr och kommer inte att fungera i framtiden. Jag hoppas att kommissionen kommer

att vara ytterst vaksam och hålla ett öga på förvirrade medlemsstater som kan frestas slå in på denna fruktlösa väg.

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Bilindustrin är en mycket viktig sektor, vilket redan har sagts. Den är faktiskt en nyckelsektor för EU:s ekonomi eftersom den direkt eller indirekt sysselsätter 12 miljoner människor. Detta är oerhört mycket. Jag anser därför att billiga lån till denna nyckelsektor är högst berättigade, men dessa nya pengar ska naturligtvis gå till ny miljövänlig teknik. Vi kan förvänta oss att de europeiska biltillverkarna förenar sina krafter i ännu större utsträckning när det gäller att utveckla denna nya teknik, till exempel att utveckla högpresterande batterier till elbilar till ett överkomligt pris.

Vi bör dessutom erkänna att EU också har gjort sina misstag. Vi har eventuellt gjort för stora investeringar i vätgas samtidigt som vi nu behöver billiga elhybridmotorer på mycket kort sikt. Därför bör vi kanske justera våra prioriteringar och projekt, framför allt med hänsyn till det sjunde ramprogrammet för forskning och utveckling. Det bör vara vårt mål – varför inte – att alla nya bilar i EU ska drivas med el, antingen som hybridbilar eller rena elbilar, senast 2020. Varför skulle inte det vara möjligt? För att uppnå detta behöver vi en snabb omställning, vilket innebär att vi också måste investera i utbildning för de arbetstagare som är involverade. Herr kommissionsledamot, vi räknar med att ni samtycker till att stöd till utbildning av arbetstagare är en framtidsorienterad och hållbar investering och att den betraktas som det. Dessutom gör flera olika tillverkare, däribland Ford i Genk och Opel i Antwerpen, redan investeringar och stora insatser, bland annat för utsatta grupper på arbetsmarknaden. Enligt min mening är det motiverat att ytterligare uppmuntra och belöna en sådan policy.

Slutligen är koldioxidlagstiftningen, som vi ska godkänna under de kommande veckorna, en utmärkt möjlighet att sikta högt. Kriser skapar alltid möjligheter. Vi måste nu göra en gemensam insats för att utveckla nästa generations bilar. Om vi är uthålliga nu kommer EU att dominera marknaden under de kommande årtiondena och därför vädjar vi till de europeiska tillverkarna att överge sin passivitet och i stället bli offensiva.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Fru talman! Vilken strategi ska vi ha för att övervinna krisen? Just nu har vi fakta framför oss. Krisen berör alla tillverkare och som en följd drabbas de 12 miljoner EU-medborgare som arbetar inom bilindustrin.

Vi måste först och främst tänka på dessa arbetstagare och deras familjer och vi måste prioritera att skydda dem genom att besvara denna allvarliga fråga: vilken strategi behövs för att övervinna krisen?

En snabb, effektiv, gemensam och strukturerad industripolitik på medellång och lång sikt, en ny giv för bilbranschen, ett samordnat agerande från medlemsstaterna och EU som visar att vi behärskar situationen.

I detta parlament hör jag de gamla dogmatiska åsikter som hör till en förlegad liberalism dyka upp igen: ingen hjälp, inget stöd, konkurrens, bara konkurrens. Det är dags nu för reglering, för offentliga åtgärder. Vi behöver därför en ny giv för bilbranschen, en ambitiös och intelligent plan för bilindustrin, först och främst för att rädda arbetstillfällena och utveckla sysselsättningen i Europa med stöd till utbildning. Därefter för att skynda på den tekniska omställningen i dessa företag till rena och intelligenta bilar, i syfte att blåsa liv i efterfrågan genom att förenkla utbytet av gamla bilar på vägarna vilka ger upphov till föroreningar, genom att en europeisk miljöbonus inrättas.

Kort sagt måste EU agera och inte vara passivt. EU måste agera och inte tigande låta bli att göra något. Vi måste agera och agera förnuftigt för att stödja denna omvandling.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) Vi lever i en värld där utvecklingen har gått från att vi använde en häst per person för att förflytta oss till att vi förflyttar oss med hjälp av tiotals eller hundratals hästkrafter. I fyr- eller femsitsiga bilar färdas bara en person mer än 75 procent av tiden. I över 100 år har bränsleförbrukningen varit 7,5 liter per 100 kilometer. De stora problem som mänskligheten står inför är förknippade med beteende och föroreningar. Vi måste därför tänka på och använda bilar på ett annorlunda sätt. De måste vara mycket mindre, helt säkra, miljövänliga och förbruka några få liter bensin per 100 kilometer till en kostnad som gör det möjligt att kontrollera det mänskliga beteendet i framtiden.

Ieke van den Burg (PSE). – (NL) Fru talman! Trots all berättigad kritik mot bilindustrin och det sätt kommissionen har agerat på har vi inget annat val än att rikta uppmärksamheten mot bilindustrin eftersom, liksom byggsektorn, branschen står inför en dramatisk nedgång. Alla varningsklockor ringer så vi måste agera i tid, på kort sikt och på ett målinriktat sätt.

Jag vill framhålla tre saker. Detta ska inte bara gälla de stora biltillverkarna utan också leverantörer och finansieringsföretag. Omstruktureringen ska vara inriktad på renare och mer ekonomiska bilar och vissa aspekter måste samordnas på EU-nivå. Vi måste hindra medlemsstaterna från att agera på egen hand vilket skulle kunna förvärra problemen i grannländerna. Detta är särskilt viktigt för leverantörerna eftersom de är verksamma över gränserna. De verkar inom den inre marknaden och bör komma i åtnjutande av åtgärderna i samma utsträckning och inte bara på nationell nivå. Dessa lika villkor ska övervakas noga av Europeiska kommissionen. Jag stöder i sig den roll som generaldirektoratet för konkurrens har tilldelats i detta sammanhang.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Fru talman! Efter att ha betalat för att rädda bankerna måste vi nu rädda bilindustrin och än en gång naturligtvis med offentliga medel. I över tio år har vi emellertid uppmärksammat bilindustrin på konsekvenserna av koldioxidutsläppen för folkhälsan. I över tio år har vi uppmanat industrin att bygga rena bilar. I över tio år har branschen slagit dövörat till och stretat emot tillsammans med den mäktiga billobbyn. Den har bromsat all utveckling. Nyligen motsatte den sig i detta parlament Cars 21 för att inte utsläppsminskningen skulle understiga 130 g, vilket ni känner väl till, herr kommissionsledamot.

Efter att ha gjort betydande vinster, som inte återinvesterats i industriell omstrukturering, har finanskrisen emellertid blivit en god förevändning för att begära offentligt stöd och godtyckligt avskeda arbetstagare. Ska konsumenterna bli lurade ännu en gång? I själva verket kommer konsumenterna tvingas betala för att kunna få en ren bil på marknaden utan några garantier för att bilen blir billigare, precis som det är för närvarande.

Bilindustrin måste därför styras åt ett annat håll för att undvika framtida konkurser, eftersom vi måste förbereda för tiden efter bilen.

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). - (DE) Fru talman! Först och främst vill vi påpeka att de marknader i EU som i mindre utsträckning har råkat ut för ett sammanbrott har en tydlig lagstiftning beträffande koldioxidbeskattning och en tydlig lagstiftning beträffande vad som förväntas av biltillverkarna. Herr Jouyet, om ert ordförandeskap skulle lyckas med att tvinga medlemsstaterna att så snabbt som möjligt få till stånd en tydlig lagstiftning skulle även konsumenterna återfå förtroendet. Det skulle vara den bästa hjälpen för bilindustrin.

Det finns ytterligare något vi ska göra. Vi ska vid denna tidpunkt inte tala om stöd som uppgår till miljarder samtidigt som vi hotar bilindustrin med böter i miljardklassen om inte målen uppnås. Det är meningslöst. Det skapar stor osäkerhet och gör bilarna dyrare för konsumenterna. Vi måste gå till väga på ett annat sätt, skapa en vision och tillkännage att i slutet av 2020-talet kommer 20, 25 eller 30 procent av bilarna att vara utsläppsfria. Det skulle få i gång innovationen och göra den synlig samtidigt som konsumenterna också skulle få klarhet i den framtida strategin för bilindustrin i EU.

Inés Ayala Sender (PSE). - (ES) Fru talman! I den nuvarande krissituationen bör det franska ordförandeskapet och kommissionsledamoten med ansvar för näringsliv och industri, Günter Verheugen, lyckönskas till sina berömvärda insatser. Vi behöver emellertid mer och det brådskar. Vi behöver också få höra en samstämmighet mellan de två kommissionsledamöterna med ansvar för näringsliv och industri respektive för konkurrens.

Bilindustrin, vilket innebär tillverkare, stödindustri, återförsäljare och finansföretag, är i starkt behov av en djärv och mångfasetterad biståndsplan. Människor kommer inte att förstå om vi är anspråkslösa och förbehållsamma när vi fattar beslut om den hjälp som behövs för att stödja bilindustrin med tanke på hur många människor den sysselsätter direkt och högkvalitativt, särskilt inte i jämförelse med den handlingskraft som visades när det gällde att hjälpa finanssektorn, där man har haft overseende med ytterst allvarliga misstag.

Arbetstagarna vid Opel i Figueruelas i Zaragoza, som har hjälpt och stöttat företagets framtid i Spanien och i Tyskland kommer inte att förstå, och inte heller de styrande i Aragonien eller den spanska regeringen som använder alla sina investeringsresurser och hoppas på samarbete och ledarskap från EU:s sida.

Vi behöver en snabb och djärv plan som kommer att bidra till att den europeiska bilparken snabbt ersätts med säkrare och renare bilar. Vi behöver en europeisk *Plan Renove*, eller förnyelseplan, från och med december som uppmuntrar allt från direkt investering till konsumtion.

De europeiska biltillverkarna, och även stödindustrin, återförsäljarna och finansföretagen, behöver också stöd och garantier. En snabb, okomplicerad och logisk överenskommelse när det gäller bil- och utsläppsfrågan skulle också vara till hjälp.

Gabriele Albertini (PPE-DE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Eurogruppens ordförande och Luxemburgs premiärminister, Jean-Claude Juncker, har fastslagit att vi behöver en europeisk strategi för att rädda bilindustrin som svar på den räddningsplan som Förenta staterna har tillkännaggett. Jag är helt ense med vad som har sagts och jag hoppas att det kommer att ske.

Vid nästa möte mellan medlemsstaternas finansministrar kommer Europeiska investeringsbanken att föreslå en ökning av lånevolymerna med 20 respektive 30 procent under 2009 och 2010, vilket uppgår till 10-15 miljarder euro per år för bilindustrin, och detta beslut kommer ytterst lägligt. En del medlemsstater har redan agerat på egen hand. Den tyska regeringen lade, till exempel, i början av månaden fram en stödplan med inriktning på ekonomin i avsikt att skapa nya investeringar till ett belopp av 50 miljarder euro under nästa år. Bland de nyckelsektorer som omfattas finns bilindustrin.

Jag hoppas att Europeiska kommissionen som grupp kommer att göra detsamma. Stöd till sektorn ska investeras inom EU och ska därför gå till företag som inte flyttar sin produktionsverksamhet. Alla beslut att bevilja stöd till företag är ytterst välkomna med hänsyn till omständigheterna, och huvudsyftet ska vara att stötta sysselsättningen och stimulera investering inom EU.

Dorette Corbey (PSE). – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag instämmer faktiskt i Rebecca Harms kommentarer. Det stöd som behövs för bilindustrin är verkligen ett tecken på en misslyckad industripolitik. I årtal har det talats om behovet av att förbereda bilindustrin för 2000-talet, vilket i slutändan inte skett. Gång på gång har bilindustrin vänt dövorat till uppmaningarna om renare och mer ekonomiska bilar. Det har när allt kommer omkring inte lett fram till någonting. Bilindustrin har inte kommit med några innovationer för att tillverka bilar med lägre koldioxidutsläpp, och ändå bedrivs lobbyverksamhet för att lätta på koldioxidkraven på bilindustrin, vilket är en stor skam.

Frågan är: vad gör vi nu? Jag tror att vi kan fortsätta att stödja bilindustrin, men att detta måste kopplas till mycket stränga krav, och att verkligt stöd endast ska ges till elbilar, ett helt program för att möjliggöra elektrifieringen av bilindustrin och naturligtvis till omskolning av arbetstagare. Det är trots allt mycket viktigt att arbetstagarna inom bilindustrin får en framtid. De får aldrig glömmas bort.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Fru talman! Jag vill tacka alla talare. Detta är en mycket omfattande debatt om en viktig fråga och jag delar, liksom ordförandeskapet, den känsla som framförts av merparten av er, nämligen att det är absolut avgörande att vi tar på oss det fullständiga ansvaret för att bemöta denna exceptionella situation som drabbar en central industri: siffrorna är, liksom ni påpekade, 12 miljoner arbetstillfällen inom Europeiska unionen och en industri som drabbats av den finansiella krisen på grund av konsumentkreditnivån, vilket är denna industris kännetecken.

Dessutom är det en industri som måste möta hittills okända miljöutmaningar. Att bli försenad är en sak, men att inte ta igen förlorad tid är en annan, precis när vi också är beslutna att anta energi- och klimatförändringspaketet, som är en av de stora utmaningar som Europeiska unionen måste bemöta.

Detta är därför en exceptionell situation och det europeiska svaret måste för ordförandeskapets del motsvara dessa utmaningar. Svaret måste beakta tre faktorer.

För det första vad våra partner i tredjeländerna gör. Vi måste bevara konkurrenskraften inom denna europeiska industri. För det andra måste vi bevara EU:s centrala mål: kommissionens förslag måste främja uppnåendet av målen i energi- och klimatförändringspaketet, vilka ni känner till. Angående koldioxidutsläpp från fordon anser jag att vi är nära en överenskommelse och att det ligger inom räckhåll inom ramen för de förfaranden som omfattar Europaparlamentet, kommissionen och rådet.

För det tredje måste vi också respektera den inre marknadens integritet. Öppenhet, likabehandling och samordning är viktiga, men detta utesluter inte på något sätt, under omständigheter som de aktuella, ett tillfälligt riktat stöd som fastställs och beviljas på grundval av åtaganden som också gjorts inom bilindustrin.

Jag noterar de åtgärder som kommissionsledamot Verheugen föreslagit, som jag uppfattar som goda initiativ och som ordförandeskapet stöder, antingen genom lån från Europeiska investeringsbanken för de mest betydande miljöinvesteringarna, eller genom skatteincitament för att göra efterfrågan på bilar mer kompatibel med miljökraven, för att förnya de bilar på vägarna som blir allt äldre och därigenom uppfyller miljökraven i allt lägre grad, för att minska kostnaden för motorfordon, vilket också tycks vara ett viktigt mål, och för att gå mot mer ekonomiska fordon. Slutligen anser jag att när man står inför krissituationer är det också viktigt att skapa offentliga garantier.

Jag anser också att vi måste ha incitament för att utveckla utbildning och i vissa fall omskolning, för under de kommande veckorna och under de första månaderna av 2009 kan vi tyvärr förvänta oss att få se en ännu svårare situation.

Allt som kommissionsledamot Verheugen föreslagit tycks gå i rätt riktning och vi kommer att stödja honom. Det är nu en tidsfråga, vi måste agera snabbt och jag samtycker också till idén från Robert Goebbels om en stabil och offensiv EU-ram för att bevara konkurrenskraften inom denna viktiga industri.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Fru talman! Mina damer och herrar! Jag anser att det är en skam att Rebecca Harms inte längre är närvarande. Efter ett så oortodox angrepp – som var på gränsen till ärekränkning – hade det varit korrekt om jag fått tillfälle att besvara henne. Jag kommer nu att besvara henne skriftligt. På kommissionens vägnar förkastar jag dock å det bestämdaste Rebecca Harms påståenden både till utformningen och till innehållet.

(Applåder)

Detta är oacceptabelt.

Angående själva sakfrågan tillämpas inte några livsuppehållande åtgärder inom EU:s bilindustri. Vissa av anförandena gav intrycket att detta är en sektor som antingen är beroende av eller kräver stöd. Inget stöd betalas ut till den europeiska bilindustrin, och den har inte heller begärt något stöd. Hela vår industripolitik bygger naturligtvis på idén att vi vill vara oberoende av stöd.

Det enda tillgängliga instrumentet är krediter med låg ränta från Europeiska investeringsbanken. Låt mig dock klargöra för alla exakt vad det innebär – dessa krediter beviljas till räntor som kanske är ungefär en procentandel lägre än de normala marknadsnivåerna. Detta är nödvändigt för att kunna finansiera de investeringar som till exempel ni som europeisk lagstiftare kräver från biltillverkarna, nämligen investeringar i modern och miljövänlig teknik. Därför beviljar Europeiska investeringsbanken dessa krediter och inte bara till EU:s bilindustri. Här i parlamentet har man fått intrycket att fordonsindustrin är den enda europeiska sektor som kan utnyttja denna kreditfacilitet från Europeiska investeringsbanken. Det stämmer inte. Denna kreditfacilitet gäller för alla sektorer och är därför inte alls specifik för fordonsindustrin. Jag vill verkligen uppmana er alla att undvika att ge intrycket här i parlamentet att EU:s fordonsindustri är en utblottad sektor som hålls vid liv genom statliga livsuppehållande åtgärder. Industrin ges inga livsuppehållande åtgärder, och behöver heller inga, eftersom den i sin tekniska och konkurrensmässiga situation uppenbarligen är den mest välpresterande fordonsindustrin i världen. Jag är helt övertygad om att det kommer att förbli så.

Vi har i årtal tillsammans med industrin och forskarvärlden arbetat med att utveckla framtidens moderna teknik. Inom ramen för sjunde ramprogrammet spenderar vi stora belopp på detta område, och har så gjort i ett antal år. Vi bedriver ett intensivt arbete för att se till att ramvillkoren för denna industri är stabila. Fordonsindustrin var den första industrisektor för vilken vi tog fram en sektorsvis politik av denna karaktär överhuvudtaget, och skälet till det var just att vi förutsåg de framtida problemen för denna sektor i god tid.

I fallet med Opel vill jag upprepa att detta är en absolut exceptionell och extraordinär situation som inte har något att göra med själva företagets affärspolitik. Detta är uteslutande konsekvensen av de problem som uppstått i USA som inverkar på Europa och som vi måste hitta ett svar på.

En sista punkt – Matthias Groote talade om ett ämne som var av särskilt intresse för honom, nämligen "Volkswagen-lagen". Jag tror inte att det vore en god idé att inleda ett europeiskt initiativ i syfte att fastställa liknande lagstadgade regler för alla europeiska biltillverkare. Det är knappast någon annan som skulle hålla med om denna idé heller. Såvitt jag vet, herr Groote, har kommissionen inte ändrat åsikt i denna fråga. Beslut kan dock väntas snart.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum kl. 11.30.

Skriftliga förklaringar (artikel 142 i arbetsordningen)

Esko Seppänen (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FI) Världens bilindustri har fått problem, även om det inte gäller alla anläggningar. Porsche har hittat ett nytt sätt att tjäna pengar, och det är att teckna sig för optioner om att köpa andelar i Volkswagen. Detta är dock ingen lösning på Volkswagens problem eller på andra biltillverkares problem.

Bankkrisen har medfört en bilkris: i en nedåtgående ekonomi har människor inte råd att köpa nya bilar eller bränsle till sina bilar. Europeiska investeringsbanken vill rädda bilindustrin i EU:s namn, men vi måste noga tänka igenom om världen behöver all den kapacitet som i dag används för att tillverka bilar. Om EIB:s lån gick till ny energi- och miljöteknik skulle det bättre uppfylla världens aktuella verkliga behov. Den ekonomiska buffert som konsumenterna använt sig av för att köpa nya bilar på senaste tiden är borta och kommer inte tillbaka.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Biltillverkningsindustrin är en av drivkrafterna bakom EU:s ekonomi. Ungefär 300 000 bilar och 300 000 gods- och passagerarfordon tillverkas inom EU årligen. Vägtransporterna står för 72 procent av alla utsläpp från transporter, men tiden är nu inne för oss att bekräfta vikten av biltillverkningsindustrin ur ett ekonomiskt och socialt perspektiv.

De finansiella kriserna och den ekonomiska nedgången har fått allvarliga konsekvenser för bilindustrin, som både direkt och indirekt garanterar över 15 miljoner arbetstillfällen. 2012 kommer att bli ett avgörande år för EU:s biltillverkningsindustri, eftersom nya krav kommer att införas i fråga om bränslekvalitet, restriktioner för avgasutsläpp, typcertifiering och väganvändarnas säkerhet.

För att göra vår vägtrafik mer miljövänlig tänker EU införa bonusar för grönare fordon och straffbelägga de som orsakar mer utsläpp. "Klimatförändringspaketet" kommer därför att bli ett av verktygen för att främja efterfrågan på miljövänligare och säkrare fordon.

Det sociala Europa bygger på ekonomisk utveckling och i lika hög grad på sociala värden. Den europeiska bilindustrin måste få hjälp med att möta de nya utmaningarna så att de befintliga arbetstillfällena kan bevaras och industrin kan förbli konkurrenskraftig.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.25 och återupptogs kl. 11.35.)

ORDFÖRANDESKAP: MCMILLAN-SCOTT

Vice talman

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

5.1. Gemenskapsstatistik om folkhälsa och hälsa och säkerhet i arbetet (A6-0425/2008, Karin Scheele) (omröstning)

5.2. Skyldigheter när det gäller offentliggörande och översättning för vissa typer av bolag (A6-0400/2008, Piia-Noora Kauppi) (omröstning)

5.3. Europeisk statistik (A6-0349/2008, Andreas Schwab) (omröstning)

5.4. System för direktstöd för jordbrukare inom den gemensamma jordbrukspolitiken (A6-0402/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (omröstning)

(Sammanträdet avbröts för det högtidliga mötet kl. 12.00 och återupptogs kl. 12.30.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

6. Högtidligt möte - Sir Jonathan Sacks

Talmannen. – Överrabbin Sacks, Lady Sacks, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är en stor ära och ett stort nöje att få välkomna överrabbinen för Brittiska samväldets enade judiska församlingar (United Hebrew Congregations of the Commonwealth) och hans fru till Europaparlamentet i Strasbourg vid

detta högtidliga sammanträde inom ramen för det Europeiska året för interkulturell dialog 2008. Mycket varmt välkommen till Europaparlamentet, Sir Jonathan!

(Applåder)

Som vår första gäst under detta år för interkulturell dialog höll Syriens stormufti, Sheikh Ahmad Badr Al-Din Hassoun, ett anförande vid ett parlamentssammanträde. Allteftersom året fortlöpte fick vi också tillfälle att lyssna på ett anförande av den ekumeniske patriarken i Konstantinopel, Bartholomeus I. I och med ert anförande i dag, herr överrabbin, kommer vi att ha fått lyssna till anföranden från företrädare för judendomen, kristendomen och islam.

Alla dessa religioner har på sitt eget särskilda sätt bidragit till utformningen av dagens europeiska samhälle och dess kännetecken. Detsamma gäller humanismen och upplysningen. Även om vi lever i sekulära samhällen med en tydlig åtskillnad mellan kyrkan och staten, bör vi vederbörligen erkänna den positiva roll som den organiserade religionen spelar i våra samhällen.

Detta gäller inte endast fysiska bidrag till områden som utbildning, hälsa och sociala tjänster, utan också i samma utsträckning utvecklingen av vår etiska medvetenhet och utformningen av våra värderingar. Europeiska unionen är en gemenskap som bygger på värderingar och den mest grundläggande av dessa är varje människas inneboende värdighet.

Herr överrabbin, ni är välkänd som en utmärkt författare och professor, en oöverträfflig lärdomens man och en av världens ledande företrädare för den judiska tron. Ni har ofta talat och skrivit om faran med en ökad antisemitism för våra samhällen.

Förra veckan höll vi i Europaparlamentet i Bryssel en mycket särskild minnesstund, tillsammans med Europeiska judiska kongressen (European Jewish Congress), till minne av 70-årsdagen av Kristallnatten. Vid detta tillfälle påpekade jag att vi i Europeiska unionen har ett ansvar och en plikt att motstå, helt utan undantag och eftergifter, alla former av extremism, rasism, främlingsfientlighet och antisemitism, och att försvara demokratin, skyddet av de mänskliga rättigheterna och den mänskliga värdigheten världen över.

Herr överrabbin, i er bok "The Dignity of Difference" – och jag avslutar med att säga detta – som skrevs ett år efter de förfärliga händelserna den 11 september 2001, tog ni upp en av de mest grundläggande frågorna för vår tid, nämligen: kan vi alla leva i fred och i så fall, hur? Det är nu ett stort nöje och en stor ära att få lämna över ordet till överrabbinen för Brittiska samväldets enade judiska församlingar.

(Applåder)

Sir Jonathan Sacks, överrabbin för Brittiska samväldets enade judiska församlingar. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter av Europaparlamentet! Jag tackar för privilegiet att få tala till er i dag, och jag tackar er ännu mer för att ni tagit detta mycket viktiga initiativ till interkulturell dialog. Det ska ni alla ha en eloge för, men särskilt er visionära, kloka och djupt humana talman, Hans-Gert Pöttering. Kan jag – med vad jag hoppas blir min enda överträdelse av separationen mellan kyrkan och staten, religionen och politiken i dag – få be för er och välsigna er för att Gud ska välsigna er alla och allt ni gör. Tack.

Jag talar i egenskap av jude från det äldsta kontinuerliga kulturella inslaget i Europa. Jag vill börja med att påminna om att den europeiska civilisationen föddes för 2 000 år sedan i dialog, en dialog mellan antikens två största kulturer: Antikens Grekland och det bibliska Israel – Aten och Jerusalem. De fördes samman genom kristendomen, vars religion kom från Israel men vars heliga texter skrevs på grekiska, och det var den grundande dialogen för Europa. Och vissa av den europeiska historiens höjdpunkter under de senaste 2 000 åren var ett resultat av dialog. Jag ska bara nämna tre.

Den första höjdpunkten ägde rum mellan 900- och 1200-talen i al-Andalus, i den stora kulturella rörelse som initierades av Umayyaderna i Spanien. Den började med en islamisk dialog med tänkare som Averroës med det filosofiska arvet från Platon och Aristoteles. Den islamiska dialogen inspirerade judiska tänkare som Moses Maimonides, och den judiska dialogen inspirerade kristna tänkare, främst Thomas av Aquino.

Den andra stora höjdpunkten med interkulturell dialog ägde rum i början av den italienska renässansen när en ung kristen intellektuell, Pico della Mirandola, reste till Padua, där han träffade en judisk lärdd man, rabbin Elijah Delmedigo, som lärde honom den hebreiska bibeln, Talmud och Kabbalah på originalspråken. Ur denna dialog föddes den mest berömda framställningen om renässansens värderingar: Picos "Tal om människans värdighet".

Den tredje och mest slående av dessa höjdpunkter har varit dialogen mellan kristna och judar efter förintelsen, som inspirerats av Martin Bubers filosofi med dialog och av det andra Vatikanrådet och Nostra Aetate. Resultatet har blivit att efter nästan 2 000 års främlingskap och tragedi, möts nu judar och kristna med ömsesidig respekt som vänner.

Men jag vill säga mer än så. När jag läser den hebreiska bibeln hör jag från första början Guds uppmaning till dialog. Jag vill uppmärksamma två avsnitt. Jag är inte helt säker på hur detta kommer att låta i översättning, så jag hoppas att de som lyssnar på tolkningen av mitt anförande kommer att förstå det. Jag vill uppmärksamma två avsnitt i bibelns inledande kapitel vars betydelse har gått förlorad i översättningen under 2 000 år.

Det första avsnittet handlar om när Gud ser att den första mannen är isolerad och ensam och Han skapar kvinnan. Och mannen, som ser kvinnan för första gången, framför den första dikten i bibeln: "Denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon ska heta Aisha, kvinna, för av Aish, man, är hon tagen." Detta låter kanske som en mycket enkel dikt. Det låter till och med rätt så nedlåtande, som om mannen var den första skapelsen och kvinnan endast en efterklokhet. Den verkliga innebörden ligger dock i det faktum att bibelhebreiskan har två ord för man, och inte ett. Det ena är Adam och det andra är Aish.

Den vers som jag just citerade för er är första gången ordet "aish" förekommer i Bibeln. Lyssna igen. "Hon ska heta Aisha, kvinna, för av Aish, man, är hon tagen." Med andra ord måste mannen uttala sin frus namn innan han ens känner sitt eget. Jag måste säga "du" innan jag kan säga "jag". Jag måste erkänna min medmänniska innan jag verkligen kan förstå mig själv.

(Livliga applåder)

Detta är den första poäng som görs i Bibeln: identiteten är dialogisk.

Det andra avsnittet kommer snart därpå, i den första stora tragedi som drabbar de första människobarnen Kain och Abel. Vi förväntar oss broderskärlek. I stället får vi syskonrivalitet och sedan mord, brodermord. Och i kärnan av denna historia i Första mosebok, kapitel IV, finns en strof som är omöjlig att översätta och i varje engelsk Bibel som jag någonsin läst översätts inte denna strof, den parafraseras.

Jag ska översätta den ordagrant så får ni se varför ingen översätter den på det sättet. Hebreiskan betyder ordagrant följande: "Och Kain sade till Abel, och det hände sig att när de var ute på ängen vände sig Kain mot Abel och dödade honom." Ni förstår genast varför det inte kan översättas, eftersom det står "och Kain sade", men inte vad han sade. Meningen är ogrammatisk. Syntaxen är ofullständig. Frågan är varför? Svaret är tydligt: Bibeln signalerar på det mest dramatiska sätt med en ofullständig mening hur konversationen kollapsade. Dialogen misslyckades. Och vad läser vi direkt efteråt? "Och Kain vände sig mot sin bror och dödade honom." Eller för att uttrycka det enkelt: där orden tryter tar våldet vid. Dialog är det enda sättet att besegra vår naturs värsta änglar.

(Livliga applåder)

Dialogen vittnar därför om den dubbla aspekten av alla mänskliga förbindelser, oavsett om det rör sig om förbindelser mellan individer eller mellan länder, kulturer eller trosläror. Det vi har gemensamt å ena sidan och det som skiljer oss åt å andra sidan. Våra gemensamma egenskaper och det som är unikt för oss.

Låt mig uttrycka det så enkelt jag kan. Om vi var helt olika skulle vi inte kunna kommunicera, men om vi var helt lika skulle vi inte ha något att säga.

(Applåder)

Och det är allt jag har att säga om dialog, och ändå vill jag lägga till att dialog kanske inte är helt tillräckligt. Mellan det sena 1700-talet och 1933 fanns det nämligen en dialog mellan judar och tyskar, precis som det fanns en dialog och till och med vänskap mellan hutuer och tutsier i Rwanda, eller mellan serber och kroater och muslimer i Bosnien och Kosovo. Dialog för oss samman, men den kan inte alltid hålla oss samman när andra krafter för oss i sär.

Därför vill jag lägga till ytterligare ett ord, som spelat en betydande roll när det gäller att hela splittrade samhällen. Ordet är "pakt". Detta begrepp spelade en viktig roll inom europeisk politik på 1500- och 1600-talen i Schweiz, Nederländerna, Skottland och England. Pakter har varit en del av den amerikanska kulturen från första början och ända fram till i dag, från Mayfloweravtalet 1620, till John Winthrops anförande ombord *Arabella* 1631, hela vägen fram till i dag. Jag vet inte vad Barack Obama kommer att säga i sitt invigningsanförande, men han kommer antingen att nämna eller anspela på begreppet pakt.

En pakt är naturligtvis ett centralt ord i den hebreiska Bibeln av en enkel anledning: det bibliska Israel bestod av tolv olika stammar, varav alla insisterade på att behålla sin särskilda identitet.

Vad är en pakt? En pakt är inte ett avtal. Ett avtal ingås för en begränsad period, för ett särskilt syfte, mellan två eller flera parter som alla söker personlig vinning. En pakt ingås förutsättningslöst av två eller flera parter som förbundna av lojalitet och tillit enas om att tillsammans nå vad ingen kan nå ensam. Ett avtal är som en uppgörelse, men en pakt är som ett äktenskap. Avtal hör till marknaden och staten, till ekonomin och politiken, som båda är konkurrensens områden. Pakter hör hemma i familjen, i samhället, inom välgörenhet, som är samarbetets område. Ett avtal gäller mellan mig och dig – enskilda enheter – men en pakt handlar om oss – en kollektiv tillhörighet. Ett avtal handlar om intressen, en pakt om identitet. Och därav den avgörande skillnaden, som inte framgår tydligt nog inom europeisk politik, mellan ett socialt avtal och en social pakt: ett socialt avtal skapar en stat, men en social pakt skapar ett samhälle.

(Applåder)

Man kan ha ett samhälle utan att ha en stat – det har emellanåt hänt i historien – men kan man ha en stat utan ett samhälle, utan något som binder människor samman? Jag vet inte. Man kan hålla människor samman på många olika sätt: med tvång, genom rädsla, genom att undertrycka kulturella skillnader, genom att förvänta sig att alla ska anpassa sig. Men när man väljer att respektera många kulturers integritet, när man hedrar vad jag – liksom talmannen påminde oss om – kallar olikhetens värdighet, då behöver man en pakt för att skapa ett samhälle.

En pakt återupprättar samarbetets språk i en konkurrensens värld. Pakter är inriktade på skyldigheter och inte bara på rättigheter. Rättigheter är grundläggande, men rättigheter skapar konflikter som rättigheter inte kan lösa: rätten till liv mot rätten att välja, min rätt till frihet mot din rätt till respekt. Rättigheter utan skyldigheter är den moraliska världens *sub prime*-lån.

(Livliga applåder)

Vad pakter gör är att få oss att tänka på varandra. Pakter säger till var och en av oss: vi måste respektera varandra om vi förväntar oss att andra ska respektera oss, vi måste respektera andras frihet om de ska kunna respektera vår. Europa behöver en ny pakt och tiden är nu inne att inleda den.

(Applåder)

Nu, mitt under den finansiella krisen och den ekonomiska nedgången, eftersom människor i dåliga tider är medvetna om att vi alla delar samma öde.

Profeten Jesaja förutsåg att lejonet och lammet en dag skulle kunna leva tillsammans. Det har ännu inte skett. Det fanns dock ett zoo där ett lejon och ett lamm levde ihop i samma bur och en besökare frågade zooföreståndaren: "Hur har ni lyckats med detta?" Zooföreståndaren svarade: "Det är inga problem, man behöver bara ett nytt lamm varje dag!"

(Skratt)

Men det fanns en tid då lejonet och lammet levde tillsammans. Var då någonstans? På Noaks ark. Och hur kom det sig? Det berodde inte på att de hade nått Utopia, utan på att de visste att de båda annars skulle drunkna.

Mina vänner, förra torsdagen – för sex dagar sedan – ledde ärkebiskopen i Canterbury och jag en delegation med ledarna för alla trossamfund i Storbritannien, ledarna för det muslimska samfundet, för hinduerna, sikherna, buddisterna, jnistererna, Zoroasterna och Baha'i-anhängarna, och tillsammans reste vi till Auschwitz och tillbringade en dag där. Där grät vi tillsammans och där bad vi tillsammans, med vetskapen om vad som händer när vi inte respekterar mänskligheten hos dem som inte är som oss.

Gud har gett oss många språk och många kulturer, men endast en värld där vi ska leva, och den blir allt mindre för varje dag. Måtte vi, Europas länder och kulturer, i hela vår ärorika mångfald, tillsammans kunna ingå en ny europeisk hoppets pakt.

(Parlamentet gav talaren stående ovationer.)

Talmannen. – Sir Jonathan, på Europaparlamentets vägnar är jag ärad över att få tacka er för ert viktiga budskap. Jag vill tacka er för ert fantastiska bidrag till den interkulturella dialogen.

Ni talade om ömsesidig respekt för och erkännande av andra. Jag tror att det är detta som vi lärt oss av vår europeiska historia. Ni sa att det är mycket mer som enar oss än som skiljer oss åt. Det är principen – och det var så ni avslutade – för vårt europeiska åtagande om en stark demokratisk europeisk union som bygger på varje människas värdighet.

Sir Jonathan, tack för ert fantastiska budskap. Jag önskar er och er religion all lycka, och att alla religioner på vår kontinent och i världen ska leva i fred tillsammans. Tack, Sir Jonathan.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

7. Omröstning (fortsättning)

Talmannen. – Vi fortsätter nu med omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

7.1. Ändring av den gemensamma jordbrukspolitiken (A6-0401/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (omröstning)

7.2. Ändring av förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (A6-0390/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (omröstning)

7.3. Gemenskapens strategiska riktlinjer för landsbygdsutvecklingen (2007–2013) (A6-0377/2008, Luis Manuel Capoulas Santos) (omröstning)

8. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Piia-Noora Kauppi (A6-0400/2008)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Piia-Noora Kauppi för hennes betänkande om ett elektroniskt företagsregister, vilket jag stöder fullt ut. Det är en utmärkt idé och ett utmärkt betänkande, och parlamentet står enat i sitt stöd för dess genomförande.

Jag hoppas att vi får elektroniska företagsregister i medlemsstaterna så snart som möjligt, samt en Europaomfattande elektronisk plattform som innehåller all information som företag måste uppges. Om dessa förslag genomförs innebär det mindre byråkrati, mer öppenhet, en minskad administrativ börda, lägre kostnader för företag och till följd av detta ökad konkurrenskraft för EU:s företag.

- Betänkande: Andreas Schwab (A6-0349/2008)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Jag röstade för betänkandet om förordningen om europeisk statistik av Andreas Schwab. Skälet till det är att innehållet i den nya förordningen verkligen är viktigt och avsevärt förbättrar den befintliga förordningen. Jag tänker på definitionen av det europeiska statistiksystemet, och dess plats i gemenskapslagstiftningen. I förordningen fastställs också funktionerna hos de nationella statistikinstitutionerna i det europeiska statistiksystemet när det gäller att lösa frågor om statistisk konfidentialitet och statistisk kvalitet. Detta är tveklöst ett steg framåt jämfört med den nuvarande situationen och den nu gällande förordningen.

Jag uppfattar Europeiska kommissionens förslag om att dela upp det europeiska statistiksystemet i två delar som kontroversiellt och föredragandens ståndpunkt att inte dela upp funktionerna känns mer acceptabelt och är värt att stödja. Jag utgår dock från att vi kommer att övervinna dessa meningsskiljaktigheter, om Europaparlamentet, rådet och kommissionen samarbetar i framtiden.

- Betänkande: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008)

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill göra en röstförklaring om betänkandet i fråga om modulerings. Inom ramen för den senaste jordbruksreformen beslutades att jordbrukarna skulle ha en planeringssäkerhet fram till och med 2013. Därför motsatte jag mig tillämpningen av modulerings i en omfattning som skulle leda till att jordbrukarna skulle förlora större belopp. Jag är nöjd med resultatet och vill tacka alla mina kolleger i parlamentet som röstade för att höja stödet från 5 000 euro till 10 000 euro, vilket innebär att lägre belopp för modulerings tas från småföretagen.

Om vi inom politiken talar om planeringssäkerhet borde vi också bevilja jordbrukarna detta. Jag är därför nöjd med resultatet av dagens betänkande om modulerings och hoppas att rådet godkänner våra resultat.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Dagens omröstning avslutade nästan tolv månaders arbete med utarbetandet av vårt yttrande om genomförandet av den gemensamma jordbrukspolitiken. Det är viktigt att våra förändringar bidrar till att förenkla denna politik. Samtidigt bör vi behålla dess gemenskapskaraktär och garantera lika konkurrensvillkor. Jag hoppas att EU:s jordbruksministrar kommer att läsa yttrandet och godkänna våra förslag.

Jag tänker särskilt på förslagen som handlar om förenklingen av tvärvillkoren, däribland uppskjutningen till 2013 av de nya medlemsstaternas genomförande av kraven i fråga om djurs välbefinnande, område C. Många lösningar har tyvärr utformats på ett sådant sätt att de inte beaktar situationen eller modellen för jordbruket i de nya medlemsstaterna. Vi börjar nu diskutera framtiden för den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013 och att se över budgetramen. Vi har mycket arbete kvar.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Herr talman! Jag vill framföra min uppskattning över den mycket positiva omröstning som ägde rum här i dag om den gemensamma jordbrukspolitiken, och jag vill också välkomna de åtgärder som presenterades, som till exempel att ge frukt och grönsaker till skolor.

När det gäller själva politiken vill jag dock återigen uppmärksamma den obligatoriska modulerings som kommissionen rekommenderar och säga att jag är helt emot den. Politiken måste vara flexibel och medlemsstaterna måste få öka eller minska denna modulerings som de själva vill.

Enligt min åsikt är tröskeln på 5 000 euro för låg. Den borde höjas till 10 000 euro för att skydda och stödja jordbrukare med låga inkomster som redan drabbats – jag anser inte att pengar för obligatorisk modulerings borde tas från dem.

- Betänkanden: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008) (A6-0401/2008)

Giovanni Robusti (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ville bara få ordet för att offentligt ange skälen till min slutgiltiga röst mot Santosbetänkandena 0401 och 0402. Betänkandena är helt och hållet beroende av hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken, som inte beaktar de förändrade världsförhållandena. Vi diskuterar detaljerna utan att se huvudproblemet.

Den gemensamma jordbrukspolitik för vilken vi tillämpar hälsokontrollen skapades för att minska jordbruksproduktionen för att främja miljöskyddet, eftersom det var under dessa omständigheter som den inrättades. I dag vet vi alla att de ekonomiska förhållandena har förändrats drastiskt, men den gemensamma jordbrukspolitiken förblir mer eller mindre oförändrad och allt vi diskuterar är om det första eller andra alternativet är bättre, om vi behöver mer eller mindre, den eller den åtgärden, när åtgärderna nu har blivit otillräckliga när det gäller att möta framtidens utmaningar.

Jag kan inte acceptera denna oändliga diskussion om små specifika frågor samtidigt som man bortser från det allmänna bästa. Jag är övertygad om att det främsta offret för detta bristande mod är jordbruket självt. För att skapa dialog och debatt röstade jag mot detta betänkande. Jag anger på min webbplats de tekniska detaljer som inte kan införlivas i ett anförande på en minut, och jag kommer att ange mina särskilda skäl där.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Herr talman! De ungerska ledamöterna i Europaparlamentets socialistgrupp röstade för betänkandena från Luis Manuel Capoulas Santos, eftersom de är mycket mer positiva för de nya medlemsstaterna samt för Ungern. Den obligatoriska modulerings och den gradvisa modulerings är smidigare än i kommissionens förslag. Jag beklagar att ingen röstade för ALDE:s ändringsförslag om obligatorisk modulerings. Det är beklagligt, men det är trots detta ett bra betänkande.

Beträffande det andra betänkandet lades ändringsförslag 67 fram av socialistgruppen. Med hänsyn till interventionssystemet är det mycket viktigt att inte ingripa på grundval av anbudsförfaranden. Det vore mycket positivt att bevara det nuvarande systemet. Därför röstade vi för betänkandet.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag gratulerar Luis Manuel Capoulas Santos till hans mycket komplexa arbete. Fine Gael-delegationen röstade för dessa betänkanden med invändningar. Angående mjölkkvoter röstade vi för en större flexibilitet och en högre procentökning av kvoterna, vilket skulle göra det möjligt för jordbrukarna att producera mjölk om de skulle vilja. Vi beklagar att parlamentet inte delade denna åsikt och att vi nu har återgått till kommissionens förslag.

För det andra och vad gäller modulering oroar vi oss över överföringen av medel från första till andra pelaren, eftersom det tar intäkter från jordbrukare för användning i system som kräver medfinansiering av medlemsstaterna, vilket är något som kanske inte kommer att kunna garanteras i framtiden. Höjningen av schablonbeloppet till 10 000 euro, som parlamentet har röstat ja till, är välkommen. Jag vill klargöra att vår omröstning om skäl 6 – ändringsförslagen 190 och 226 – ska lyda ”+” (för). Jag hoppas att rådet kommer att bistå den drabbade färsektorn i dess överläggningar i morgon och i dag.

- Betänkande: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0401/2008)

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Jag vill uppmärksamma er på ändringsförslag 54, som lagts fram av Albert Dess och en grupp av andra parlamentsledamöter. Om detta ändringsförslag skulle godkännas skulle det leda till en förfärande dubbelmoral mellan de gamla och de nya medlemsstaterna, eftersom de nya medlemsstaterna vid en kvothöjning endast skulle behöva höja kvoten om budgetåret tillät det. Jag ser att Albert Dess fortfarande är kvar i kammaren – så han kanske kan förklara för mig om budgetåret tillåter en kvothöjning för de nya medlemsstaterna. Som tur är antogs inte detta ändringsförslag, utan förkastades av parlamentet, vilket har gjort det möjligt för mig att rösta för hela betänkandet, och jag är mycket glad över att parlamentet inte har gjort det möjligt att skapa två kategorier med medlemsstater när det gäller höjda mjölkkvoter.

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Herr talman! I betänkandet om mjölkkvoter argumenterar man för höjda mjölkkvoter. Tillsammans med mina kolleger i CSU röstade jag mot alla ändringsförslag i vilka man kräver höjda kvoter. Den mjölkkvot som ska gälla till och med den 31 mars 2015 är avsedd att stabilisera EU:s mjölkmarknader. Det finns för närvarande ett överskott på EU:s mjölkmarknader.

Detta har satt stor press på mjölkpriserna. Eventuella ytterligare höjningar av kvoterna kommer att leda till ytterligare prissänkningar för mjölkproducenterna. Många jordbrukares uppehåll skulle därmed äventyras. Vi behöver inte några höjda kvoter, utan snarare ett system som reagerar flexibelt på situationen på marknaden. Om en majoritet här i parlamentet och i rådet beslutar att mjölkkvoterna ska fasas ut senast 2015 kommer en mjölkfond dock att bli nödvändig för att garantera den fortsatta överlevnaden av mjölkproduktionen i missgynnade områden och i gräsbevuxna områden i framtiden.

- Betänkanden: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008) (A6-0401/2008) (A6-0390/2008) (A6-0377/2008)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! Om jag bestämde mig för att utforma det dyraste, mest slösaktiga, korrupta, omoraliska och byråkratiska system för jordbruksstöd som jag kunde, är jag inte säker på att jag hade kunnat komma på något så genialiskt som den gemensamma jordbrukspolitiken, som är ett system som bestraffar oss, som skattebetalare, med syftet att subventionera produktionen av livsmedel som det inte finns någon marknad för och sedan bestraffar oss igen, som konsumenter, för att upprätthålla livsmedelspriserna. Systemet bestraffar oss ofta en tredje gång, som skattebetalare, för att förstöra de livsmedel som man inte kunnat sälja.

Under tiden orsakar systemet miljöförstörelse eftersom resultatbaserade stöd uppmuntrar till nedhugning av häckar och användning av bekämpningsmedel och skadliga gödningsmedel och naturligtvis orsakar fruktansvärd hungersnöd i Afrika. Detta är enligt min mening särskilt negativt för ett land som ert och mitt, som är en livsmedelsimportör med en relativt effektiv jordbrukssektor, och som därför bestraffas både positivt och negativt, eftersom vi betalar mer till systemet och får mindre tillbaka från det än andra EU-medlemsstater.

Nästan allt vore bättre än den gemensamma jordbrukspolitiken, oavsett om det gällde direktstöd eller något annat system. Och om ni trodde att jag hade glömt att säga det, är det hög tid att vi genomförde en folkomröstning om Lissabonfördraget. *Pactio Olisipiensis censenda est.*

- Betänkande: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008)

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag röstade för Capoulas Santos-betänkandet och för ändringsförslag 186, i vilket man rekommenderar ett schablonbelopp på 10 000 euro för modulerings.

Detta gäller det småskaliga jordbruket inom EU. Moduleringsprocessen måste tillämpas med måttfullhet. De små jordbruken inom EU behöver EU:s stöd, så att de kan leva vidare inom EU:s lönestruktur. Vi vill att hälsosamma livsmedel ska produceras i Europa och vara tillgängliga till rimliga priser. Vi vill också att landsbygden ska beaktas. Om vi verkligen vill se till allt detta måste vi ge våra jordbrukare stöd, så att vi kan fortsätta att producera hälsosamma livsmedel inom EU i framtiden, vilket är ett område med ett av världens mest gynnsamma klimat. Därför röstade jag för Capoulas Santos-betänkandet.

- Betänkande: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0390/2008)

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade mot betänkandet från Luis Manuel Capoulas Santos om Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling. Vi inrättade detta program för bara två år sedan och det började faktiskt tillämpas så sent som förra året. Ansökarna har börjat sammanställa sina projekt och lära sig fondens regler. Nu ändrar vi dessa regler efter bara ett år. Jag kan inte stödja detta, eftersom det endast kommer att medföra förluster och förseningar av finansieringsprojekt som landsbygdsområdena behöver. Förändrade regler med så täta mellanrum kan inte medföra några fördelar och därför röstade jag emot detta.

- Betänkanden: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008) (A6-0401/2008) (A6-0390/2008) (A6-0377/2008)

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Herr talman! Detta är ett mycket viktigt ämne. Av bedömningen av den gemensamma jordbrukspolitiken framgår att det vore förnuftigt om den i framtiden byggde på rättvisa principer. Den gemensamma jordbrukspolitiken måste framför allt garantera EU:s livsmedelssäkerhet, självförsörjning och livsmedelsproduktion för export, ekonomisk säkerhet för jordbruksfamiljer, en lönsam jordbruksproduktion, lika stora subventioner för jordbrukare från de gamla och nya medlemsstaterna, bevarandet av den biologiska mångfalden, ett upphörande av odling och jordbruk av genetiskt modifierade organismer inom hela EU, utveckling av landsbygdsområden, garanterad utveckling av de mest missgynnade regionerna, skydd av kulturarvet och bevarande av den traditionella kulturen, samt lika tillträde för landsbygdsbefolkningen till utbildning, kultur och teknisk utveckling. Dessa mål kan endast nås om vi drar rätt lärdomar av våra nuvarande erfarenheter och eftersträvar djärva lösningar.

Skriftliga röstförklaringar**Andrabehandlingsrekommendation: Karin Scheele (A6-0425/2008)**

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) I den europeiska handlingsplanen för miljö och hälsa 2004-2010 erkänns behovet av att förbättra kvaliteten, förmågan att jämföra och tillgången till uppgifter om miljörelaterade hälsotillstånd och sjukdomar genom användning av gemenskapens statistikprogram. Jag anser att detta är en mycket viktig förordning. Vi måste känna till vårt samhälles upplevelse av hälsa och dess mottaglighet för olika sjukdomar. Genom denna förordning införs ett gemensamt system för organisation av gemenskapsstatistik om folkhälsa och arbetstagares hälsa och säkerhet.

Det är mycket viktigt att uppgifter samlas in inom Europeiska unionen om medborgarnas upplevelse av hälsa, fysisk och mental verksamhet och funktionshinder, om sjukdomar som blir fler eller färre, om skador, om alkoholrelaterade och narkotikarelaterade skador, livsstil och tillgång till hälso- och sjukvårdsinrättningar.

Statistiken måste omfatta information som är grundläggande för gemenskapens åtgärder på området för folkhälsa och som syftar till att stödja nationella strategier som utvecklar en stabil hälso- och sjukvård av hög kvalitet som är tillgänglig för alla.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Genom denna förordning inrättas gemensamma ramar för en systematisk produktion av gemenskapsstatistik om folkhälsa och hälsa och säkerhet i arbetet. För tillfället samlas statistik om folkhälsa och hälsa och säkerhet i arbetet främst in på frivillig basis. Antagandet av denna förordning kommer att formalisera den nuvarande informella överenskommelsen och garantera kontinuiteten hos insamlingen av uppgifter samt kvaliteten och jämförbarheten hos uppgifterna.

Vid första behandlingen år 2007 antog Europaparlamentet tolv ändringsförslag till kommissionens förslag. Merparten av ändringsförslagen behandlade övergripande frågor, som att kön och ålder ska ingå bland

variablerna i samband med uppdelningen och användningen av extra och kompletterande finansiering från vissa gemenskapsprogram inom de två områden som förordningen omfattar. Vissa ändringsförslag antogs till bilagorna, och behandlade uteslutande endera folkhälsa eller hälsa och säkerhet i arbetet, såsom insamling av uppgifter om skydd mot pandemier och smittsamma sjukdomar.

I de förhandlingar som följde därpå med rådets slovenska ordförandeskap enades rådet om att införliva nästan samtliga ändringsförslag som parlamentet antagit i den gemensamma ståndpunkten. Rådet gjorde också några andra ändringar av texten, men på det stora hela var dessa ändringar godtagbara.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Genom denna förordning inrättas gemensamma ramar för en systematisk produktion av gemenskapsstatistik om folkhälsa och hälsa och säkerhet i arbetet.

Statistiken bör utformas som en harmoniserad och gemensam uppsättning med uppgifter och bör sammanställas av Eurostat tillsammans med de nationella statistikinstitutionen och andra nationella myndigheter med ansvar för insamlingen av officiell statistik.

För tillfället samlas statistik om folkhälsa och hälsa och säkerhet i arbetet främst in på frivillig basis.

Jag instämmer i förslaget till förordning, eftersom det syftar till att befästa framstegen för vanlig uppgiftsinsamling inom de två berörda områdena, genom att formalisera den nuvarande informella överenskommelsen mellan medlemsstaterna och garantera kontinuiteten i insamlingen av uppgifterna och inrätta ett regelverk för att förbättra uppgifternas kvalitet och jämförbarhet genom gemensamma metoder. Detta kommer med säkerhet att garantera större klarhet i fråga om planeringen, hållbarheten och stabiliteten hos EU-kraven om statistik om folkhälsa och hälsa och säkerhet i arbetet.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) För tillfället finns det inga harmoniserade standarder i fråga om gemenskapsstatistik om folkhälsa och hälsa och säkerhet i arbetet. Harmoniseringen av denna statistik kommer i hög grad att förbättra jämförbarheten och utformningen av politiken. I den gemensamma ståndpunkten godkänns på det stora hela de ändringsförslag som lagts fram av parlamentet vid första behandlingen och därför kunde jag stödja Scheele-betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Stressen med det moderna arbetslivet med dess nya typer av anställningsavtal, en otrygg sysselsättningssituation och en dålig balans mellan privat- och yrkeslivet sätter sina spår. Statistik visar att mentala hälsoproblem för närvarande är en av huvudorsakerna till att man lämnar arbetslivet i förtid. Otryggheten i arbetet åtföljs naturligtvis av en mer utbredd vuxenmobbing. Hälsoproblem, som exempelvis ryggont, blir också allt vanligare. Dessutom har antalet avskedningar av arbetstagare som varit sjukskrivna eller råkat ut för olyckor på arbetsplatsen ökat på senare år. Vi har många problem som vi måste ta itu med och vi behöver statistik för att hålla oss ajour med den senaste utvecklingen. Därför har jag röstat för Scheele-betänkandet.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det är uppenbart att vi behöver gemenskapsstatistik om folkhälsa och hälsa och säkerhet i arbetet som stöd för de strategier som syftar till att utveckla sjukvård av hög kvalitet som är genomförbar och tillgänglig för alla.

Hälsa och säkerhet i arbetet är ett område som främjar skyddet av arbetstagarnas liv, integritet och hälsa, och skapar arbetsförhållanden som kommer att garantera deras fysiska, psykiska och sociala välbefinnande. För att göra detta behöver vi ett sammanhängande och konsekvent program som kommer att skydda arbetstagare mot risken för olyckor och arbetsplatsrelaterade sjukdomar.

Jag stöder detta förslag till resolution eftersom vi för tillfället inte har en harmoniserad och gemensam uppsättning med uppgifter som gör det möjligt att styrka kvaliteten och jämförbarheten hos informationen från de statistiska systemen i varje land. Gemenskapsstatistiken om hälsa borde anpassas till de framsteg som görs och de resultat som nås genom de gemenskapsåtgärder som vidtagits på folkhälsoområdet.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) I dagens omröstning röstade jag för ett antagande av rekommendationen om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om gemenskapsstatistik om folkhälsa och hälsa och säkerhet i arbetet.

Jag anser att vår hälsofrämjande strategi särskilt borde uppmärksamma sjukdomsförebyggande och tidig diagnos. Denna strategi kommer att bli effektiv om vi tillhandahåller lämpliga hälso- och sjukvårds- och behandlingsinrättningar för befolkningen, och om vi minskar skillnaderna i tillgången till hälso- och sjukvård mellan EU:s medlemsstater.

Vi kommer inte att kunna utveckla en gemensam hälso- och sjukvårdsstrategi om de berörda statistikinstituten inte har de relevanta uppgifterna. Följaktligen kommer antagandet av förordningen att utgöra ett steg mot bättre samordning av gemenskapens insatser i fråga om hälso- och sjukvårdsstatistik. Insamling av uppgifter om pandemier och smittsamma sjukdomar kommer tveklöst att bidra till förbättrad kontroll av dessa.

Det bör också noteras att för närvarande samlas statistik om folkhälsa och hälso- och sjukvård endast in på frivillig basis. Med tanke på detta syftar förordningen till att formalisera de befintliga lösningarna och att garantera kontinuiteten hos uppgiftsinsamlingen.

Den enhälliga omröstningen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet visar på vikten av och korrektheten hos betänkandet.

- Betänkande: Piia-Noora Kauppi (A6-0400/2008)

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Kauppi-betänkandet. Företag inom hela EU bör kunna driva sin verksamhet i en miljö utan onödiga bördor. Medlemsstaterna måste dock tillåtas att formulera sina egna krav och subsidiaritetsprincipen bör respekteras. Jag är övertygad om att man i Kauppi-betänkandet har hittat rätt balans.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för ett antagande av betänkandet om Europaparlamentets och rådets direktiv om skyldigheter när det gäller offentliggörande och översättning, som är avsett att minska den alltför stora administrativa bördan för vissa typer av företag.

Förslaget syftar till att avskaffa alla ytterligare krav i fråga om offentliggörande i de nationella lagstiftningarna som ökar företagens kostnader.

Enligt de befintliga förordningarna måste informationen föras in i medlemsstaternas bolagsregister och offentliggöras i de nationella officiella tidningarna.

För närvarande, vid en tidpunkt då bolagsregistren offentliggör information på Internet, medför offentliggörande i de officiella tidningarna i de flesta fall inget mervärde, utan innebär bara höga kostnader för företagen.

De föreslagna ändringarna ger medlemsstaterna flexibilitet när det gäller att införa ytterligare krav i fråga om offentliggörande och se till att företagen befrias från ofta onödiga merkostnader.

- Betänkande: Andreas Schwab (A6-0349/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Statistik syftar till att ge objektiva och kvantitativa uppgifter, som kan användas som underlag i processer som rör opinionsbildning och beslutsfattande. Statistik om EU och medlemsstaterna utgör en direkt stödjande åtgärd vid politiska och administrativa beslut. När vi harmoniserar EU:s statistiksystem måste vi därför beakta deras betydelse.

Den statistiska forskningens vetenskapliga oberoende inom EU måste garanteras. Förordningarna får inte heller strida mot subsidiaritetsprincipen.

Jag stöder kommissionens förslag om förordningen om europeisk statistik, som utgör en rättslig grund för insamling av statistik på EU-nivå och som innebär en omprövning av det gällande rättssystemet som reglerar organisationen av statistik på EU-nivå.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Att rösta emot ett betänkande som till en början kan verka tekniskt, eftersom det handlar om insamling av gemenskapsstatistik, kan verka absurt. Det finns fördelar med att ha sådana uppgifter till stöd för beslutsfattandet.

Trots de uttalade avsikterna leder dock denna nya förordning till sammanställandet av ny invecklad statistik, en ökning av den statistiska bördan för de nationella instituten och företagen, oavsett om det gäller byråkrati eller finansiella kostnader, trots de löften som vid flera tillfällen getts om att förenkla och minska denna börda.

Dessutom visar EU i Bryssel dagligen vad det tycker om den statistik som den ska använda. Jag ska bara ge två exempel. Till att börja med, de begränsade förslagen om att stödja realekonomin, som är på väg in i en lågkonjunktur, som är ett stöd som hur som helst kommer att underställas det dogmatiska företrädet för den okränkbara konkurrensen, den globala frihandeln och den "dumma" stabilitets- och tillväxtpakten. För det andra, förnekandet av den inflation som hushållen drabbats av sedan införandet av euromynten och

eurosedlarna. Priset för vissa basvaror har faktiskt dubblats, eller till och med blivit tre gånger så högt, på sex år, medan Europeiska centralbanken är inriktad på globala och vilseledande aggregat, och kräver en återhållsam lönepolitik.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Insamlingen av uppgifter spelar en avgörande roll för utformningen av politiken och beslutsfattandet. Kommissionens förslag på detta område kommer att ge uppgiftsinsamling en bestämd rättslig ställning och jag röstade för Andreas Schwabs betänkande.

- Betänkande: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0402/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundval av betänkandet från den portugisiska ledamoten Luis Manuel Capoulas Santos röstade jag för lagstiftningsresolutionen om ändring av förslaget till rådets förordning om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd för jordbrukare inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare. För att utesluta eventuella hot mot försörjningen är det inom ramen för en balanserad och hållbar markförvaltning mycket viktigt att bekräfta begreppet livsmedelssäkerhet. Jag välkomnar och stöder kraven på förenklade förfaranden. Jag stöder gemenskapens krishanteringsinstrument. Denna omröstning bekräftar en gynnsam förändring av hur jordbruket beaktas inom gemenskapspolitiken. Problemet med framtidens jordbruk har dock inte lösts: detta kommer att diskuteras under valdebatten 2009 och i de politiska förhandlingar som kommer att inledas direkt efter valen.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag bekräftar att jag röstade för Capoulas Santos-betänkandet, men jag vill lyfta fram två aspekter som kan bli ohållbara för jordbrukarna i mitt land. Den första rör mjölkkvoterna: höjningen på 1 procentandel, som är resultatet av den kompromiss som nåtts, är verkligen ett alltför litet steg och är inte tillräckligt för att möta jordbrukarnas legitima krav.

Det andra otillfredsställande området är finansieringen av tobak. Även om jag går emot min egen politiska grupps ståndpunkt i denna fråga är jag helt övertygad om att stödet måste höjas. En nedskärning av stödet skulle i praktiken inte bidra till att bekämpa rökning, men skulle få en negativ inverkan på skyddet av arbetstillfällena inom en sektor med över 500 000 arbetstagare i de 27 medlemsstaterna. Jag hoppas på en förbättring av förslaget under de skeden som kommer att följa på dagens antagande.

Bastiaan Belder (IND/DEM), skriftlig. – (NL) "Hälsokontrollen" av den gemensamma jordbrukspolitiken är ett omfattande och viktigt område. Oavsett vad vi tycker om den stakar vi ut kursen för jordbrukspolitiken efter 2013. Låt mig ta upp två aspekter i detta hänseende.

Ett frikopplat stöd möjliggör ett mer marknadsorienterat och därmed mer konkurrensinriktat och mer innovativt jordbruk, men vi borde inte slå in på den andra vägen mot en helt avreglerad jordbruksmarknad. Vi borde inte kasta bort paraplyet i samma stund som solen åter börjar skina. Interventionsmekanismer, försäkringsskydd och så vidare bör organiseras på ett sådant sätt att det inte stör marknaden, och bör på samma gång utgöra ett verkligt säkerhetsnät.

Förslaget att kanalisera avsevärda belopp till den andra pelaren genom modulering får inte mitt stöd. Medlen inom den första pelaren tycks användas på ett mer förnuftigt sätt än medlen för landsbygdsutveckling. Dessutom förutspår jag alla typer av medfinansieringsproblem i fråga om lika konkurrensvillkor.

Hanne Dahl (IND/DEM), skriftlig. – (DA) Junirörelsen har röstat mot ändringsförslag 208 i betänkandet, eftersom utbrottet av smittsamma djursjukdomar beror på otillräcklig veterinärmedicinsk åtskillnad av djuren. Problemen uppstår i samband med den kommersiella användningen av djuren. Det är därför jordbrukarna och deras industri som bär ansvaret för och risken med den korrekta hanteringen av djur för att undvika sjukdomar.

Ett förslag till lag om en gemensam ekonomisk kostnadsfördelning är en dålig idé, eftersom det när allt kommer omkring skulle innebära att medborgarna kommer att få betala för något som de inte är ansvariga för.

Báirbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Syftet med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken borde vara att förbättra politiken så att livet på landsbygden inom EU blir mer socialt, ekonomiskt och miljömässigt hållbart.

Åtgärden med "hälsokontrollen" är en blandning som innehåller vissa förbättringar, men som på andra sätt misslyckas med att hantera de utmaningar vi har framför oss. Livet på landsbygden, och särskilt jordbruket,

står för närvarande inför många hot. Unga jordbrukare tvingas lämna sin mark, samtidigt som stora markägare belönas för att de inte odlar värdefull jordbruksmark. Också den biologiska mångfalden hotas.

Jag håller med om att det borde vara möjligt att reservera medel för nya jordbrukare och unga jordbrukare, och för kategorier i de mest missgynnade områdena, som t.ex. får – som spelar en viktig roll när det gäller bevarandet av den biologiska mångfalden. Jag samtycker också till att ansökningarna om stödutbetalning för jordbrukare bör tidigareläggas under året så att jordbrukarna får en ökad stabilitet. Våra landsbygdssamhällen behöver stabilitet för att kunna planera inför framtiden.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Samtidigt som jag stöder Santos-betänkandet (A6-0402/2008) om förslaget till rådets förordning om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd för jordbrukare inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödssystem för jordbrukare, stöder jag inte det ändringsförslag som antagits om ökad modulering. Detta kommer att leda till att ytterligare medel kommer att överföras från första till andra pelaren, vilket indirekt kommer att minska intäkterna för jordbrukare (särskilt småbrukare) i länder som Irland. Dessa medel kommer att gå till system som kräver medfinansiering av medlemsstaterna, vilket är en finansieringskälla som är osäker och inte går att lita på.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Jag valde att rösta mot betänkandet eftersom det tydligt försämrade kommissionens förslag på en rad områden. Ett exempel är försämringar av förändringen av direktstöd till landsbygdsutveckling. Majoriteten enades om en minskning av direktstödet på endast 6 procent för 2009 och 2010. Kommissionen hade föreslagit att minska stödet med 7 procent under 2009 och 9 procent under 2010. Själv hade jag gärna sett ännu mer.

Dessutom höjdes gränsen för när direktstöd ska göras om till stöd för landsbygdsutveckling. Ursprungsförslaget innebar att sådan omvandling skulle gälla för bidrag från 5 000 euro per år. Nu valde majoriteten att höja gränsvärdet till 10 000 euro. På så sätt minskas andelen passivt jordbruksstöd som görs om till aktivt stöd för landsbygdsutveckling. Pengarna skulle göra mer nytta om de användes för att starta företag på landsbygden än för att producera grödor som redan ger god avkastning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots de förändringar som gjorts av detta betänkande, till vilka vi bidragit, inte minst genom antagandet av vårt förslag om att höja moduleringsundantaget från 5 000 till 10 000 euro, i syfte att främja större social rättvisa vid stödutbetalningen till jordbrukarna, beklagar vi att andra förslag förkastats, även om vissa fått över 200 positiva röster, som t.ex. stöd för sockerproduktion på Azorerna.

Vi beklagar också att förslaget om förenklat stöd till jordbrukare som får upp till 1 000 euro inte antogs, trots att förslaget fick 175 röster. Detta skulle ha varit ett sätt att bekämpa bristen på social lyhördhet i kommissionens förslag, genom att förenkla processen och minska byråkratin, vilket Europeiska kommissionen faktiskt använde som ursäkt för att föreslå att stöd på under 250 euro per år bör avskaffas. Det skulle kunna skada 90 000 portugisiska småbrukare.

Trots vår slutliga röst mot betänkandet fortsätter vi därför att försvara våra förslag, eftersom vi anser att de är det bästa sättet att stödja portugisiska jordbrukare och vårt familjebaserade jordbruk.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Europaparlamentets labourparti hade ett antal allvarliga farhågor i fråga om detta betänkande som kommer att leda till att snedvridningarna inom Europeiska unionen och på global nivå består och ökar i fråga om jordbruksproduktionen. Med tanke på dagens omröstning, där ett antal ändringsförslag antogs som kommer att späda på och förvärra denna situation, kunde jag efter övervägande inte rösta för vare sig det ändrade förslaget eller utkastet till lagstiftningsresolution trots att betänkandet har andra detaljerade inslag som jag stöder.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Trots att jag instämmer i behovet att se över stödsystemen för jordbrukare anser jag att kommissionens förslag går mycket längre än vad som krävs, och därigenom allvarligt inverkar på inkomsterna för jordbrukarna, som är väktarna av EU:s landsbygd och har stor betydelse för vår oberoende livsmedelsförsörjning.

Capoulas Santos-betänkandet förbättrar på många sätt kommissionens förslag, särskilt genom att skapa större flexibilitet för medlemsstaterna när det gäller att fastställa minimigränser för stödutbetalning.

Jag röstade därför för gränsen på 10 000 euro per år för tillämpningen av modulering, vilket kommer att gynna många små och medelstora jordbrukare, och för att de högre moduleringsnivåerna inte ska tillämpas

för kooperativ och andra rättsliga enheter bestående av flera jordbrukare som var för sig inte får mer än 10 000 euro, för att undvika att orättmätigt bestraffa jordbrukare.

Även om betänkandet inte är idealiskt – det tillåter till exempel inte omfördelningseffekten med ytterligare modulering – är jag nöjd med det slutliga resultatet av omröstningen i kammaren och därför röstade jag för lagstiftningsresolutionen.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Europaparlamentets jordbruksutskott har, som vanligt, valt en annan väg än kommissionen. I stället för att reformera den gemensamma jordbrukspolitiken vill det öka subventionerna och se till att skattebetalarna ska öka sina ekonomiska insatser.

Junilistan vill absolut avskaffa exportbidragen på jordbruksprodukter och har röstat för de förslag som förespråkat det. Vi anser att EU bär sig mycket illa åt i omvärlden när man dumpar jordbruksvaror i fattiga länder utan att bry sig om de sociala följderna av detta.

Junilistan vill avskaffa den gemensamma jordbrukspolitiken och vi konstaterar att det är tur att inte Europaparlamentet har medbeslutande i EU:s jordbrukspolitik, ty då skulle unionen hamna i en fälla av protektionism och tunga subventioner till samtliga olika grupper inom jordbruksnäringen.

Jean-Marie Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) Före den stora budgetmässiga vändpunkten 2013, som kan innebära slutet för den gemensamma jordbrukspolitiken genom en smygande åternationalisering, försöker medlemsstaterna enas om en ny reform av den gemensamma jordbrukspolitiken, efter den dolda reform som skedde 2003.

Kommissionens uttalade mål är en fortsatt marknadsanpassning, genom minskat direktstöd för miljö- och landsbygdsutvecklingspolitiken.

Reformen motsvarar dock tyvärr inte de utmaningar som EU står inför på jordbruksområdet: att försörja 9 miljarder människor med livsmedel år 2050, användning av begränsade jordbruksområden, ett beroende av priser som är kopplade till spekulation om jordbruksråvaror och så vidare.

I detta föränderliga och ovissa sammanhang måste vi försvara undantaget för jordbruk inom WTO, eftersom jordbruket och livsmedelsberedningsindustrin inte är vilken affärsverksamhet som helst, utan en icke-överförbar produktion till följd av tidigare jordbrukargenerationers expertkunskap och begåvning.

Och tänk om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken bara är första steget mot en fullständig liberalisering av denna politik, utan reglering och säkerhetsnät?

Vi måste vara vaksamma och fördöma alla eventuella liberala inslag i denna fråga, vilket inte innebär att vi inte ska agera.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag är inte nöjd med resultatet av kompromissen i utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling, men jag är någorlunda nöjd. Vi har lyckats undvika de allvarigaste negativa effekter som kunde ha drabbat våra jordbrukare till följd av de katastrofala förslag som lagts fram av kommissionen, genom att se till att direktstödet inte minskas med 13 procent mellan 2009 och 2013. Detta direktstöd, som är avgörande för jordbrukarna, bör endast reduceras med 1 procentandel år 2009 och 2010 och med högst 2 procentandelar år 2011 och 2012.

Om dessa pengar finner sin väg till mjölkfonden, liksom vi föreslagit, för att till exempel användas som betalning för vallpremier för mjölkproducenter, kommer minskningen av den direkta inkomsten att bli mindre plågsam. Mjölket priset sjunker igen, men inte produktionskostnaderna. Priset för gödsel har till exempel stigit med 40 procent. Kommissionen går tyvärr återigen till strid mot mjölkfonden.

Även om vi inte minskar dessa direktstöd till jordbrukarna, som uppgår till 5 000 euro eller till och med till 10 000 euro per år, vilket krävs i ändringsförslagen, som går längre än den kompromiss som föreslagits av utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling, kommer detta inte att få någon stor inverkan på jordbrukarna i Luxemburg, eftersom endast jordbruk som bedrivs på halvtid hamnar under gränsen på 10 000 euro. Prioriteringen måste vara att göra så små minskningar som möjligt, annars kommer det inte att finnas någon framtid för heltidsjordbrukare i Luxemburg, vilket är oacceptabelt.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder en ökning på 2 procentandelar av mjölkkvoterna under fyra år, eftersom jag anser att 2 procentandelar är den smidigaste lösningen för avskaffandet av systemet med mjölkkvoter 2015.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot betänkandet från Luis Manuel Capoulas Santos om det nya stödsystemet för jordbrukare inom den gemensamma jordbrukspolitiken, eftersom jag anser att jordbrukets hållbarhet inte endast kan skyddas på EU-nivå. Jordbrukssektorn måste finansieras för att skydda sektorns hållbarhet och livsmedelssäkerheten inom EU. Finansieringen bör dock komma från gemenskapsbudgeten och bör inte straffa små och medelstora producenter genom antagandet av t.ex. minimistödgränser. Kriteriet med personligt arbete bör tvärtom vara av central betydelse för stödutbetalningen och en övre gräns för stöd per jordbruksanläggning bör fastställas.

Det krishanteringssystem som kommissionen föreslår håller dock inte måttet. Det vore mer förnuftigt att skapa en allmän säkerhetsfond som bygger på gemenskapsfinansiering och som är avsedd att förebygga kriser och växtsjukdomar och garantera en lägsta inkomst för jordbrukare. Slutligen innehåller betänkandet inget förslag om att inrätta mekanismer för att ta itu med klimatförändringen, som direkt påverkar EU:s jordbrukare.

Neil Parish (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De konservativa Europaparlamentsledamöterna röstade mot detta betänkande eftersom det är ett steg i fel riktning. Vi anser att det är väsentligt att den frikopplingsprocess som inleddes inom ramen för 2003 års reform utvidgas till att omfatta alla sektorer, så att jordbrukarna kan producera det som efterfrågas på marknaden och så att verkligt lika konkurrensvillkor nås. I detta betänkande motsätter man sig frikoppling och försöker till och med att återkalla redan fattade beslut, främst införlivandet av tobakssystemet i det samlade gårdsstödet. I betänkandet vill man att det produktionskopplade tobaksstödet ska förlängas till 2012 och det kan vi naturligtvis inte godkänna.

I betänkandet tillåts också en alltför stor flexibilitet vid tillämpningen av artikel 68, vilket vi befärar kommer att snedvrider marknaden, tillåta införandet av kopplade betalningar bakvägen och bestridas av WTO. Slutligen kommer undantaget med det första beloppet på 10 000 euro från modulerings, i kombination med en mycket låg nivå för obligatorisk EU-modulering, helt enkelt inte att alstra tillräckliga inkomster för en stark politik för landsbygdsutveckling, vilket kommer att drabba de brittiska jordbrukarna på ett oproportionerligt sätt.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Debatten om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) utgjorde ett utmärkt tillfälle att inleda en djupgående diskussion om dess reform, som måste äga rum 2013. För att lyckas med detta måste vi gå försiktigt fram, och betona både konkurrenskraft och miljörelaterade och sociala dimensioner samt landsbygdsutveckling och livsmedelssäkerhet.

Den överenskommelse som nåtts mellan de största politiska grupperna, vilket verkligen berodde på föredragande Capoulas Santos beslutsamhet, innehåller redan vissa lösningar och alternativ som vi hoppas att rådet ska tillämpa. Även om detta för närvarande inte är ett medbeslutandeområde har parlamentet arbetat i den andan och det borde regeringarna dra nytta av.

Jag röstade för paketet på grund av vikten hos det resultat som nåtts i fråga om gemenskapens bidrag till försäkringspremier och bevarandet av lägre stöd som är extremt viktiga i länder som Portugal. Detta är också fallet med den balanserade lösningen för modulerings i fråga om stöd för landsbygdsutveckling. När det gäller mjölkkvoter nådde vi tyvärr inte någon balans som gjorde det möjligt att undvika eventuell skada för producenterna i regioner som norra och centrala Portugal och Azorerna.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – Jag röstar för förkastandet av betänkandet och för att betänkandet återförvisas till utskottet eftersom det har ytterligare försvagat de reformer kommissionen föreslagit, som redan var för små och för långsamma.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – EU:s enorma stöd till det inhemska jordbruket är omoraliskt och direkt skadligt. Stödet missgynnar den globala konkurrensen, vilket vi vet är en förutsättning för välstånd, det försvarar nödvändiga reformer inom jordbrukssektorn och det minskar utbudet för oss konsumenter.

Det förslag som kommissionen kommit med är viktigt för fortsatta liberaliseringar i linje med reformerna från 2003. Därför kan jag inte rösta för de av herr Santos betänkanden som skulle innebära att kommissionens förslag till stora delar mjukades upp.

Marek Siwiec (PSE), skriftlig. – (EN) I dag hölls en viktig omröstning. Den var viktig för alla EU:s jordbrukare. Det finns dock jordbrukare som inte är lika starka som andra, eftersom de ännu inte haft tid att anpassa sig till EU:s jordbruksstrukturer. De använde all sin kapacitet för att bygga upp hållbara jordbruksföretag när de fick chansen att göra det efter 1989.

Dessa jordbrukare är inte några stora producenter, som de i Frankrike och Tyskland, utan de är fortfarande småbrukare. Men de är oerhört viktiga för mitt land, Polen. Vi behöver dem om vi ska ha ett landsbygdsområde

där människor vill leva och arbeta i framtiden. Och därför behöver de vårt särskilda stöd. Så jag röstade i dag för att hjälpa små producenter, i t.ex. Polen, för att visa att de kan lita på vårt och på mitt stöd i dag och i framtiden.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om stödssystem för jordbrukare inom den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag stöder den gemensamma jordbrukspolitiken.

Europeiska unionen måste stödja jordbrukare genom att bevilja direktstöd och utveckla landsbygdsinfrastrukturen. EU måste investera i jordbruk, särskilt med tanke på den hotande globala livsmedelskrisen. Jag gav mitt stöd till ändringsförslag 23, där man erkänner behovet av att stödja fårasektorn på gemenskapsnivå, vilken är på allvarlig nedgång.

Jag anser också att medlemsstaterna borde få tillstånd att som komplement använda 5 procent av sina tak för att stödja jordbrukare eller producentgrupper i form av finansiella bidrag till kostnader för försäkringspremier. Särskild uppmärksamhet måste ägnas åt småbrukare, och därför gav jag mitt stöd till ändringsförslag 211, där ett undantag införs för en ytterligare minskning av direktstödet för kooperativ eller grupper med jordbrukare som får direktstöd och som centraliserar stöd för distribuering till sina medlemmar. Jag röstade för ändringsförslagen 114 och 118, genom vilka medlemsstaterna tillåts att använda upp till 15 procent av sina nationella tak för att bevilja stöd till jordbrukare för att kompensera för de specifika nackdelarna för dem som verkar inom mejerisektorn, samt för producenter av nöt- och kalvkött, fårkött och getkött.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Förordningarna om tillämpningen av "hälsokontrollen" av den gemensamma jordbrukspolitiken är ett beslutsamt steg i kontrollen av jordbruksproduktionen av företagsgrupper med monopol, med syftet att öka sina vinster. Samtidigt bereder de vägen för ett fullständigt angrepp 2013 på de små och medelstora företagen, som redan har försvagats.

De stora företagen trycker på för att få en större och snabbare reform av den gemensamma jordbrukspolitiken och för att den ska anpassas till WTO:s regler, så att de multinationella företagen kan samla ännu mer mark, befästa sin suveränitet i produktionen och marknadsföringen av livsmedel och stärka sin position i den internationella konkurrensen.

Den gemensamma jordbrukspolitikens konsekvenser är redan synliga för de små- och medelskaliga jordbrukarna, särskilt efter frikopplingen av stödet från produktionen i 2003 års reform: jordbruksanläggningar har övergetts, befolkningsmängden på landsbygden har minskat, mark har grävts upp, landsbygden överges och negativa miljöeffekter har uppstått.

Konsekvenserna är också synliga för arbetstagarna, som står inför den ohanterliga kostnaden med högre priser för livsmedel och de ökade riskerna för folkhälsan på grund av skadliga ämnen och tvivelaktiga råmaterial och produktionsmetoder.

Vi motsätter oss radikalt de föreslagna förordningarna, som avslöjar den gemensamma jordbrukspolitikens landsbygdsfientliga karaktär. Vi uppmanar de små- och medelskaliga jordbrukarna att ansluta sig till arbetstagarna i den gemensamma kampen mot EU:s och kapitalets landsbygdsfientliga politik.

(Den skriftliga förklaringen kortades av i enlighet med artikel 163 i arbetsordningen.)

- Betänkande: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0401/2008)

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) Jag röstade i dag mot betänkandet om rådets förordning om ändring av den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag anser inte att förordningen uppfyller förväntningarna hos många producentgrupper och att den misslyckas med att minska klyftan mellan jordbrukarna i de gamla och nya EU-medlemsstaterna. Jag beklagar djupt att de flesta Europaparlamentsledamöter inte uppfattar vilka problem som det europeiska och polska jordbruket står inför, vilket kräver förändringar. Jag anser dock att tendensen hos de förändringar som Europeiska kommissionen föreslagit är omöjlig att godkänna.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Beträffande Santos-betänkandet (A6-0401/2008) om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken måste jag förtydliga att trots att jag röstade för betänkandet finns det en aspekt hos den gemensamma jordbrukspolitiken, nämligen stöd för tobaksodling, som jag inte kan stödja eller någonsin har förespråkat. Tobak är den gröda som får störst stöd per hektar inom EU.

Sedan början av 1990-talet har EU avsatt ca 1 000 miljoner euro årligen för stöd till tobaksodlare. Trots försöken att minska detta stöd beviljas tobaksodlarna fortfarande tobaksstöd på hundratal miljoner (963

miljoner euro 2002). Detta är det klart största stödet, jämfört med andra jordbrukssektorer, vilket skapar snedvridna incitament och stor ineffektivitet. Den gemensamma jordbrukspolitiken har varit kostsam, den har inte fungerat handelsmässigt och den har varit dålig för EU:s rykte och har blottat en svårhanterlig ambivalens i fråga om EU:s hälsomål. Tobaksstödet bör helt avskaffas (men inte tas från tobaksodlarna) och i stället användas för att stödja hälsosamt jordbruk mycket snabbare än vad som för närvarande planeras.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Kommissionens förslag om att fasa ut mjölkkvoterna luckrades upp genom ett krav på en översyn redan 2010. Dessutom drev majoriteten igenom inrättandet av en särskild mjölkfond. Jag anser att betänkandet hade kunnat bli bättre om vi hade fått igenom ett antal ändringar för ökad marknadsanpassning, som exempelvis en större ökning av mjölkkvoterna. Tyvärr gick inget av detta igenom, därför röstade jag mot betänkandet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi beklagar att våra förslag förkastades. I våra förslag argumenterade vi för en annan gemensam jordbrukspolitik som bygger på stöd till producerande jordbrukare, för att bekämpa instabiliteten inom produktiva sektorer på grund av prisvariationer, och på marknadsregleringsmekanismer som garanterar en värdig inkomst för små och medelstora jordbrukare, för att förhindra en nedgång inom jordbruksvärlden och ökenspridning i många regioner.

Vi beklagar också att vårt förslag att garantera Europeiska unionens finansiering av offentliga försäkringar i medlemsstaterna förkastades. Syftet var att garantera jordbrukarna en lägsta inkomst under vissa omständigheter som t.ex. allmänna katastrofer som torka, storm, hagel, skogsbränder eller epizootiska sjukdomar.

Vi förkastar förkunnandet av upphörandet av systemet med mjölkkvoter, åternationaliseringen av den gemensamma jordbrukspolitiken och de fortsatta orättvisorna vid fördelningen av stödet.

Det ihärdiga försvaret för Europeiska kommissionens förslag, även med vissa ändringsförslag, utgör inte en tillräckligt stabil grund för att kräva en annan ståndpunkt från rådet.

Christofer Fjellner (PPE-DE), skriftlig. – Europeiska kommissionen tar i sitt förslag flera viktiga steg i rätt riktning för ett mer konkurrenskraftigt jordbruk med fortsatt frikoppling av stöd samt avskaffande av obligatorisk träda, exportsubventioner, mjölkkvoter, produktions- och marknadsstöd. Förslaget innebär också en omflyttning av pengar från direktstöd för jordbruksproduktion till landsbygdsutveckling, med inriktning på de fyra prioriterade områdena klimatförändringar, förnybar energi, vattenförvaltning och biologisk mångfald. Eftersom Europaparlamentet ville se färre reformer och en långsammare förändringstakt valde vi att stödja Europeiska kommissionens ursprungliga förslag och rösta emot Europaparlamentets förändringar.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Trots att jag håller med om de ändringar som kommissionen rekommenderat av den gemensamma jordbrukspolitiken anser jag när det gäller mjölkkvoter att kommissionens förslag är mycket skadligt för mindre konkurrenskraftiga europeiska regioner som är djupt beroende av mjölksektorn.

Jag anser därför att nedmonteringen av systemet med mjölkkvoter genom förordning (EG) nr 248/2008 inte borde ha inletts och att denna nedmontering inte borde fortsätta som kommissionen föreslagit med föredragandens godkännande.

Capoulas Santos-betänkandet innehåller ett positivt inslag på så vis att föredraganden kräver att en rapport ska sammanställas 2010 för att analysera läget på mjölkmarknaden.

Jag röstade därför inte mot detta betänkande eftersom jag stöder förändringarna i fråga om sockertillverkning på Azorerna, som kommer att tillåta denna verksamhet att fortsätta i en region utan större ekonomiska alternativ.

Elisabeth Jeggle (PPE-DE), skriftlig. – (DE) I dagens omröstning om hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken röstade jag mot betänkandet om mjölksektorn. Jag anser att det inte borde göras några ytterligare kvothöjningar utan en marknadsanalys. Jag anser att parlamentets krav på att höja kvoten med 1 procentandel i fem steg, som kommissionen föreslagit, kommer att ge helt fel budskap.

Jag välkomnar dock verkligen att parlamentet återigen har uttalat sig till förmån för mjölkfonden. De medel som kommer att sparas in inom jordbruksbudgeten, och i synnerhet inom mjölksektorn, kommer att vara ett effektivt sätt att minska bördan för denna sektor och omstrukturera den. Dessutom stöder jag uppmaningen till kommissionen, parlamentet och rådet att sammanställa en rapport om mjölkmarknaden senast den 31

december 2010, som ska utgöra utgångspunkten för diskussionen om ytterligare åtgärder för att kontrollera mjölkkvoterna. Jag välkomnar också att schablonbeloppet för modulering har höjts från 5 000 euro till 10 000 euro per år. Det innebär att parlamentet förespråkar ytterligare stöd till små jordbruk, varav merparten återfinns i våra områden Baden-Württemberg och Bayern.

Neil Parish (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De konservativa Europaparlamentsledamöterna stöder de ändringsförslag som tillåter höjda mjölkkvoter med minst 2 procentandelar per år innan kvotsystemet avskaffas 2015, som ett sätt att förbereda för en liberaliserad och marknadsorienterad mejerisektor. Vi gav inte vårt stöd till de ändringsförslag som syftade till att begränsa kvothöjningarna. I slutändan antogs inga betydande ändringsförslag i någon bemärkelse, vilket innebär att kommissionens förslag faktiskt förblev oförändrat.

Samtidigt som de årliga höjningar på 1 procentandel som föreslås av kommissionen är att föredra framför att ingen höjning görs, anser vi fortfarande att detta är ett alltför försiktigt steg. Vi förkastar också motvilligheten i betänkandet att avskaffa ett antal kopplade stöd och stödåtgärder för marknaden. Därför röstade vi mot hela betänkandet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om ändring av förordningen om ändring av den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag gav mitt stöd till ändringsförslag 4, genom vilket en höjning med 2 procentandelar tillåts för mejerikvoter under 2008–2009 och med 1 procentandel för regleringsåren 2009–2010 och 2010–2011. Detta kommer att ge vad som krävs för att kunna göra en lämplig utvärdering av marknadssituationen för mjölksektorn. Jag stöder också det faktum att i fall där situationen på mjölkmarknaden för det berörda regleringsåret tillåter det, kommer höjda mjölkkvoter också att vara möjligt för de tolv nya medlemsstaterna. Mot denna bakgrund måste vi kunna garantera att beslutet att ändra mjölkkvoten fattas i god tid, före inledandet av det berörda regleringsåret (den 1 april under det berörda året).

- Betänkande: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0390/2008)

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Utbetalningarna från Europeiska jordbruksfonden är avsedda att fungera som stöd för jordbrukare, för att se till att landsbygdsens goda jordbruks- och miljötillstånd bevaras. Samtidigt som stränga regler gäller för livsmedel som produceras inom EU importeras varor till vrakpriser som inte är föremål för dessa regler. Dessutom har mjölkkvoterna höjts och kommer att avskaffas helt 2015, vilket kommer att leda till sjunkande mjölkpriser och göra småbrukare utblottade. Slutligen mottar livsmedelskedjor som t.ex. Hofer EU-stöd, vilket ytterligare ökar påtryckningarna på de inhemska jordbrukarna, till exempel genom att mjölk används som en lockvara.

De som drabbas mest är småbrukare i landsbygdsområden som är beroende av mjölkproduktionen, men som inte har möjlighet att producera mjölk i stor skala. Konsumenterna måste betala de höjda priserna för mjölk och livsmedel, men inga av dessa extra pengar går tillbaka till de små producenterna. När priserna sjunker är det dock jordbrukarna som känner av effekterna. Detta måste ändras, annars kommer vi att bli beroende av livsmedelsimport på grund av det enorma antalet jordbrukare som överger sin mark. Våra jordbrukare förlitar sig till stöd och därför har jag röstat för Capoulas Santos-betänkandet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU). Jag röstade för ändringsförslag 24 om startstöd för unga jordbrukare på upp till 75 000 euro. Stödet kan ges som ett engångsbidrag, på högst 50 000 euro, eller i form av en räntesubvention vars kapitaliserade värde inte får överstiga 50 000 euro. Vid en kombination av de båda stödformerna får det totala stödet inte överstiga 75 000 euro.

Jag röstade också för ändringsförslag 12, i vilket man för att garantera tillräckliga medel för landsbygdsutvecklingsprogrammen anger att större flexibilitet bör medges så att det blir möjligt att inom samma medlemsstat även utnyttja oanvända medel från strukturfonderna för detta ändamål.

- Betänkande: Luis Manuel Capoulas Santos (A6-0377/2008)

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det är naturligtvis viktigt att olika politikområden samordnas med varandra, men detta bör inte begränsas till finansiering. Inom EU har man känslan av att den högra handen inte vet vad den vänstra gör. Vi främjar varutransporter inom EU och sedan främjar vi miljöskyddsåtgärder för att bekämpa transporternas negativa effekter. Ett annat exempel är stödet för tobaksproduktion, som införs samtidigt som åtgärder införs för att minska tobakskonsumtionen.

Samma princip gäller för landsbygdsområden. Å ena sidan finns det extra stödbelopp, å andra sidan, och till följd av kraven i Maastrichtfördraget och den gränslösa entusiasmen för privatisering, monteras infrastrukturen utanför de största befolkningscentrumen ned och landsbygdsområdena isoleras alltmer. Om postväsendet i Österrike privatiseras som förväntat kommer postkontoren utanför städerna inom tio år att ligga minst 20 kilometer från varandra. Landsbygdsområdena blir allt mer en plats där äldre bor. Att avlägsna denna viktiga kontaktpunkt för äldre människor kommer att göra att de blir alltmer isolerade, och det gäller inte bara äldre människor, utan också socialt missgynnade personer och rörelsehindrade personer, som särskilt drabbas av nedskärningarna av infrastrukturen. Jag röstade för detta betänkande med förhoppningen att det ska utgöra grunden för bättre samordnade strategier i framtiden och motverka denna negativa utveckling.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Capoulas Santos-betänkandet. Ett av skälen till det är att jordbruket, särskilt under krisperioder, är ett av de områden som måste ägnas särskild uppmärksamhet.

Under perioder som denna minskar konsumtionen i allmänhet. Därför måste investeringar i jordbruket syfta till att minska driftskostnaderna, men utan att påverka kvaliteten hos jordbruksprodukterna. Jag anser också att vi under den kommande perioden bör ompröva och fastställa jordbruksprodukternas verkliga värde. Annars kommer nämligen allt fler jordbrukare att sluta att bruka marken på grund av att förutsättningar råder som innebär att de inte längre kan sälja sina produkter till ett realistiskt pris. Det är vanligt att kostnaden för jordbruksproduktionen inte ens täcker investeringen. Å andra sidan får vi inte glömma bort att vi inom jordbrukssektorn måste identifiera och använda alternativa bränslen, vilket är en strategisk fråga för hela världen.

Detta betänkande är relevant med tanke på de frågor som tas upp. Jordbruket måste finnas med bland EU:s prioriteringar.

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.05 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

11. Villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerad anställning - Ett enda ansökningsförfarande för uppehålls- och arbetstillstånd

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om följande betänkanden:

- A6-0432/2008 av Ewa Klamt, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets direktiv om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerade arbetstillfällen (KOM(2007)0637 – C6-0011/2008 – 2007/0228(CNS)).

- A6-0431/2008 av Patrick Gaubert, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets direktiv om ett enda ansökningsförfarande för ett kombinerat tillstånd för tredjelandsmedborgare att vistas och arbeta på en medlemsstats territorium och om en gemensam uppsättning rättigheter för arbetstagare från tredjeland som vistas lagligen i en medlemsstat (KOM(2007)0638 – C6-0470/2007 – 2007/0229(CNS)).

Parlamentets tjänsteavdelningar har informerat mig om att Ewa Klamts far har gått bort och att hon därför inte är närvarande. Vi framför naturligtvis våra kondoleanser till Ewa Klamt och tackar Manfred Weber för att han träder in och agerar som föredragande i denna debatt.

Manfred Weber, föredragande. – (DE) Herr talman, herr vice ordförande! Skälet till att jag talar här i dag har redan nämnts. Det beror på att Ewa Klamt förlorat en nära anhörig. Vi vill framföra våra kondoleanser till henne.

Jag vill börja med att på föredragandens vägnar tacka för det utmärkta samarbetet på detta område. Som ni vet har betänkandet utarbetats i nära samarbete mellan utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt

rättsliga och inrikes frågor och utskottet för sysselsättning och sociala frågor i Europaparlamentet, som en del av processen med ökat samarbete. Därför vill jag tacka de kolleger i parlamentet som deltagit och även skuggföredragandena i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Föredraganden vill också särskilt tacka det franska ordförandeskapet, med vilket hon haft nära kontakter under de senaste månaderna. Som parlamentsledamot vill jag dock återigen betona att det hade varit bättre om ambassadörernas överenskommelse hade skett efter överläggningarna i Europaparlamentet. Det skulle ha varit en tilltalande indikation på det nära samarbetet.

För att komma till poängen konkurrerar vi om högkvalificerade arbetstagare med länder världen över. Med en andel på 1,72 procent av den totala arbetskraften ligger Europeiska unionen långt bakom alla sina konkurrenter. Australien, Kanada, USA och till och med Schweiz har en högre andel högkvalificerade arbetstagare i sina arbetsstyrkor. I konkurrensen om de bästa och kunnigaste arbetstagarna har vi i Europeiska unionen en ogynnsam utgångspunkt. Vi vet alla att denna fråga har avgörande betydelse för framtiden och för våra nationella ekonomiers förmåga till innovation.

Genom åtta kompromissändringsförslag lyckades Ewa Klamt enas med de andra grupperna i parlamentet om de grundläggande kriterierna. Betänkandet av Ewa Klamt, som antogs i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, innehåller de viktigaste kriterierna för inresa för högkvalificerade arbetstagare från tredjeländer. Den första aspekten är definitionen av "högkvalificerade arbetstagare", och här handlar det om vilka löner som betalas ut. Direktivets räckvidd omfattar å ena sidan människor som har en högre utbildningskvalifikation, å andra sidan människor som har en jämförbar yrkeserfarenhet som omfattar åtminstone fem år. Kommissionen föreslog till en början tre års yrkeserfarenhet. Europaparlamentet har också gått ett steg längre i fråga om lönekriteriet. Den lägre lönetröskeln bör motsvara 1,7 gånger den genomsnittliga bruttoårslönen. Rådet har fastställt detta värde till 1,5. Jag vill därför betona att Europaparlamentet kräver en definition på högre nivå av "högkvalificerade arbetstagare".

Nästa fråga handlar om kunskapsflykten, som är en viktig aspekt. Hur bör vi ta oss an denna utmaning? Vi bör inte rekrytera högkvalificerade arbetstagare från tredjeländer, där de så väl behövs. En ansökan om blåkort kan nekas om kunskapsflykt är ett verkligt problem. Vi måste dock vara uppriktiga mot oss själva. Även om vi tar frågan om kunskapsflykt på allvar konkurrerar vi på en världsomspännande marknad och därför är en tidsbegränsning av blåkortet nödvändig.

Administrativa faktorer är naturligtvis inte det enda som spelar en viktig roll när det gäller att locka högkvalificerade arbetstagare till Europa. Kulturfrågor, som öppenhet för invandring, och att locka till sig den bästa arbetskraften är också viktiga. Vi får dock inte bortse från det mervärde som blåkortet kan tillföra EU. För första gången har vi lyckats med att skapa ett standardiserat inresesystem som omfattar hela EU. Det ger ett verkligt mervärde.

Morgondagens omröstning är också viktig för oss eftersom vi har infört ett särskilt ändringsförslag som betonar gemenskapspreferensen. Det innebär att när europeiska arbetstagare som är kvalificerade för ett specifikt arbetstillfälle finns tillgängliga måste de prioriteras framför utfärdandet av ett blåkort. Vi bör också betona att vi alla var överens och vi bör se till att hemländerna informeras om detta, och att även om vi har standardiserat förfarandet vill vi inte införa några europeiska kvoter. Med andra ord vill vi inte ange hur hög invandringen bör vara. Detta måste och bör kontrolleras av medlemsstaterna även i fortsättningen. På föredragandens vägnar vill jag återigen tacka alla som bidragit. Jag hoppas att resultatet i morgon blir lika bra som det som vi redan fått i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Patrick Gaubert, föredraganden. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det gläder mig särskilt att vår lagstiftningsdebatt i dag handlar om laglig invandring, eftersom det gör att vi kan delta i en debatt här i parlamentet som inte är inriktad på, eller som inte längre är inriktad på kriminaliseringen av illegal invandring, utan som med rätta betonar de positiva aspekterna av och det avsevärda bidraget från den lagliga invandringen till de europeiska företagen.

Det är i den nuvarande demografiska kontexten viktigt att påminna européerna om invandringens avsevärda bidrag till EU:s ekonomiska välfärd och utveckling. De senaste tillgängliga demografiska prognoserna visar på stora risker i fråga om genomförbarheten för systemen för pension, hälso- och sjukvård och social trygghet.

Inför dessa situationer har Europeiska unionen gjort ett tydligt val: nämligen att främja en gemensam invandringspolitik som uppmuntrar till laglig ekonomisk invandring, och som effektivt förvaltas i linje med de nationella marknadskraven. Därför debatterar vi i dag två långtgående och pragmatiska lagstiftningstexter, som syftar till att möta de arbetskraftsbehov som tydligt definierats av våra medlemsstater.

Genom att anta dessa två texter samtidigt sänder Europaparlamentet ett tydligt budskap om öppenhet, vilket vi fullt ut måste utnyttja för att förklara för allmänheten, för EU-medborgarna och för tredjeländerna vilka positiva saker vi gör i fråga om invandring. Vi behöver inte skämmas för våra val på detta område och vi behöver inga tillrättavisningar i detta hänseende från ledarna för tredjeländer som inte kan föra en lämplig politik för att undvika att deras befolkningar riskerar sina liv för att söka bättre förutsättningar i Europa.

För att tala om direktivet om ett enda förfarande, för vilket jag är föredragande, skapas genom förslaget till att börja med ett system med ett enda ansökningsförfarande för medborgare från tredjeländer som vill bo i en medlemsstat i syfte att arbeta där. I texten föreslås ett enda ansökningsförfarande som är enklare, kortare och snabbare för såväl arbetsgivaren som invandraren, i syfte att minska de byråkratiska förfarandena och förenkla de administrativa åtgärderna. Detta förfarande och detta enda tillstånd kommer också att underlätta genomförandet av kontroller av tillståndens giltighet, för såväl myndigheterna som för arbetsgivarna.

För det andra kommer förslaget till direktiv att garantera lika behandling för alla medborgare från tredjeländer på ett visst antal områden. Att erkänna de grundläggande sociala och ekonomiska rättigheterna för invandrare som vistas lagligen inom EU och för nyanlända invandrare kommer att bidra till att förbättra deras integration och därför leda till en bättre social sammanhållning.

Likabehandling rör arbetsförhållanden, hälsa, säkerhet på arbetsplatsen, utbildning, yrkesutbildning, erkännande av kvalifikationer, social trygghet, däribland hälso- och sjukvård, medförande av utbetald pension, tillgång till varor och tjänster och skatteförmåner.

Realistiska restriktioner planeras, men vi måste se till att de inte är mer omfattande än vad som planeras för blåkortet. Invandrarnas intressen måste beaktas och deras rättigheter måste skyddas. Av statistiken framgår faktiskt att arbetslöshetsgraden bland invandrare är högre än bland EU-medborgare, att de ofta har ovissa anställningar och att det förblir ett avsevärt hinder att bemästra värdlandets språk.

De två texter som kommissionen lagt fram, och jag tar tillfället i akt att hylla deras sunda förnuft, motsvarar vår uppfattning av invandringspolitiken som en rimligen bestämd och mänsklig politik. Jag vill också tacka rådet och det franska ordförandeskapet för deras exceptionella och tämligen snabba insatser för att bana väg för ett snabbt antagande av dessa två helt kompletterande texter.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, föredragandena, Manfred Weber och Patrick Gaubert, ärade ledamöter, kommissionens vice ordförande Jacques Barrot! Manfred Weber, jag ber er framföra våra kondoleanser och all vår sympati till Ewa Klamt som naturligtvis inte kan vara med oss i dag.

För närmare fyra år sedan, i januari 2005, aviserade Europeiska kommissionen en viktig debatt om planerna på en proaktiv europeisk politik om ekonomisk migration. Det noterades att motståndet och reservationerna fortfarande var många och att det fortfarande krävdes omfattande satsningar för att nå enighet på den här punkten. Patrick Gaubert påpekade detta. Han upprepade även hur påfallande opinionen har ändrats sedan dess. Ekonomisk migration har blivit den första pelaren i den gemensamma invandringspolitiken som medlemsstaterna har valt att anta genom att godkänna den europeiska pakten för invandring och asyl vid Europeiska rådet den 16 oktober.

Europaparlamentet ska i dag rösta om de första två gemenskapstexterna som inför gemensamma verktyg för ekonomisk migration. Det första, EU-blåkortet, medger tillträde i hela EU för högkvalificerade arbetstagare och garanterar dem en uppsättning rättigheter och administrativa möjligheter.

Det andra, det kombinerade tillståndet, som är en kombination av uppehållstillstånd och arbetstillstånd, kommer att minska de administrativa svårigheterna avsevärt för alla som kommer för att arbeta lagligt i Europeiska unionen och erbjuder dem en uppsättning rättigheter i hela unionen.

Dessa två texter visar att unionen verkligen satsar på att främja laglig migration, såsom föredragandena har påpekat, att unionen vill göra livet enklare för tredjelandsmedborgare som vistas lagligen här, kort sagt att det inte är den "fästning Europa" som vissa människor skulle vilja ha.

Även jag vill hylla föredragandenas arbete med dessa två förslag. Det har banat väg för ett mycket aktivt samarbete – och jag är glad att betona detta – mellan rådet och Europaparlamentet under hela processen.

Jag ska börja med frågan om EU-blåkortet. Mindre än ett år efter att kommissionen lagt fram sitt förslag lyckades rådet åstadkomma ett allmänt synsätt. Det var ingen lätt uppgift med tanke på regeln om enhällighet. Tack vare vårt utmärkta samarbete med Ewa Klamt beaktade rådet ett stort antal diskussionsområden från Europaparlamentet, vare sig det handlar om att fastställa mottagare av korten, villkoren för utfärdande, den

uppmärksamhet som ägnats åt den etiska rekryteringsmetoden och möjligheten till cirkulär migration, liksom avskaffande av diskriminering baserad på ålder eller den nödvändiga flexibiliteten när det gäller kortens giltighet.

Det finns en punkt där Europaparlamentets och rådets uppfattning skiljer sig åt avsevärt och det är frågan om lönekriteriet. Rådet accepterade en lägre tröskel med möjlighet till ytterligare undantag för bristsektorer, vilket öppnar upp fördelarna med blåkortet för fler människor. Med tanke på de förslag som har lämnats hoppas jag att Europaparlamentet kommer att kunna acceptera rådets inställning och på så sätt bredda omfattningen av blåkortet.

Det här arbetet känns lovande och innebär ett trefaldigt budskap till våra EU-medborgare, ett budskap om att EU är fast beslutet att skapa möjligheter till laglig migration, särskilt i arbetssyfte. Det är verkligen den första texten med denna specifika målsättning. Det är även ett budskap om den europeiska integrationens mottaglighet, med den symbol som EU-blåkortet kommer att bli, och som erbjuder rörlighet inom EU för högkvalificerade tredjelandsmedborgare och deras familjer, i enlighet med respektive medlemsstats befogenhet, eftersom medlemsstaterna självfallet kommer att behålla kontrollen över sin arbetsmarknad. Det tredje budskapet är att unionen fäster stor betydelse vid att förbättra dragningskraften för kvalifikationer och talang i en värld som nu är globaliserad, i enlighet med de satsningar som gjorts för att stimulera EU:s konkurrenskraft inom ramen för Lissabonstrategin.

På så sätt förenar Europeiska unionen sin önskan att öka sin dragningskraft med de fortsatta satsningarna på att främja utvecklingen i de fattigaste länderna. Rådet försäkrade att en rad förslag som syftar till att förebygga och begränsa kunskapsflykten ingick i direktivet. Jag vill slå fast detta högtidligt här, och jag ska självfallet återvända till detta i mitt svar på de inlägg som ni säkert kommer att göra, eftersom jag är medveten om ert fullständigt berättigade engagemang för ett effektivt och jämlikt samarbete med ursprungsländerna, särskild länderna i Afrika.

Jag övergår nu till direktivet om att införa ett kombinerat tillstånd som sammanför uppehållstillstånd och arbetstillstånd. Detta är också en viktig text som gör ekonomisk migration betydligt enklare, i ett lagligt, öppet, mottagligt och förutsägbart sammanhang, samtidigt som det minskar administrativa förfaranden vilka alltför ofta hindrar migration som är nödvändig för den ekonomiska och demografiska balansen i unionen. Framför allt leder den här texten till en gemensam uppsättning rättigheter för alla arbetstagare från tredjeland som arbetar och vistas lagligt i Europeiska unionen.

Direktivets mottagande inledningsvis gjorde det inte möjligt att planera för avsevärda framsteg inom en snar framtid. Det arbete som har utförts när det gäller blåkortet har ändå, sakta men säkert, möjliggjort en tydlig grund i den här svåra frågan. Ordförandeskapet har verkligen arbetat hårt för att försöka avsluta förslaget, och har självfallet tagit synnerligen stor hänsyn till kammarans uppfattningar.

Arbetet med texten har påskyndats och vi är övertygade om att huvuddelarna kommer att vara fastställda i slutet av december. Förslaget kommer att granskas första gången av ministrarna under rådets (rättsliga och inrikes frågor) möte den 27 och 28 november. En stark signal från Europaparlamentet om lämpligheten och mervärdet av denna text kommer definitivt att förbättra den utveckling som börjar ta form och som kan bereda vägen för ett slutligt antagande av detta direktiv som uppenbarligen underlättar migranternas liv.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Även jag vill framföra mitt varmaste tack till föredragandena, Ewa Klamt – och jag vill upprepa de uttryck för sympati som Jean-Pierre Jouyet framförde till henne – och, självfallet, Patrick Gaubert. Deras betänkanden är av hög kvalitet och jag tackar de två föredragandena från utskottet för sysselsättning och sociala frågor, Rumiana Jeleva och Jan Tadeusz Masiel. Jag tackar även Manfred Weber som ersatte Ewa Klamt.

De två föreslagna direktiven är de första i en rad som aviserades av kommissionen under 2005 i dess handlingsplan om laglig migration. De är viktiga inte bara för migranterna själva utan även för våra medlemsstater och deras företag. För att upprepa Patrick Gauberts ord och det anförande ni just hållit, herr Jouyet, visar de hur viktig pakten om invandring och asyl är, som det franska ordförandeskapet såg till att slutföra. Betänkandena visar också att denna pakt faktiskt är balanserad och att européerna strävar efter att släppa in dessa migrationsströmmar som kan vara särskilt användbara och visa sig mycket positiva för vårt europeiska samhälles framtid.

Dessa två texter gör därför att vi kan visa upp ett öppet EU, välkomna medborgare från tredjeländer som därmed lagligt kan vistas och arbeta på den nivå de är kvalificerade för och, det säger sig självt, fullt ut åtnjuta sina rättigheter. De bevisar också Europeiska unionens förmåga att komma överens om gemensamma

ekonomiska instrument för invandring och därmed finna en lämplig balans mellan förväntningarna från ett samhälle, rättigheterna för migranter och behoven i deras ursprungsländer.

Jag ska börja med det horisontella instrumentet, direktivet om det kombinerade tillståndet och rättigheterna för migrerande arbetstagare. Jag är glad över att den breda översikten i kommissionens ursprungliga förslag har bekräftats, särskilt i förhållande till det enda förslaget, ett kombinerat tillstånd för tredjelandsmedborgare som fått tillstånd som arbetstagare, och den gemensamma uppsättningen rättigheter för alla, för alla migranter som arbetar lagligt, oavsett deras ursprungliga skäl till att vistas här.

Det är absolut grundläggande att alla tredjelandsmedborgare som arbetar lagligt ska åtnjuta samma uppsättning regler i alla medlemsstater. Detta anser jag vara i linje med alla stora europeiska principer om grundläggande rättigheter.

I ert betänkande föreslår ni också, herr Gaubert, nya eller ytterligare inslag som kommissionen kan stödja. Jag vill särskilt nämna tre ändringsförslag: Ändringsförslaget för att bevilja tillfälligt uppehållstillstånd när myndigheternas besked om förnyande är försenat, ändringsförslaget för att stärka de procedurella rättigheterna och avslutningsvis ändringsförslaget som ger möjlighet att ansöka om ett kombinerat tillstånd när man redan vistas lagligen i en medlemsstat.

Kommissionen förstår och instämmer också i Europaparlamentets önskan att avskaffa alla restriktioner i artikeln om likabehandling och riktat till ordförandeskapet hoppas jag verkligen att rådet så långt det är möjligt kommer att visa sig öppet för alla dessa ändringsförslag.

Jag kommer nu till det föreslagna "EU-blåkortet" i Ewa Klamts betänkande, som Manfred Weber påminde oss om. Syftet med kortet är att göra unionen mer attraktiv, öka dess förmåga att dra till sig högkvalificerade arbetstagare från tredjeländer så att laglig invandring kan bidra till att stärka konkurrenskraften i vår ekonomi, som ett komplement till Lissabonstrategin.

Det betänkande som lagts fram för kammaren stöder kommissionen när det gäller behovet av och brådskan med att införa detta gemensamma system i EU. Kommissionen instämmer därför gärna i betänkandets slutsatser, men med några förbehåll. För det första är kommissionen definitivt positiv till ändringsförslag som gör systemet mer attraktivt, exempelvis de som syftar till att undanröja alla restriktioner när det gäller likabehandling och tillträde till arbetsmarknaden efter två år för innehavare av ett blåkort. För det andra införlivandet av flyktingar i kategorin med lagligt bosatta som kan dra nytta av systemet. Denna möjlighet saknades i det ursprungliga förslaget, men vi anser att det är värdefullt ur alla aspekter, såväl politiska som humanitära och ekonomiska.

Avslutningsvis bibehållandet av kriteriet med yrkesmässig erfarenhet inom vissa yrken. Framför allt när det gäller ny teknik är en persons erfarenhet och förmåga mer värdefulla än någon examen.

Kommissionen kan däremot inte acceptera den ändring som begränsar tillhandahållandet av blåkort till medborgare i de länder som unionen har tecknat avtal med. Ändringsförslaget syftar visserligen till att minska de negativa effekterna för utvecklingsländerna men kommissionen tror att detta skulle leda till en överdrivet begränsad tillämpning av direktivet. Det skulle dessutom riskera att diskriminera högkvalificerade migranter som då kunde använda de nationella systemen som varken kommissionen eller ert parlament har någon kontroll över.

På samma sätt kan ni se mina reservationer när det gäller att tillåta undantag från rätten till cirkulär migration. Uppriktigt sagt är detta snarare en meningsskiljaktighet än en reservation. Möjligheten att återvända till ursprungslandet i två år utan att förlora sin långfristiga vistelsestatus är grundläggande om vi vill tillåta utbyte av personal mellan universitet och sjukhus, exempelvis, eller till och med uppmuntra diasporan att åta sig att utveckla sina ursprungsländer. Det skulle begränsa den cirkulära migration som vi i större utsträckning vill se utvecklas.

Jag vill också säga några ord om det uppenbara behovet av att ta hänsyn till arbetsmarknadens status. Som Manfred Weber erinrade oss om har vi ett Europa vars arbetsmarknader är åtskilda och det är upp till varje stat att fastställa hur många invandrare som kan tillåtas komma in. Vi får självfallet inte glömma att det på arbetsmarknadsområdet finns en skyldighet att släppa in alla europeiska medborgare från de övriga medlemsstaterna.

Avslutningsvis vänder jag mig till ordförandeskapet, till Jean-Pierre Jouyet, och hoppas att ministermötet i nästa vecka så långt det är möjligt kan använda så mycket som möjligt från Europaparlamentets ändringsförslag, vilka definitivt tillför mervärde. Jag hoppas att vi före årets slut kan visa att detta Europa, i

stället för att vända sig inåt, öppnar upp för dessa migrationsströmmar med vetskap om att vi i allt högre grad vill gå i riktning mot en gemensam förvaltning av dem tillsammans med immigrationsländerna.

(Applåder)

Danutė Budreikaitė, *föredragande av yttrandet från utskottet för utveckling*. – (LT) Med förslaget om blåkort hoppas man att den kvalificerade arbetskraften ska bli intresserad av EU och få möjligheter att komma hit tillfälligt och samtidigt stanna länge. I förslaget påstås att det inte kommer att uppstå någon kunskapsflykt utan snarare kunskapsåterkomst – cirkulering. Det är knappast sannolikt.

Hur framstår förslaget i samband med utvecklingen av samarbetspolicyer?

I och med införandet av blåkortet kommer utvecklingsländerna att förlora specialister vars utbildning EU också deltog i, särskilt inom de mest känsliga områdena – utbildning och hälsa. Bristen på sådana specialister kommer kanske att behöva fyllas av frivilliga från våra länder.

Storbritannien, Irland och Danmark deltar dessutom inte i blåkortsarbetet och dess etik att inte bjuda in specialister från känsliga sektorer i utvecklingsländerna. I detta fall förefaller initiativ för att stödja utvecklingsländer falska. Uppenbarligen är det fortfarande affärsintressen som gäller.

I verkligheten kan blåkortet orsaka utvecklingsländerna stor intellektuell skada.

Jan Tadeusz Masiel, *föredragande*. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister! Direktivet om att släppa in högkvalificerade medborgare från tredjeländer i EU är det första värdefulla steget mot en gemensam invandringspolitik för Europeiska unionen. Det är det första seriösa försöket att begränsa olaglig invandring och främja laglig invandring i Europa.

När vi utarbetade blåkortssystemet slets vi mellan rädslan för att det skulle missbrukas av medborgare från tredjeländer och hoppet att de nyanlända skulle kunna möta behoven på vår arbetsmarknad och bidra till utvecklingen av vår ekonomi. Blåkortet är avsett att bli Europas passerkort och göra det till en attraktiv plats att arbeta och leva på för kvalificerade arbetstagare som behövs i våra små och medelstora företag.

För utskottet för sysselsättning och sociala frågor, som jag företräder i dag, var det viktigt att se till att arbetstagare från länder utanför Europeiska unionen inte behandlas sämre än våra egna medborgare. Vi behövde därför arbeta för lika betalning för lika arbete, för att familjer ska kunna förenas samt erbjuda tillträde till grundläggande sociala förmåner så att de nyanlända snabbt och fullständigt kan integreras. Avslutningsvis vill jag gärna tacka skuggföredragandena för deras stöd och informera det franska ordförandeskapet om att utskottet för sysselsättning och sociala frågor arbetade snabbt för att hjälpa till så att målen kunde uppnås innan ordförandeskapet upphör.

Rumiana Jeleva, *föredragande av yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (BG) Jag vill gratulera Patrick Gaubert till hans betänkande om rådets direktiv om ett kombinerat tillstånd för tredjelandsmedborgare att vistas och arbeta på Europeiska unionens territorium. Jag var föredragande av yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor rörande detta direktiv. Som ledamot för Bulgarien, en av de tio medlemsstater som har omfattats av övergångsperioder, är jag starkt emot begränsningar av fritt tillträde till arbetsmarknaden för en avsevärd andel av den europeiska arbetskraften. Jag välkomnar därför EU-institutionernas satsningar på likabehandling för alla som vistas och arbetar lagligt i Europeiska unionen.

Direktivet är tänkt att fungera som ett övergripande verktyg, med tanke på att särskilda direktiv redan trätt i kraft eller ska antas. Jag tänker på direktiven om säsongsarbetare, arbetare som vistas här under lång tid och "EU-blåkortet" som vi diskuterar i dag. När jag formulerade vår ståndpunkt hade jag stöd av kolleger från vårt parlamentariska utskott och jag anser att de texter vi har föreslagit tar upp rättigheterna för tredjelandsarbetare på ett balanserat sätt. Jag vill gärna nämna rätten till utbildning, erkännande av examina och intyg, arbetsförhållanden, tillgång till social trygghet, skatteavdrag och annat. Direktivet innebär ett minimum av allmänt urval av rättigheter för tredjelandsarbetare när det gäller arbete. De rättigheter de får bör därför inte överstiga rättigheterna enligt särskilda direktiv. Det är nämligen därför som Europeiska kommissionens förslag innebär särskilda villkor för att utöva sina rättigheter. I den slutgiltiga versionen av ståndpunkten, som gick till omröstning i utskottet för sysselsättning och sociala frågor, saknas emellertid dessa villkor. Detta har lett till en situation med påfallande skillnader, såsom med "EU-blåkortet", liksom med den som garanteras enligt andra särskilda direktiv, inbegripet direktivet om tredjelandsmedborgare som vistas i EU under lång tid.

Mina damer och herrar! I dessa tider av finansiell och ekonomisk kris måste vi vara realistiska. Som föredragande för utskottet för sysselsättning och sociala frågor vädjar jag om att vi ska ha en ansvarsfull inställning och rösta för ett logiskt sunt och konsekvent dokument.

Kinga Gál, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Tack så mycket för ordet, herr talman. Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I anslutning till det nuvarande paketet med migrationsdirektivet diskuterar parlamentet i dag och kommer i morgon att anta viktiga och långsiktiga betänkanden.

För närvarande finns det 27 olika system inom Europeiska unionen för att reglera tredjelandmedborgares ställning. De två nya direktiven garanterar ett enklare förfarande för högkvalificerade arbetstagare och innefattar möjligheten till ett enklare system för att komma hit och vistas här. Vi kan se att dessa två direktiv kan innebära ett effektivt kompromissystem i stället för dagens fragmenterade förordningar.

Föredragandena för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har utfört ett seriöst och viktigt arbete i detta hänseende. Betänkandet om att anställa högkvalificerade arbetstagare, som har kommit att kallas "blåkorts-betänkandet" är ett bra och balanserat betänkande. Föredragande Ewa Klamt förtjänar särskilt beröm. Vi gratulerar även Patrick Gaubert till hans betänkande.

Samtidigt vill Europeiska folkpartiets grupp att klausulen om företrädesrätt för EU-medborgare ska vara viktigt del av direktivet. Jag vill därför uppmärksamma de parlamentsledamöter som vänder sig emot principen om företrädesrätt och som föreslår ändringsförslag för att försöka hindra att principen tas med i betänkandet på det faktum att jag som ungersk medborgare och i alla de nya medlemsstaternas namn anser det oacceptabelt att inte bestämt fastställa principen att arbetstagare från medlemsstaterna får företräde före arbetstagare från tredjeländer.

Detta synsätt är särskilt oacceptabelt och är ett tecken på hyckleri när vi, som medborgare i de nya medlemsstaterna fortfarande – och vem vet hur länge till – diskrimineras i flera gamla medlemsstater när det gäller tillträde till arbetsmarknaden. Det är skamligt att EU talar om vår union på ett sådant sätt att den fortfarande behandlar medborgarna i de nya medlemsstaterna som andra klassens medborgare i detta hänseende. Tack för er uppmärksamhet.

Javier Moreno Sánchez, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag skulle vilja be att mina inledande ord inte beaktas av den infernaliska tidsmaskinen eftersom de ska vara ett tillägg till kondoleanserna från kammaren till Ewa Klamt och framför allt en gratulation till föredragandena.

Jag ska nu börja. Jag gratulerar föredragandena eftersom vi med dessa två förslag tar ett kvalitativt steg i riktning mot en gemensam invandringspolitik och vi främjar laglig migration som är en huvudbeståndsdel i vårt globala synsätt.

Den gemensamma uppsättningen av rättigheter och det kombinerade uppehålls- och arbetstillståndet för lagliga migranter måste utvidgas till högsta möjliga antal arbetstagare. Vi socialdemokrater ber därför att ingen kategori av arbetstagare ska uteslutas.

"Blåkortet" ger migranter möjlighet att slå sig ned med sina familjer och arbeta i våra länder. Det öppnar en enda dörr till 27 arbetsmarknader. Det kan emellertid inte enbart vara högkvalificerade arbetstagare som ska få komma in genom den dörren. Herr kommissionsledamot! Vi förväntar oss därför att kommissionen inom kort ska lägga fram sina förslag om andra arbetstagarkategorier.

Mina damer och herrar! Vi måste undvika kunskapsflykten. Detta blåkort får inte bli ett pass som uppmuntrar grundläggande mänskliga resurser att lämna utvecklingsländerna. För varje kvalificerad arbetstagare som kommer till Europa vill PSE-gruppen att vi ska finansiera utbildning av en ny arbetstagare i ursprungslandet.

Avslutningsvis måste Europa bli en attraktiv destination, inte bara för begåvningar från länder utanför unionen utan även för våra egna europeiska begåvningar. Under 2007 lämnade närmare 300 000 högkvalificerade européer EU för att arbeta utanför unionen. Vi måste göra allt vi kan för att behålla dem inom unionen.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det förefaller som om de konservativa och socialisterna passar perfekt ihop när det gäller blåkortet, och det förvånar min grupp, uppriktigt sagt. Under en tid har nu EU försökt att lägga fram ett omfattande paket om migration, inbegripet åtgärder för att hantera olaglig migration och åtgärder för att driva på EU:s framåtblickande strategi om laglig migration.

Ni minns kanske den mycket känslosamma debatten om direktivet om återvändande. ALDE-gruppen sa då att politiken för återvändande inte kunde betraktas isolerat: Den skulle ses som en fullständig del – en nödvändig del – av ett totalt paket för migration, vilket fortfarande är helt sant. I dag har vi äntligen möjlighet att sända ett starkt budskap om behovet av bättre möjligheter till laglig migration, för att bemöta efterfrågan från näringslivet som har ett starkt behov av kvalificerade arbetstagare.

Det faktum att vi inte kan förvänta oss för mycket från PPE-DE när det gäller laglig migration är olyckligt men kan på sätt och vis förutses. Det faktum att PSE, i vidsträckt bemärkelse, är överens med PPE-DE om ändringsförslagen när det gäller blåkortet får håret att resa sig. Efter omröstningen i utskottet för medborgerliga rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor har systemet vattnats ur avsevärt. Alltför många begränsningar har införts, vilka inte är till någon hjälp när man försöker göra EU mer attraktivt för högkvalificerade arbetstagare.

Det måste framgå tydligt att avsikten med blåkortet är att öka konkurrenskraften i EU:s ekonomi. Förslaget med blåkort är inte ett enkelt försök att ta det bästa och lämna resten och på så sätt skapa en kunskapsflykt från utvecklingsländerna.

Den nuvarande trenden är att den stora majoriteten av högkvalificerade arbetstagare emigrerar till Förenta staterna, Kanada eller Australien i stället för till EU. Om vi vill vända den trenden måste vi vara ambitiösa. Vår kammare är på väg att anta ett betänkande som skulle försvaga ett redan mycket modest kommissionsförslag ytterligare. För att vara tydlig: ALDE-gruppen är en mycket stark anhängare av blåkortet. Vi känner emellertid att den nuvarande texten inte tillför den så välbehövliga förändringen för den lagliga migrationen utan att den i stället bekräftar medlemsstaternas protektionistiska metoder.

Vi vet alla att rådet har varit utmärkt när det gäller att göra ambitiösa uttalanden, men vi vet också att effektivt beslutsfattande alltför ofta begränsas av medlemsstaternas oförmåga att verkligen samarbeta i ömsesidigt intresse och att ett effektivt beslutsfattande på detta område undermineras av en mycket känslsam och rörig debatt om laglig migration, på grund av bristande fokus.

Tammerforsprogrammet, Haagprogrammet, den franska invandringspakten, Stockholmsprogrammet som ska komma – när allt kommer omkring handlar det alltid om att omvandla dessa grundläggande åtaganden till konkreta och effektiva åtgärder. Om vi vill att EU ska dra nytta av det föreslagna systemet måste vi vara ambitiösa och därför hoppas jag att ni kommer att rösta i enlighet därmed i morgon.

Bogusław Rogalski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Tillgängliga uppgifter varnar oss för det faktum att Europeiska unionen inte är en plats som vanligtvis väljs av högkvalificerade tredjelandsarbetare, till skillnad från länder som Förenta staterna, Kanada eller Australien. Endast 5,5 procent av högkvalificerade migranter från Maghreblanderna kommer exempelvis till EU medan Förenta staterna och Kanada tar emot ungefär 54 procent. Detta beror på den enorma skillnaden i systemet för mottagande av migranter i EU, vilket i stor utsträckning hämmar förflyttning mellan länder. Endast sex medlemsstater har särskilda anställningsprogram för högkvalificerade migranter.

Det är därför avgörande att införa ett mer enhetligt synsätt bland medlemsstaterna på den europeiska migrationspolitiken, som innefattar integration och politiska frågor. Vi måste standardisera förordningar så att vi kan kontrollera migrationsströmmar både in till och inom EU och på så sätt ge de högkvalificerade migranterna större möjligheter.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredragandena för deras positiva synsätt på dessa partiella – men sedan länge väntade – mer positiva åtgärder om migration och ställningen för tredjelandsmedborgare inom Europeiska unionen. Även jag välkomnar kommissionens mer positiva synsätt på vissa av parlamentets ändringsförslag.

Utgångspunkten för min grupp, de gröna, har varit att ha rättigheter som så mycket som möjligt liknar dem för EU-medborgare – en gemensam uppsättning rättigheter – och att systemet ska vara så öppet och välkomnande som möjligt. Jag instämmer i grund och botten med ledamöter som har sagt att det är en skandal att EU-medborgare för närvarande inte behandlas lika, men jag vill be ledamöterna att inte dela våra medlemsstaters försiktiga synsätt när det gäller att ge våra egna medborgare samma behandling genom att straffa tredjelandsmedborgare.

Det råder absolut ingen tvekan om att EU har behov av arbetstagare med olika kunskapsnivåer. Vi behöver människor som vill använda och utveckla sina kvalifikationer från en rad olika länder – Indien, Nya Zeeland, Ghana, Kina eller någon annanstans – och vi kommer därför inte att stödja ändringsförslag 84, och definitivt

inte ändringsförslag 24 som talar om att bevilja blåkort endast till högkvalificerade migranter från länder som vi tidigare har slutit partnerskapsavtal med. Jag är inte säker på vad Förenta staterna skulle säga om det.

Vi behöver vara försiktiga när det gäller vissa sektorer i världens fattigaste länder, men vi behöver också vara försiktiga så att dessa inte är de enda som inte kan utveckla sina kvalifikationer i Europeiska unionen. Vi behöver också se till att vi inte använder detta särskilda förslag för att skriva en allmän utvecklingspolitik. Detta är ett övergripande förslag. Det omfattar alla potentiella länder i världen. Ja, vi behöver också maximera kunskaperna i våra egna medlemsstater, och det är anledningen till att vi stöder ändringsförslaget som exempelvis påminner om lagstiftningen mot diskriminering, vilken vi också hoppas blir ambitiös i nästa stadium.

Vi kommer alltså att stödja alla ändringsförslag som garanterar enskildas rättigheter och vi kommer att rösta emot de som försöker ta bort dessa rättigheter. Vi välkomnar ansträngningarna för att förenkla förfarandena, men vi beklagar även att parlamentet inte har varit mer ambitiöst, särskilt när det gäller blåkortet och att det faktiskt har ställt upp ytterligare hinder. Det är därför osannolikt att vi kommer att stödja förslaget som det är, även om vi definitivt stöder idén i princip.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För min grupps räkning vill jag också framföra mina kondoleanser till Ewa Klamt.

Jag skulle omedelbart vilja granska innehållet i dagens debatt, eftersom Europeiska unionen fortsätter att föra en schizofren politik när det gäller invandring. Det här händer i medlemsstaternas policyer: De har undertecknat paktens om invandring och asyl som uttryckligen slår fast att ingen invandring är skadligt och realistiskt för Europeiska unionen, men sedan upptäcker vi att mitt hemlands inrikesminister förespråkar att gränserna ska stängas under de kommande två åren.

Gemenskapspolitiken om invandring fortsätter att vara schizofren. Patrick Gaubert har rätt när han säger att vi står inför en demografisk kris i Europa och att vi behöver mer invandring. Kommissionen har förklarat det för oss: Vi behöver 50 miljoner invandrare senast 2060 men vi gör ingenting för att uppmuntra dem att komma hit. I stället har vi prioriterat att harmonisera politiken för återvändande.

I dag diskuterar vi ett kombinerat uppehålls- och arbetstillstånd enbart för dem som redan befinner sig på Europeiska unionens territorium och vi skapar ett blåkort för högkvalificerade arbetstagare som kommer att påverka invandringen i Europa med endast 1,5-3 procent, och därmed spelar en mycket liten roll jämfört med våra verkliga krav på arbetstagare i Europa.

För närvarande finns ungefär 6 miljoner olagliga arbetstagare i Europeiska unionen som redan har sugits upp av arbetsmarknaden och som blir kvar i en otillåten situation eftersom den naturligtvis är passande när det gäller att hålla arbetskostnaderna nere och minska den sociala tryggheten.

Vi anser att vi borde börja med ett regleringsprogram för dessa arbetstagare som redan har sugits upp av arbetsmarknaden: Vi tror att blåkortet är ett misstag när det gäller att göra ett urval redan före invandringen. Vi anser att definitionen av högkvalificerade arbetstagare är alltför begränsad och att företrädesrätten är en form av fullständig diskriminering.

Vi tycker vidare att vi borde göra en fullständig kursförändring av invandringspolitiken. Vi vet hur man ska förstå det faktum att blåkortet är den första signalen för att öppna upp kanaler för laglig invandring men det är inte tillräckligt för att vår grupp ska rösta för förslaget.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Medlemsstaterna bör fortsätta att själva bestämma om invandrarnas rätt att komma in på deras territorium och så länge det finns människor utan arbete i våra medlemsstater fortsätter jag att vara tveksam när det gäller behovet av att stimulera laglig invandring.

Kommissionens förslag gör inte att vi kommer närmare ett enkelt förfarande, i motsats till vad som föreslagits. Parallellt med kommissionens förslag är fortfarande nationella förordningar i kraft för invandrare med sunda kvalifikationer, och ytterligare krav är möjliga. Vilket värde tillför då en europeisk förordning? Det löser inte frågan för utbildningsinstitutioner och industrin. De vill ha ett entydigt system för arbetstagare och studenter från länder utanför Europeiska unionen och det kommer att skapa ytterligare byråkrati i stället för den utlovade minskningen. Jag vill uppmana till ett system där invandringspolitiken stannar kvar hos medlemsstaterna. På så sätt kan varje medlemsstat ha sin egen tydliga uppsättning av förfaranden. I ett EU-sammanhang kan vi då komma överens om huruvida människor har rätt att resa fritt till och röra sig i andra länder.

Carl Lang (NI). – (FR) Herr talman, herr Jouyet, herr kommissionsledamot! Jag vill uppriktigt tacka er. Med era synpunkter har ni just gett mig argument för min nästa valkampanj, vad gäller frågan om invandring, eftersom ni själva talar om "en öppen europeisk union, som öppnar upp för migrationsströmmar, fördelarna med blåkortet som öppnar upp EU för så många människor som möjligt, och drar till sig kvalifikationer, och inte hindrar invandring".

Ser inget, hör inget, vet inget – det skulle kunna vara mottot för EU-institutionerna i invandringsfrågan medan människorna i Europa dagligen har lidit i 20 år av den här frågan, med alla sociala och ekonomiska konsekvenser i form av identitet, säkerhet, jobbosäkerhet, fattigdom och arbetslöshet.

Jag hör hänvisningar till invandrarnas rättigheter, men vem talar om arbetstagarnas sociala rättigheter? Vem talar om dem som i miljoner och tiotals miljoner i Europa befinner sig i en svår social situation, som inte har tillgång till sysselsättning på någon nivå i hierarkin eller kvalifikationer?

Den integrationspolitik som bedrivs i Europa är dessutom en verkligt nationell desintegrationspolitik, som vi råkat i konflikt med genom att i alltför stor utsträckning göra det till en gemenskapsfråga. Det blåkortet ni föreslår är inget annat än sätt för hela världen att dra till sig miljoner nya invandrare, när det inte är den här politiken som behöver bedrivas utan en politik för att återsända invandrarna till deras länder, en politik av nationell preferens och gemenskapspreferens, en politik av nationellt skydd och gemenskapsskydd.

Genom att skövla eliten i utvecklingsvärlden kommer ni att hindra den ekonomiska utvecklingen av dessa länder. Dessa människor och dessa länder behöver kapital och skickliga arbetstagare. Ni berövar dem båda delarna.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Herr talman, herr Jouyet, Jacques Barrot, mina damer och herrar! Till skillnad mot föregående talare är jag klart emot Fästning Europa och stöder därför aktivt en politik för att ta emot ekonomiska migranter.

Det enda sättet att få en balanserad invandringspolitik är att bestämt bekämpa olaglig invandring och oförskräckt reglera den lagliga invandringen. Vi godkänner därför direktivet om "blåkortet".

Vi vill emellertid inte begränsa migrationen enbart till högkvalificerade människor och därmed stänga dörren för alla andra migrerande arbetstagare med färre kvalifikationer. Under de närmaste åren kommer båda kategorier att vara avgörande för Europas ekonomiska och sociala utveckling. Vi talar här om miljontals människor.

Jag stöder därför också förslaget till direktiv som syftar till att upprätta ett enda ansökningsförfarande för ett kombinerat uppehålls- och arbetstillstånd. Utöver att erbjuda tydliga fördelar i form av förenkling, minska byråkratin och underlätta kontroll av deras ställning möjliggör detta en enda uppsättning av rättigheter för migrerande arbetstagare som lagligen vistas på unionens territorium. Med undantag för säsongsmässig och högkvalificerad arbetskraft som kommer att omfattas av särskilda direktiv kommer alla migranter att dra nytta av en uppsättning arbetsrättigheter som motsvarar dem som åtnjuts av medborgarna i värdmedlemsstaten.

Denna likabehandling i hela gemenskapen borde bidra till att bekämpa utnyttjande av arbetskraft och förbättra integrationen av dessa arbetstagare och därmed leda till bättre social sammanhållning.

Jag instämmer i det Ewa Klamt sa: Det är lämpligt att skapa ett gemensamt system för att tillåta högkvalificerade arbetstagare i stället för att ha 27 olika system. Jag instämmer i förslagen från Ewa Klamt om att strama upp villkoren för tillträde samtidigt som man bättre förebygger kunskapsflykt.

Även om jag applåderar Ewa Klamts och Patrick Gauberts ansträngningar vill jag avsluta med att beklaga att parlamentets uppfattning ännu en gång inte förefaller räknas särskilt. Allt pekar på att ett politiskt beslut redan har fattats av rådet utan att invänta omröstningen i parlamentet, vilket jag beklagar.

Wolfgang Kreissl-Dörfler, (PSE). – (DE) Herr talman! Till att börja med vill jag framföra mina djupaste kondoleanser till Ewa Klamt men också gratulera henne till betänkandet.

Vi behöver högkvalificerade arbetstagare från tredjeland på våra arbetsmarknader, delvis för att vi har investerat för lite i utbildning och undervisning och gjort alltför många skickliga arbetstagare arbetslösa, vilka nu inte längre är tillgängliga på arbetsmarknaden. Vi måste därför satsa mer på undervisning och utbildning hemma och vi måste också öppna upp vår arbetsmarknad för högkvalificerade invandrare.

EU:s blåkort är första steget i rätt riktning och kan ge en trefaldig vinst. För det första kan företag på medellång sikt fylla några av sina vakanser med högkvalificerade arbetstagare och dra nytta av internationellt expertkunnande. För det andra kan högkvalificerade arbetstagare och medlemmar i deras närmaste familj få ett annorlunda perspektiv som de kanske inte har upplevt i sina hemländer. För det tredje kan de när de återvänder till sitt ursprungsland, antingen tillfälligt eller permanent, på ett betydande sätt bidra till ekonomisk tillväxt där.

Oron för att detta ska leda till kunskapsflykt är välgrundad. Vi rekommenderar därför att man inte aktivt ska propagera inom utbildnings- och hälsosektorn, särskilt i de länder som drabbats av emigration och brist på kvalificerad och okvalificerad arbetskraft. Detta är emellertid en fråga om utvecklingspolitik som vi inte kommer att kunna lösa här. Dessutom måste vi komma ihåg att enskilda medborgare inte ägs av stater. Precis som våra medborgare kan söka arbete i andra länder eller lämna sitt ursprungsland utan att möta stora hinder, borde det vara möjligt för människor från andra länder att arbeta i EU.

Principen med lika betalning för lika arbete är självfallet viktig för oss. Saker och ting kan alltid förbättras och förbättringar är nödvändiga. Jag tror ändå att detta är det första steget i rätt riktning.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Gérard Deprez (ALDE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Till att börja med vill jag i likhet med många andra framföra mina gratulationer till våra två föredragande, Ewa Klamt, som jag också framför min gruppens kondoleanser till, och Patrick Gaubert.

Jag skulle emellertid också vilja innefatta det franska ordförandeskapet i detta, för åtminstone när det gäller blåkortet har det franska ordförandeskapet visat ett starkt engagemang som har gjort det möjligt att nå en politisk överenskommelse på rådsnivå. Jag kan lägga till att jag inte tror att beslutet var detsamma om Patrick Gauberts betänkande.

Såsom andra parlamentsledamöter har påpekat tar Europeiska unionen med dessa två betänkanden ett viktigt steg i sin migrationspolitik. Vi vet alla och har ofta beklagat de senaste åren att större delen av vår tid och våra resurser av nödvändighet har använts för att bekämpa olaglig invandring. I dag sanktionerar emellertid Europeiska unionen med dessa två texter behovet och betydelsen av en aktiv laglig ekonomisk invandringspolitik. Vi vet alla att laglig ekonomisk invandring är nödvändig för den europeiska kontinenten och några fascisters obskurantism kan inte få oss att ändra uppfattning.

Genom att införa en skyldighet för medlemsstaterna att bevilja ett kombinerat uppehålls- och arbetstillstånd syftar Patrick Gauberts betänkande också till att de invandrande arbetstagarna ska ha rätt till likabehandling inom så många områden som möjligt. Jag skulle vilja framföra ett budskap till min vän Giusto Catania. Giusto, du gjorde ett dumt misstag. Det kombinerade tillståndet gäller inte enbart arbetstagare som redan befinner sig på Europeiska unionens territorium. Lika rättigheter gäller även dem som kommer och inte enbart dem som redan är här. Jag är ledsen, men när du kritiserar något för att ha argument för att avvisa ett betänkande borde du verkligen försöka att läsa det korrekt.

I Ewa Klamts betänkande försöker man fastställa villkoren för att högkvalificerade medborgare ska få komma in på europeisk mark och det är något som vi absolut behöver. En avslutande kommentar i frågan, eftersom parlamentsledamöter i min grupp fokuserade på det, är följande. Jag instämmer med dem i vissa beklaganden. Systemet – och jag talar inte här om principer – systemet är överdrivet försiktigt, ibland alltför protektionistiskt, men i grunden utgör det ett nödvändigt steg framåt och det är skälet till att jag personligen och som ordförande i utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor kommer att rösta för de två betänkandena.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Under många år har vi när det gäller frågan om invandring hört en rad uppmaningar åtföljda av system, som berättar den underbara historien om behovet – vilket också slagits fast av FN – av fortsatt expansion av den västerländska ekonomin och vi har särskilt hört europeiska länder hävda att det finns behov av tiotals eller kanske hundratals miljoner nya arbetstagare i Europa.

Tyvärr innebär finanskrisen påfrestningar för alla i vårt land, och till och med CGL som är den största fackföreningen säger åtminstone via några av sina ledare i Venedigregionen: "Uppriktigt sagt, våra arbetstagare riskerar att förlora sin jobb, och vi måste på allvar börja tänka på deras jobb". Kommissionen gör därför rätt i att tillbakavisa dessa underbara sagor från förr och arbeta med den invandring på 3 procent som fortfarande

kan vara användbar, och där det kan finnas goda grunder för människor att komma in i EU. Europa behöver definitivt fortfarande kvalificerade invandrare och de kan vara användbara för oss, men det finns ett stort hinder i form av invandringsländernas rättigheter att inte förlora sin viktigaste kompetens.

Förslaget är i sig bra, men det som saknas är en slutlig utveckling, som skulle vara att uppmuntra och underlätta för dessa specialiserade arbetstagare att återvända till sitt land för att skydda dem från globaliseringens effekter.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Sex månader efter den skamliga omröstningen om "återvändandedirektivet" som fick så mycket hån och kritik internationellt tvivlar jag verkligen på att unionen, genom att anta dessa två texter om blåkortet och det kombinerade tillståndet, kan återvinna förtroendet på den internationella scenen. Varför? Eftersom det aviserades, mycket högräddande, att en genuin europeisk politik om laglig invandring skulle inrättas och nu har vi en tredje form av ställning för arbetstagare, som inte ger något socialt stöd, förlorat uppehållstillstånd om de blir av med arbetet, begränsad tillgång till fackföreningar och begränsad rörlighet. Detta är inte kännetecknet på en stor ambition och unionen har långt kvar innan den kan konkurrera med Förenta staterna eller Kanada med detta blåkort, och antar dessutom att det i sig själv är en lovvärd målsättning.

Är det verkligen att begära för mycket att bevilja garantier för verklig social trygghet och likabehandling, på samma sätt som för inhemska arbetstagare? Föredrar vi att förminska dessa arbetstagare till en arbetskraft som ägnar sig åt slitgöra? Skulle ratificering av FN:s konvention om skydd av migrerande arbetstagare och deras familjemedlemmar ha beviljat dem alltför många rättigheter?

Avslutningsvis frågar jag mig – och er – vilken slags logik det är att försöka locka migrerande arbetstagare till unionen samtidigt som man vägrar att ordna en laglig situation för de personer som redan befinner sig på vårt territorium, som arbetar lagligt och gör det utan något uppehållstillstånd. Unionen ger sig in på en laglig migrationspolitik, men under protest, och det är den nyttoinriktade logiken och undantagen från lika rättigheter som beslutats av respektive medlemsstat som är benägen att göra sig gällande. När kommer vi att förstå – och framför allt acceptera – att migration är en chans, en möjlighet i form av mänsklig utveckling, i form av ekonomisk och social utveckling, i form av utveckling även i länder i söder och i form av interkulturell dialog, som vi har ägnat oss så mycket åt i år?

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Herr talman! Genom bl.a. Frontex avvisas svårt utsatta människor från EU, och EU bygger svärgenomträngliga murar för många med stort skyddsbehov. Samtidigt så föreslås nu genom "blåkortet" att man ska göra en speciell ingång för vissa människor, en särskild ingång för högutbildad arbetskraft, med mycket höga krav på personernas utbildningsnivå, yrkeserfarenhet och med en lägstalön som i exempelvis Sverige måste uppgå till minst 43 000 kronor eller 4 300 euro i månaden. Vanlig arbetskraft eller människor med skyddsbehov göra sig icke besvär. Men personer med hög utbildning – som tredje världen så väl behöver för att kunna förbättra situationen i sina hemländer – de är välkomna. Jag för min del välkomnar öppenhet och invandring, men jag förutsätter att ingen diskrimineras beroende på ursprungsland eller utbildningsnivå.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Europeiska unionen föredrar att importera ännu fler invandrare framför att försöka hantera problemet med de européer som redan är arbetslösa i medlemsstaterna. De som framgångsrikt ansöker om det så kallade blåkortet, och får rätt att komma in i en medlemsstat kommer efter 18 månader att få tillstånd att flytta till en annan medlemsstat. Detta innefattar deras familj och anhöriga. Det är en del av Europeiska unionens framväxande gemensamma invandringspolitik, som dikterar vem som kan och inte kan flytta till medlemsstater och enligt vilka villkor.

Storbritannien hävdar att de har ett så kallat opt-out från denna policy, men drottningen har givit kunglig sanktion till Lissabonfördraget och vi står inför att övriga medlemsstater ska ratificera det i sin helhet. Om och när Lissabonfördraget är fullständigt ratificerat kommer Storbritanniens opt-out att visa sig värdelöst och det är nästan säkert att vi kommer att tvingas följa detta direktiv.

Roberto Fiore (NI). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror det är ett strategiskt misstag från EU:s sida att tro att vi borde importera kvalificerad personal från andra nationer, och från andra kontinenter, när det borde vara våra institutioner, våra skolor och våra universitet som utbildar högkvalificerade arbetstagare, i enlighet med ett nytt strategiskt synsätt. Det som saknas är därför en uppfattning om hur framtiden i Europa kommer att se ut och därför tänker ingen på vem vi kommer att behöva vända oss till under de närmaste tio eller femton åren för att leda våra fabriker eller anläggningar på hög nivå.

Vi borde också säga att detta definitivt kommer att innebära en försämring av välfärdsförmåner för dem som utför dessa jobb i Italien och andra europeiska länder. Det kommer att leda till lönedumpning och det är typiskt för viss invandringspolitik. I en tid av dramatisk kris som beror på den finansiella kollapsen är det dessutom omöjligt att tänka sig att vi, utöver våra egna arbetslösa, ska ha problem med de arbetslösa från länderna utanför EU som på grund av omständigheterna kommer att utgöra ett problem för civil ordning och säkerhet för vårt folk.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) "Vi är inte någon fästning Europa", sa Jean-Pierre Jouyet. Det är definitivt så, eftersom de två betänkanden vi har haft denna eftermiddag visar att Europa är öppet och att vi accepterar och stöder globaliseringsprocessen. Jag tror att detta europeiska arbetstillstånd kommer att lösa hela raden av problem kopplade till olaglig invandring som Europa ställs inför. Förenta staterna har visat detta med sitt system med Green Card som infördes tidigare.

Europa behöver bevisa att vi är för öppenhet, särskilt som enligt betänkandet endast 5,5 procent av invandrarna var inställda på Europeiska unionen medan 50 procent av de högkvalificerade invandrarna siktade på Förenta staterna eller Kanada. Varför är vi inte en attraktiv destination? Varför är det så stor skillnad mellan lönerna här och i Förenta staterna och Kanada vilket gör bristen på dragningskraft ännu mer påfallande?

Med tanke på den aktuella krisen är det en gest av fair play, en normal gest, från Europas sida som behöver balanseras med att vara öppen mot tredjelandsarbetare. Den här politiken om europeiska kort behöver emellertid genomföras på ett logiskt sätt så att den inte orsakar någon allvarlig obalans eller stora problem i de länder som specialisterna ursprungligen kommer ifrån.

Claudio Fava (PSE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vår grupp är tämligen nöjd med dessa två förslag. Att vi är tämligen, inte fullständigt, nöjda med förslagen framgår av det antal ändringsförslag genom vilka vi har försökt bidra till att förbättra dessa texter. Vi är också bara tämligen nöjda eftersom det förekommit bristande ambition. Vi tror att mer hade kunnat göras, och att det hade kunnat göras bättre.

Det finns tecken på öppningar och en civiliserad inställning som snabbt, även ibland i debatten i parlamentet, följs av tecken på rigiditet, särskilt från rådet, liksom avsevärd protektionism. Det gäller även blåkortet: Det finns motstånd om några centrala principer såsom "lika betalning för lika arbete" som är en helig och naturlig princip. Även här har vi emellertid stött på vissa områden med svårigheter.

Vi anser att det är avgörande att få bukt med principen om gemenskapspreferens, och idén att det finns ett Europa med två hastigheter, vilket är skälet till att vi måste använda principen om gemenskapspreferens. Vi anser att en hänvisning till arbetsmarknaden är viktig, men arbetsmarknaden kan inte ensam vara den enda härskande principen. Det finns andra omfattande principer som gäller inställningar till politisk och social välfärd som borde vara en del av invandringspolitiken. Laglig invandring innebär lika värdighet och lika möjligheter, annars går vi tillbaka till selektiv, ofullständig och diskriminerande invandring. Det skulle vi vilja undvika.

Även av detta skäl stöder jag för min grupps räkning det förslag som Javier Moreno Sánchez har lagt fram för kommissionen: Låt oss försöka utforma ett blåkort som inte enbart är kopplat till de 3 procenten med högkvalificerade invandrare utan ett som försöker finna specifika lagliga instrument som vi kan använda för att öppna upp marknaden för invandring. Invandring borde innefatta inbegripande. Om det blir fråga om urval är det inte längre en positiv politik.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Förslagen till direktiv och de två betänkandena förverkligar Europeiska unionens allmänna invandringspolitik, vars syfte är att säkerställa billig arbetskraft för det europeiska kapitalet så att deras vinst ökar.

Direktivet om beviljande av ett blåkort som upphålls- och arbetstillstånd i Europeiska unionen till högkvalificerade invandrare gör det möjligt att stjäla kunskap från fattigare länder så att europeiska monopol kan nå en bättre ställning i den globala konkurrensen, särskilt med Förenta staterna. Det innebär inga särskilda rättigheter eller förmåner för kortinnehavare eftersom det krävs att det redan finns ett anställningskontrakt. Deras lön blir också automatiskt lägre.

Det andra direktivet och rapporten om ett standardiserat uppehålls- och arbetstillstånd går i samma riktning. Endast de som har en säker anställning kommer att kunna komma in i Europeiska unionen och få ett tillstånd. Invandrare blir därför utlämnade åt arbetsgivarna. Avsked blir detsamma som deportering. För olagliga invandrare finns den europeiska paktens för invandring och asyl med 18 månaders kvarhållande, deportering och förbud mot att komma in under fem år.

Den övergripande politiken i Europeiska unionen legaliserar det hårda och ociviliserade utnyttjandet av invandrare och arbetstagare som helhet i Europeiska unionen.

Vi stöder invandrarnas kamp för lika sysselsättning och sociala rättigheter, en kamp för att försvara och utvidga arbetstagares rättigheter i hela Europeiska unionen.

Hélène Goudin (IND/DEM). - Ett av argumenten som förs fram för varför EU inte är ett attraktivt mål för invandring av kvalificerad arbetskraft är det faktum att det finns olika regler för inresa och vistelse i medlemsstaterna. I betänkandets motivering står det vidare att läsa att de olika reglerna i medlemsstaterna leder till konkurrens mellan medlemsstaterna själva. Det framhålls som något negativt. Jag skulle vilja säga att det är just detta – att systemet inte varit stöpt i samma form utan att olika lösningar har fått konkurrera med varandra – som gjort EU framgångsrikt.

Vi kan se att vissa länder lyckats bättre, exempelvis Sverige. Där har man bl.a. satsat på utbildning och språkundervisning som gjort Sverige till ett ytterst konkurrenskraftigt land med företag som Ericsson, Volvo och Ikea. Problemet med den bristande konkurrenskraften i många av medlemsstaterna rör sig snarare om att unionen präglats av protektionism och bidrag till näringar vilka är långt ifrån konkurrenskraftiga. Man har ägnat sig åt konstgjord andning istället för att satsa på strukturella förändringar.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Här har vi nu ytterligare ett absurt initiativ från EU: Att införa ett blåkort kommer att bidra till att invandrande arbetare kommer hit, vilka felaktigt kallas högkvalificerade.

Enligt föredraganden kommer det att hjälpa till att hantera den sjunkande demografiska trenden. Hon säger: "I exempelvis Tyskland behövs 95 000 ingenjörer". Om de var välbetalda är jag säker på att vi skulle kunna skicka tusentals från Italien. Detta absurda initiativ inte bara rycker upp kvalificerad personal från utvecklingsländerna, utan det bortser även från den arbetslöshet som kvalificerade personer i Europa lider av, och den motiverade rädslan hos våra unga innehavare av examina och intyg. I stället för att främja deras inträde i ett yrke, öka deras möjligheter till studier och forskning och se till att de har en framtid som innefattar arbete och yrkeskvalifikationer, skapar vi ytterligare ett skäl till tvivel, konkurrens och otvivelaktigt utnyttjande.

Skillnaden mellan dåraktighet och brott i mänskliga handlingar är ofta en gråzon och det verkar som om EU i dag ger oss ytterligare ett exempel på detta.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Jag välkomnar betänkandet från Ewa Klamt och Patrick Gaubert om blåkortet och det enda ansökningsförfarandet. Detta är första gången som vi så att säga öppnar ett fönster mot laglig migrationspolitik. Dessa betänkanden är därför mycket relevanta eftersom vi genom dem kan bygga upp framtida policyer om denna extremt viktiga fråga. Dessutom ger detta för första gången invandrarna ett lagligt sätt att komma in på Europeiska unionens territorium för att kunna arbeta bland oss.

Vi måste emellertid sätta detta i samband med vår tydliga policy. Som jag har förstått det måste den invandringspolitik som vi ska rätta oss efter vara baserad på medlemsstaternas rätt att behålla full kontroll över det antal arbetstagare som beviljas rätt att komma in. Som vi tidigare nämnde måste vi ansluta oss till principen om gemenskapspreferens, genom vilken Europeiska unionens medborgare får företräde framför medborgare från länder utanför Europeiska unionen.

På denna grund anser jag att vi inte bara kan utveckla en policy om laglig migration som hanterar beviljande av blåkort till högkvalificerade arbetstagare, utan att vi så småningom kan börja arbeta med andra förslag som jag vet att kommissionen kommer att lägga fram under de närmaste månaderna och som gäller möjligheten till sysselsättning för mindre kvalificerade arbetstagare.

Vår diskussion i dag måste också ses mot bakgrund av våra policyer om olaglig och inte laglig invandring. Om vi inte är trovärdiga i vår invandringspolicy kan vi inte förvänta oss att våra medborgare litar på oss för att öppna upp våra marknader för laglig invandring. Jag anser att de två går hand i hand och borde arbeta parallellt med varandra, annars kommer vi inte att kunna gå framåt. När det gäller politiken mot olaglig invandring finns det ett antal utestående frågor som vi fortfarande måste beakta, såsom lagen om sanktioner mot arbetsgivare som olagligt anställer tredjelandsmedborgare eller faktiskt olagliga invandrare. Vi behöver arbeta med denna lag om vi vill straffa dessa arbetsgivare korrekt, eftersom det dessutom kommer att fungera som avskräckande exempel för olagliga invandrare.

Det finns ett annat förslag som Europeiska kommissionen redan har avisat att den kommer att lägga fram under de närmaste veckorna. Det gäller översynen av Dublinlagen om det ansvar länderna måste ta när de

hanterar asylansökningar från invandrare som redan har kommit in på territoriet. Vi väntar otåligt på att detta förslag ska läggas fram.

Avslutningsvis kan det vara värt att notera att om Lissabonfördraget hade varit i kraft i dag skulle den rättsliga grunden för dessa förslag ha varit annorlunda än den vi har nu. Lissabonfördraget skulle ha fört in ny energi i Europeiska unionen för att komma fram till en lösning när det gäller invandringen. De som är emot Lissabonfördraget borde inte ha något skäl att vara nöjda med att dagens nuvarande europeiska invandringspolitik inte är så stark som den borde vara.

Martine Roure (PSE). – (FR) Herr talman! På EU-nivå behöver vi effektiva verktyg för invandringen, och vår värld kräver skyddsmetoder för att ge hjälp på ett tidigt stadium till dem som lider.

Världssamfundet i allmänhet och EU i synnerhet är tyvärr oförberedda, trots att vi lever i ett århundrade som i och med globaliseringen oundvikligen kommer att kännetecknas av befolkningsomflyttningar. Vi måste absolut beakta denna verklighet i alla våra framtidsutsikter.

När det gäller blåkortet måste vi kunna välkomna migrerande arbetstagare, samtidigt som vi ser till att inte plundra länder genom att rycka åt oss de aktörer som behövs för deras utveckling. Vi vill därför hjälpa till med att utbilda högt kvalificerade arbetstagare inom nyckelsektorer i deras ursprungsland och vi måste främja cirkulär migration.

Jag vill avsluta mitt korta inlägg med att erinra om att den europeiska solidariteten behöver utvidgas till utvecklingsländerna. Om vi ska tala i termer av genomförbarhet – förmågan att reagera på den nuvarande finanskrisen bekräftar det – om vi har den politiska viljan så har vi också resurserna.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, rådets företrädare! Diskussionen bland våra parlamentsledamöter är tydligt polariserade. Högern är rädd för olaglig invandring i stor skala. Luca Romagnoli är inte längre här för att fortsätta diskussionen. Vänstern oroar sig för att olagliga invandrare inte ska kunna finna sysselsättning. Vi vill inte ha någondera av detta, med andra ord varken olaglig invandring i stor skala eller anställning av olagliga invandrare vilket kommer att ge dem laglig status. Det vi verkligen vill uppnå med blåkortet är ett steg i riktning mot en kontrollerad invandring av högkvalificerade arbetstagare till enskilda medlemsstater i Europeiska unionen.

Blåkortet och reglerna för det standardiserade uppehålls- och arbetstillståndet är just det verktyg som kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att reagera och ta in högt kvalificerade arbetstagare i landet just när de behöver dem. Vi inför också standardiserade regler för att utfärda blåkortet och övervaka det i hela Europa. Jag är glad att rådet har tagit mitt förslag i genomföranderegler att märka blåkortet med symbolen för det land som utfärdat kortet och där arbets- och uppehållstillståndet gäller. Det innebär att Österrike kommer att ha ett rött, vitt och rött blåkort och övriga stater får en liknande lösning.

Jag anser att den sporre som gör att människor kan börja arbeta i en annan medlemsstat efter tre år, under förutsättning att kraven har uppfyllts och ett behov har konstaterats, är ett positivt steg. En annan viktig regel är att blåkortet kommer att löpa ut när det uppenbarligen inte längre finns något behov av arbetskraft. Det blir tydligt när arbetstagaren har varit kontinuerligt arbetslös i mer än sex månader. Det är då uppenbart att arbetstagaren inte längre behövs och att blåkortet blir då ogiltigt. Jag vill föreslå rådet att arbetstagare ska vara skyldiga att registrera sig hos de nationella myndigheterna när de blir arbetslösa, annars blir det inte möjligt att kontrollera om sexmånadersperioden har löpt ut.

Avslutningsvis vill jag bara säga att blåkortet är ett verktyg för medlemsstaterna som kommer att göra det möjligt för dem att reagera mer flexibelt. Det är en möjlighet för Europeiska unionen att bli och förbli en attraktiv affärsplacering. Det är en sporre för högkvalificerade arbetstagare att inte flytta till Förenta staterna, Kanada eller Australien utan i stället välja Europeiska unionen som den plats där de kommer att leva och arbeta, åtminstone under en tid. Jag anser att blåkortet utgör ett positivt steg i riktning mot kontrollerad invandring grundad på medlemsstaternas krav, möjligheter och behov.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Herr talman, herr vice ordförande i kommissionen! I mer än ett decennium nu har det inte förekommit någon avgörande diskussion om hur medlemsstaterna kan samarbeta för att göra Europa till en mer attraktiv destination för lagliga invandrare som våra gemenskaper behöver, och en mänskligare plats för dem som redan lever bland oss.

Det senaste "återvändandedirektivet" som, vilket vi alla vet, behandlar många fattiga invandrare som vanliga brottslingar, vittnar om den nästan fixa idén om hur Europa fokuserar på ett policysynsätt på invandringspolitiken.

Grundorsaken till detta är följande: De flesta medlemsstater i Europeiska unionen har ännu inte lyckats att för det första tillämpa effektiva program för integration av invandrare och för det andra övertyga en stor del av allmänheten om att den oundvikliga ökningen av mångkulturella gemenskaper är en önskvärd utveckling som främjar vår ekonomiska och sociala tillväxt.

Inom denna ram kan man inte annat än välkomna de lagstiftningsinitiativ som vi dag diskuterar. Detta är kanske den första seriösa satsningen på att skapa en gemensam europeisk policy för laglig invandring, trots den relativa blygsamheten i vissa förslag och trots deras problem, varav vi tagit upp vissa i ändringsförslag, såsom risken att beröva fattiga länder deras kvalificerade arbetskraft, vilket många med rätta har sagt.

Samtidigt berör emellertid dessa enskilda förordningar ett mycket litet antal av vad man skulle kunna kalla privilegierade lagliga invandrare. Vi behöver nu djärva lagstiftningsinitiativ för att införa europeiska regler om lagligt arbete och för de miljontals andra som våra ekonomier och samhällen behöver.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman, herr vice ordförande, herr rådsordförande! Europeiska unionen ses fortfarande som en oattraktiv plats av högkvalificerade arbetstagare från tredjeländer, medan lågutbildade invandrare kommer i tusental. Den europeiska invandringspolitiken behöver därför ett brett och konsekvent allmänt synsätt på fred och säkerhet, europeisk utvecklingspolitik och integration och sysselsättningspolitik.

Lagstiftningsförslaget är ett försök att upprätta gemensamma kriterier för ett snabbt invandringsförfarande för högkvalificerade arbetstagare. Vi behöver gemensamma, enhetliga definitioner för tillträde till 27 arbetsmarknader.

Alla inser att Europeiska unionen behöver möjligheten att använda högkvalificerad arbetskraft från tredjeländer långsiktigt för att förbättra konkurrenskraften och öka den ekonomiska tillväxten. Vi behöver emellertid förhandsvillkor. Som ledamot av utskottet för sysselsättning och sociala frågor anser jag att det första förhandsvillkoret är att erkänna universitetsutbildning hos högkvalificerade personer eller tre års erfarenhet.

Utvecklingspolitiken måste garantera tillgången till arbetskraft från tredjeländer. Föredraganden, som jag framför mitt deltagande till för den sorgliga händelsen, betonar att invandring där syftet är en högkvalificerad anställning inte är en långsiktig lösning på marknads- och demografiproblem, med tanke på att ekonomisk invandring, allmänt sett, påverkar den nationella arbetsmarknaden i medlemsstaterna.

Subsidiaritetsprincipen måste tillämpas till dess att vi har ett enhetligt socialt system och en enhetlig arbetslagstiftning. Europaparlamentet rekommenderar därför att vi strikt följer principen om gemenskapspreferens. Medlemsstaterna måste fastställa antalet tredjelandsinvandrare som tillåts inom ramen för deras nationella suveränitet och måste också ha rätt att ange en nollkvot.

Blåkort ska endast utfärdas, även om förhandsvillkoren är uppfyllda, efter varje medlemsstats önskemål, med europeiskt mervärde i form av rörlighet efter två års laglig vistelse i en annan medlemsstat.

Karin Jöns (PSE). – (DE) Herr talman! För att få kontroll över laglig invandring, bemöta utmaningarna med den demografiska förändringen, öka vår konkurrenskraft och samtidigt se till att vi har en hög nivå av social harmoni behöver vi en gemensam invandringspolitik och det är mer brådskande än någonsin. Kammaren är överens om detta. Jag vill därför tacka föredragandena för deras nära samarbete.

För min grupp måste emellertid en gemensam invandringspolitik innefatta alla invandrare, annars uppfyller den inte våra krav. Det innebär att principen om lika behandling måste tillämpas på alla utan begränsningar, när det gäller anställdas rättigheter, tillträde till utbildning och till system för social trygghet. Jag vill därför be er att rösta för min grupps ändringsförslag i morgon. Ramdirektivet måste också tillämpas på säsongarbetare, flyktingar eller de som söker tillfällig asyl.

När det gäller blåkortet vill jag ändra resultatet av omröstningen i det utskott som är ansvarigt i morgon för att öppna den europeiska arbetsmarknaden inte bara för migranter från länder med vilka vi redan har partnerskapsavtal. Det får inte finnas några restriktioner av detta slag och jag är glad att höra att kommissionen instämmer i den uppfattningen.

Avslutningsvis ytterligare några ord till rådet. Med tanke på tillfället ber jag er att anta båda direktiven tillsammans. Om vi menar allvar med likabehandling kan vi inte anta principerna om likabehandling först enbart för högkvalificerade arbetstagare och sedan kanske för andra arbetstagare.

Inger Segelström (PSE). - Herr talman! Jag vill börja med att tacka föredragande Ewa Klamt och skuggföredragandena för ett intressant betänkande. Jag som nordisk socialdemokrat hade hoppats att ni hade gett mig stöd för att också kollektivavtal ska gälla för EU:s blåkort. Jag tror att det blir nödvändigt, men jag är inte särskilt orolig för att det inte kommer att genomföras. Men parlamentet borde ha gått före.

Det som är bra nu är att vi får en klar markering om att de arbetsgivare som bryter mot reglerna och inte kontrollerar om de anställer olaglig arbetskraft ska kriminaliseras, men också kan bli skyldiga att rätta till felaktig lön m.m. i efterhand. Det är också bra att tredjelandsmedborgaren under perioden kan återvända och sedan komma tillbaka till EU. Där har vi visat att vi tar tredjeländernas oro om kompetensflykt på allvar. Jag är också nöjd med och stöder beslutet att medlemsstaterna ska ta hänsyn till den nationella och regionala egna arbetsmarknaden. Det visar att de som redan finns i våra hemländer och som är arbetslösa går före till jobb. Det är extra viktigt när arbetslösheten nu stiger i finanskrisens spår, särskilt också när främlingsfientligheten hotar demokratin i många av våra medlemsländer.

Roselyne Lefrançois (PSE). – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att tacka föredraganden och skuggföredragandena för deras samarbetsvilja. Detta direktiv är den första stora texten om laglig invandring. Den syftar till att främja att högkvalificerade arbetstagare från tredjeland kan komma in i EU, varav den största delen i dag föredrar att resa till Förenta staterna eller Kanada. Tack vare blåkortet kommer dessa arbetstagare nu att kunna dra nytta av en stor mängd rättigheter för sig själva och för sina familjer.

Vi löper naturligtvis risken att anklagas för att stödja idén med selektiv invandring, men jag vill påpeka att det är rådet som är systematiskt emot ett övergripande direktiv som är tillämpligt på alla invandrande arbetstagare. Kommissionen hade därför inget annat val om den ville kunna göra några framsteg på området laglig invandring än att börja med högkvalificerade arbetstagare, för vilka jag vet att det skulle vara enklare att erhålla medlemsstaternas godkännande. Jag beklagar givetvis denna sektorsvisa syn, men vi i den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har så länge kritiserat den enbart repressiva europeiska invandringspolitiken och krävt en policy för laglig invandring som är värd namnet att jag anser att det är viktigt att godkänna detta första steg.

Vi får inte glömma bort att andra texter redan håller på att utarbetas, exempelvis om säsongsarbetare och lärlingar.

Emine Bozkurt (PSE). – (NL) Herr talman! Ett viktigt steg har äntligen tagits. EU har en gemensam åsikt när det gäller villkoren för ett gemensamt system för att rekrytera de bästa. Det är det mervärde som kortet innebär. Det är ett nödvändigt steg även om det i mina ögon bara är det första. Så snart vi samlat lite erfarenhet med blåkortet måste vi titta på fortsatta steg under nästa mandatperiod.

Vi får inte glömma bort att vi lever i en turbulent tid. Det kan mycket väl finnas överskott på kort sikt som ett resultat av finanskrisen. Det är därför viktigt att systemet med blåkort, som det beskrivs i Ewa Klamts betänkande, lämnar plats för policyer från nationella medlemsstater. Medlemsstaterna måste kunna besluta hur många invandrare med sunda kvalifikationer som behövs för att arbeta i deras länder utan att skapa en kompetensflykt inom känsliga sektorer, såsom hälsovård i tredjeland. Vi bör emellertid också se framåt. EU är i stort behov av invandrare med goda kvalifikationer. Den bästa lösningen är därför enklast möjliga arrangemang för blåkortet genom vilket faktiska begåvningar attraheras. Jag tycker den lösningen ingår i föreliggande förslag, delvis tack vare ändringsförslagen från den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Det är därför också viktigt för människor som redan lagligt vistas i EU att inte tvingas återvända till sina hemländer för att ansöka om blåkortet för en av EU:s medlemsstater om de uppfyller övriga villkor.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Herr talman! Inom de närmaste 20 åren kommer Europeiska unionen att behöva mer högkvalificerade arbetstagare från tredjeland. Andra stater har använt denna möjlighet oproportionerligt på området i flera år. EU:s förordningar är balanserade och avsedda att förebygga kompetensflykt från tredjeländer. Kraven vid varje tidpunkt kommer att fastställas av medlemsstaterna. Det hela låter mycket förståeligt men å andra sidan hotas vi för närvarande av recession på grund av den finansiella och ekonomiska krisen.

Arbetslösheten kommer att öka i hela Europa och vissa medlemsstater vill redan begränsa den fria rörligheten för arbetstagare inom Europeiska unionen ytterligare. Skulle det inte vara klokare att, i en situation där vi tvingas ändra vår industriella policy på grund av miljöfrågor, investera i fler och bättre utbildningsprogram för högkvalificerade anställda som har en betydande potential när det gäller innovation. Vi måste satsa alla våra ansträngningar på denna fråga i stället för att knycka de bästa anställda från tredjeländer. Enbart detta kommer inte att vara tillräckligt för att säkra vår framtid på lång sikt.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! Vi minns alla de arbetsläger som inrättades hösten 2006 i flera av Europeiska unionens medlemsstater. Där arbetade olagliga invandrare under fruktansvärda villkor sida vid sida med medborgare från Europeiska unionens medlemsstater.

Situationen påskyndade vårt arbete om invandringspaketet som vi diskuterar delar av i dag. Jag tycker det verkar som om vi är på rätt väg. Förslagen leder till mer civiliserade arbetsförhållanden och underlättar reglerna för sysselsättning och bosättning för lagliga invandrare. Som polsk kvinna vill jag också betona vår solidaritet med tredjelandsmedborgare som lagligen är bosatta i Europeiska unionen. Vi får inte diskriminera dem.

Inte heller tror jag att blåkortet kommer att hota de ekonomiska intressena hos medborgarna i de nya medlemsstaterna eller utgöra någon konkurrens för dem. Faktum är att de flesta europeiska arbetsmarknader nu är öppna för oss och som ni vet kommer alla övergångsperioder att avslutas innan blåkortet träder i kraft.

Laima Liucija Andrikienė (PPE-DE). – (LT) Herr minister, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Världen blir alltmer öppen och det gäller inte bara Europa. Modern teknik och globalisering bidrar till det och att bekämpa denna verklighet är kontraproduktivt.

Jag gratulerar Frankrike som under sitt ordförandeskap tog de viktiga initiativ vi i dag diskuterar.

Europeiska unionens intressen är tydliga: Vi saknar, vi behöver arbetare, liksom högkvalificerade specialister eftersom våra medborgare använder sin rätt att förflytta sig, leva och arbeta någon annanstans.

Laglig invandring till EU är en fullständigt acceptabel lösning på problemet. Det är också vårt svar på utmaningarna med globaliseringen och EU:s mål att bli mer konkurrenskraftig.

Jag håller med om att förslagen måste samordnas med varandra, och med andra lagstiftningshandlingar, men det råder inget tvivel om att vi var tvungna att lösa problemen och jag gratulerar återigen de båda föredragandena och ordförandelandet.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Förslaget till resolution som syftar till att införa blåkortet för högkvalificerade invandrare är avsett att locka till sig högkvalificerad professionell arbetskraft från länder utanför Europeiska unionen och erbjuda dessa invandrare möjligheten att slå sig ned och arbeta lagligt i Europeiska unionen. Initiativet är gynnsamt i en situation där man förutspår att 20 miljoner arbetstillfällen kommer att sakna arbetskraft under de kommande 20 åren.

Jag vill emellertid erinra om att rumänska och bulgariska medborgare fortfarande möts av restriktioner på arbetsmarknaden, och redan fruktar att vissa länder kommer att utvidga övergångsperioden i ytterligare tre år. Det är anledningen till att det, mot denna bakgrund, är mycket viktigt att vi inte ökar diskrimineringen också av EU-medborgare.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Herr talman! Demografiska förändringar i Europeiska unionen och den åldrande befolkningen är omständigheter som leder till efterfrågan på skickliga arbetstagare från länder utanför Europeiska unionen. Ekonomisk migration är en utmaning som måste bemötas av Europeiska unionen i alltmer en globaliserad värld. Det är min uppfattning att medlemsstaterna måste utveckla ett integrerat och enhetligt synsätt på europeisk migrationspolicy.

Ingenjörskonst och datateknik är områden som måste få särskild uppmärksamhet i samband med utveckling och sysselsättning. Det blir nödvändigt att anta gemenskapsförordningar om vi ska begränsa olaglig invandring. Jag instämmer med föredraganden och med konsulten, herr Masiel, och stöder införandet av ett europeisk blåkort-system för högkvalificerade invandrare för att underlätta anställning av skickliga arbetstagare från tredjeland.

Tomáš Zatloukal (PPE-DE). – (CS) Rörlighet för personer från tredjeland inom Europeiska unionens medlemsstater är en stor utmaning för Europa i en globaliserad värld som domineras av tuff ekonomisk konkurrens. Vi antar gemensamma europeiska regler som gör det möjligt att hantera migrationsströmmar till Europa och begränsa olaglig invandring. Det är rätt att välkomna kommissionens förslag att påskynda mottagandeprocessen för arbetstagare och ge dem bättre villkor för boende för att öka EU:s attraktionskraft bland högkvalificerade arbetstagare från tredjeländer. Den avgörande faktorn är inte bara ett snabbt mottagningsförfarande för arbetstagare, fritt från byråkratiska hinder, utan gemensamma och enhetliga villkor för tillträde till 27 olika arbetsmarknader. Eftersom vi diskuterar båda betänkandena bör det påpekas att det inom EU fortfarande förekommer hinder mot att anställa människor från de nya medlemsstaterna.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Herr talman! EU-blåkortet är ett mycket uppskattat initiativ ur utvecklingsländernas synpunkt. Eftersom EU-blåkortet kommer att utfärdas av medlemsstaterna kan man befara att en medlemsstat alltför ofta, efter att ha undersökt sin arbetsmarknad, finner att den inte har möjlighet att underlätta anställning av utländsk arbetskraft eller att det finns hinder för en medlemsstat att i sin politik helt genomföra politiken med EU-blåkortet. Jag är rädd att vissa medlemsstater kan undergräva syftet med detta kort.

EU-blåkortet har inte skapats bara för att tillfredsställa efterfrågan på arbetskraft i medlemsstaterna utan också för att ge upphov till "kunskapsirkulation". På sätt och vis är kortet en stödåtgärd för EU:s politik för utvecklingssamarbete, eftersom arbetstagare med EU-blåkort till slut återvänder till sina ursprungsländer med erfarenheter som är viktiga för att åstadkomma framsteg.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Jag anser att det är mycket viktigt för EU att bli mer lockande för högkvalificerade arbetstagare, framför allt med tanke på att de flesta invandrare för närvarande är okvalificerade. Dessa arbetstagare behöver dra nytta av gynnsamma villkor, ett harmoniserat system för att reglera såväl utvandring och förflyttning från ett land till ett annat som löner motsvarande deras kvalifikationer.

EU-blåkortet måste också betraktas som ett sätt att motarbeta den olagliga invandringen som en del av överenskommelsen om invandring och asyl och som en del av lösningen på problemet med arbetskraftsbrist som under de kommande årtiondena kommer att beröra EU.

Jag vill betona uppfattningen att medborgare från de nya medlemsstaterna inte får vara i underläge jämfört med tredjelandsmedborgare. Det är inte godtagbart att vissa stater stänger sin arbetsmarknad för medborgare från de nya medlemsstaterna men å andra sidan erbjuder arbetstillfällen som kräver höga kvalifikationer till arbetstagare från länder som inte är medlemmar i EU.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Demografiska problem och den åldrande europeiska befolkningen är inte de enda anledningarna till att blåkortet bör införas som ett instrument som kontrolleras av EU. Utvidgningen av EU följdes av ett enormt utflöde av specialister från de nya medlemsstaterna. Utflödet av kvalificerade arbetstagare är i dag det största problemet för arbetsgivarna, vilket gör att investeringar stoppas och därmed hindrar den ekonomiska utvecklingen.

Om våra företag inte kan hitta kvalificerade arbetstagare på sina inhemska marknader kommer de att förlora marknadsandelar genom konkurrensen från Kina. De polska arbetsgivarna vill ha en bredare öppning av arbetsmarknaden. De är villiga att anställa arbetstagare från länder som Ukraina och Vitryssland. Samtidigt bör vi komma ihåg att alla förmåner måste vara konsekventa inom EU. Vi måste komma ihåg att vissa av dem som kommer till oss enligt blåkortssystemet kommer att återvända hem och ta med sig de erfarenheter de har tillägnat sig i EU. Vi måste samarbeta för att stärka utbildningen och de fortsatta utbildningssystemen för specialister som behövs på arbetsmarknaderna i våra medlemsstater.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Herr talman! Jag vill peka på två faror som har uppkommit under debatten och i de föreslagna förordningarna.

Först och främst de överdrivna kraven på tredjelandsmedborgare som tar anställning här. Kravet på minst två av fem års yrkeserfarenhet i ledande befattning förefaller mig vara alltför högt. För en sjuksköterska eller en IT-specialist är inte detta nödvändigt för att de ska kunna spela en viktig roll i våra företag.

Den andra faran är att försöka uppställa en enhetlig minimilön för arbetstagarna. Denna bestämmelse kommer säkert att skada den grundläggande princip som faktiskt bör tillämpas, nämligen lika lön för lika arbete, eftersom det kan få till följd att någon som kommer till EU för att arbeta tjänar mer än någon som redan arbetar här.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Denna innehållsrika diskussion visar att dessa betänkanden är av hög kvalitet. Jag vill åter tacka föredragandena och föredragandena av yttrandet, Jan Tadeusz Masiel, Rumiana Jeleva och Marie Panayotopoulos. Som våra debatter har visat är detta ett stort framsteg för avtalet om laglig invandring. För fyra år sedan ville ingen höra talas om gemenskapsverktyg. Vi vet att vi kommer att kunna gå längre om några år.

Jag gratulerar också kommissionen, genom Jacques Barrot, som kunde inleda denna debatt och se till att våra ambitioner inom detta område ökade snabbt. Jag gratulerar också utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor till ett gott arbete. Gérard Deprez hittade de rätta orden och balansen och visade en förnuftig inställning. Han stöder ett öppet Europa och det välkomnar jag. Förutom detta vill Marine Roure också att Europa ska vara redo för ett århundrade av befolkningsförflyttningar, vilket

är något vi försöker uppnå. Som Roselyne Lefrançois påpekade är dessa två texter en början och inte ett slut och i dem lämnas utrymme för cirkulär migration.

När det gäller frågan om gemenskapspreferens som togs upp av Genowefa Grabowska och Kinga Gál och framför allt av Claudio Fava och Giusto Catania vill jag påpeka att blåkortet inte kommer att tillämpas förrän 2011, när anslutningsfördragets övergångsbestämmelser har upphört, och att man därigenom erbjuder en status som inte motsvarar EU-medborgarnas. Dessutom är vi beredda och villiga att i texten inkludera den princip om gemenskapspreferens som är inskriven i anslutningsfördragen.

När det gäller de många anmärkningarna om kunskapsflykt – framför allt de som kommer från Wolfgang Kreissl-Dörfler, Danutė Budreikaitė, Javier Moreno Sánchez, Jean Lambert och Marine Roure, anser jag att Europaparlamentet har uttryckt sin berättigade oro över att i blåkortet inkludera garantier för att förvandla kunskapsflykten till en kunskapsvinst och det förefaller mig som om det finns tre sätt att göra detta.

Först och främst har direktivet inte på något sätt företrädde framför EU-avtal eller avtal mellan vissa medlemsstater och ursprungsländerna där man utarbetar listor över yrken som ska uteslutas från kortets räckvidd för att säkra etisk rekrytering inom sektorer som har drabbats av arbetskraftsbrist. För det andra måste medlemsstaterna erbjudas ansvar när det gäller granskning av varje enskilt fall: De måste kunna avslå en ansökan om blåkort för att garantera etisk rekrytering. Slutligen måste man genom direktivet kunna främja den cirkulära migrationen av högkvalificerade arbetstagare och naturligtvis, vilket redan har påpekats, betona kraven på utbildning i ursprungslandet.

Å andra sidan förefaller det mig inte vara nödvändigt att hindra att blåkort utfärdas systematiskt om det inte finns något avtal med ursprungslandet. Som Jacques Barrot påpekade anser jag att man därigenom skulle skapa diskriminering och överföra kraven till de nationella systemen och att det därför är bättre att förhandla utifrån varje enskilt fall.

När det gäller skillnaden mellan högkvalificerade och okvalificerade arbetstagare, en fråga som har nämnts av framför allt Simon Busuttil och Roselyne Lefrançois och även av Jean Lambert, anser jag att vi måste gå vidare i etapper. För närvarande finns det tyvärr inget samförstånd om laglig migration för att handla på gemenskapsnivå inom alla arbetsmarknadssegment. Inte desto mindre rör vi oss framåt eftersom det finns en enda uppsättning av rättigheter för alla tredjepartsarbetare i EU, och vi måste börja med de högkvalificerade arbetstagarna, säsongsarbetarna, de utstationerade arbetstagarna och praktikanterna. Stockholmsprogrammet kan göra det möjligt för oss att nå framsteg.

I motsats till vad Hélène Flautre och andra talare har hävdad inkluderar de rättigheter som garanteras genom blåkortet inga restriktioner för organisationsfriheten eller rättigheter som gäller anställning utan tvärtom. Detta blåkort kommer att vara det enda verktyg som gör att invandrare får möjlighet att utöva rätten till rörlighet för att åta sig kvalificerat yrkesarbete i EU, vilket inte är möjligt i dag genom de nationella systemen. Detta är den största fördelen med denna text.

Som svar till Hubert Pirker när det gäller den period efter vilken dessa förmåner kommer att upphöra vid arbetslöshet – det är sant att det finns en period på tre månader – hade ordförandeskapet önskat att denna vore längre än man har föreslagit, men inget samförstånd nåddes inom detta område. Vissa medlemsstater ville till och med att det inte skulle finnas någon period över huvud taget, vilket helt klart inte var den önskan som uttalades av ordförandeskapet.

För att slutligen besvara Claudio Favas fråga, innefattar skäl 16 i rådets text principen om lika behandling när det gäller lön för arbetstagare från tredjeland och gemenskapsmedborgare för lika arbete. Detta genomförs genom artikel 15.1 i samma text.

Jacques Barrot, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Jag ska begränsa mig till att komplettera Jean-Pierre Jouyets anmärkningar, som denna eftermiddag, enligt min åsikt, väl visar vårt gemensamma intresse för ert arbete. Jag vill tacka alla talare och alla föredragande, som har gjort ett bra arbete.

Jag vill åter fastslå att gemenskapspreferensen respekteras fullständigt i förslaget till direktiv. Dessutom är denna gemenskapspreferens inskriven i EU:s anslutningsfördrag, och i fördragen fastslås att om en medlemsstat tillämpar tillfälliga restriktioner mot den fria rörligheten för arbetstagare som är medborgare i en annan medlemsstat måste den bevilja dem prioritet, när det gäller tillträde till arbetsmarknaden, framför arbetstagare som är tredjelandsmedborgare. Jag säger detta med tanke på ledamöter från nya medlemsstater eftersom detta måste betonas.

Därefter måste jag också i tur och ordning besvara dem som oroas av risken för kunskapsflykt. Jag vill påminna er om att man i förslaget rekommenderar en klausul om etisk rekrytering för att begränsa, och till och med att förbjuda, aktiv annonsering som kan göras av medlemsstater i utvecklingsländer som redan står inför en allvarlig kunskapsflykt.

I detta förslag finns också möjligheten att en medlemsstat avslår ansökningar om blåkort på grundval av etiska rekryteringshänsyn. Vi har åtgärder som syftar till att göra den cirkulära migrationen lättare och vi har en skyldighet för medlemsstaterna att förse kommissionen med årlig statistik om tillämpningen av direktivet för att kommissionen ska kunna övervaka effekten av denna lagstiftning.

Det är sant att vi måste undvika aktiv rekrytering i länder som lider av akut brist på arbetskraft, framför allt inom vårdsektorn i Afrika, och en lösning på allt detta kommer att finnas i utvecklingen av partnerskap med ursprungsländerna.

För det tredje vill jag naturligtvis säga att denna text kommer att följas av andra förslag från kommissionen. I mars nästa år kommer jag att lägga fram en text om laglig migration för säsongsarbetare, avlönade praktikanter och anställda i plurinationella eller multinationella grupper som kan förflyttas. Som Roselyne Lefrançois påpekade är även detta en början och vi måste fortsätta mot en fullständig ram för laglig invandring.

Jag vill bara upprepa vad Jean-Pierre Jouyet så väl uttryckte, nämligen att det finns en mycket tydlig önskan att behandla alla dessa invandrare och nyanlända i EU med lika rättigheter som än en gång också återspeglar vårt europeiska gemenskapsideal.

I varje fall har jag noterat många kommentarer och anmärkningar. Under de kommande månaderna kommer vi att ha ytterligare diskussioner om dessa invandringsfrågor. Jag anser verkligen att vi måste vänja oss vid att hantera dem lugnt, med stor objektivitet och med en stark känsla för rättvisa, samtidigt som vi erkänner att vi också behöver invandring, men en invandring som framför allt täcks av en rättslig ram som är pålitlig och rättvis för alla.

Manfred Weber, *föredragande*. – (DE) Herr talman, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Först av allt vill jag säga att jag är glad att till Ewa Klamt framföra era bästa lyckönskningar och även er sympati. Jag vill tacka er för debatten och betona tre punkter.

Först vill jag förkasta den nationalistiska retorik som vi i vissa fall har hört i dag. Den företräder avgjort inte uppfattningen hos merparten av ledamöterna i detta parlament och bör förkastas omedelbart.

För det andra vill jag naturligtvis hänvisa till frågan om laglig invandring som vi behöver för att se till att våra nationella ekonomier behåller sin nyskapande förmåga och till kampen mot den olagliga invandringen som utgör två sidor av samma mynt. EU-medborgarna förväntar sig både att vi ska vara öppna för invandring som är fördelaktig och legal och att vi ska bekämpa den olagliga invandringen.

För det tredje var detta väntat när det gällde frågan om blåkortet, men jag vill också säga att det är ett positivt första steg mot att visa upp en gemensam bild inför hela världen. Av denna anledning anser jag att vi bör ta detta steg tillsammans så att vi kan komma framåt ytterligare ett steg. Låt oss rösta för denna lagstiftning i morgon.

Patrick Gaubert, *föredragande*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har hört många saker ... Jag ska börja med att tala om debatten. Debatten var mycket intressant. Jag kommer inte att citera någon men jag vill säga att gruppen för europeiska folket (kristdemokrater) och Europademokrater inte behöver någon undervisning när det gäller respekten för de mänskliga rättigheterna. PPE-DE-gruppen är glad att EU kan nå en överenskommelse om gemensamma instrument för att hantera invandringsströmmar och även glad över att EU inte vänder sig inåt.

Vi har en invandringspolitik som är både human och bestämd. Den är human därför att vi förkastar de skandalösa levnadsvillkoren för de olagliga invandrare som lever i våra länder – vi gör allt vi kan för att förhindra att män och kvinnor går ombord på båtar och riskerar sina liv – och bestämd därför att vi fördömer människohandlarna och förbrytarbossarna.

När det gäller blåkortet och uppehållstillstånd med ett enda ansökningsförfarande säger jag till vår vän Giusto Catania att vi behöver både eliten och de övriga i våra länder. A propos detta ämne kommer de lagliga invandrarnas rättigheter att vara likvärdiga med gemenskapsmedborgarnas, varken mer eller mindre.

EU har ingenting att förebå sig i jämförelse med andra när det gäller invandringspolitiken. EU betraktar varken invandrare som skurkar och brottslingar eller som ett hot mot vår säkerhet eller arbetsstyrka. De är män, kvinnor och barn av kött och blod, som söker efter ett bättre liv på vårt territorium därför att de inte har något bra liv i sina hemländer.

Vårt gemensamma mål är att hjälpa och stödja dem, även om det innebär att uppmuntra dem att stanna kvar i sina hemländer. Vår invandringspolitik är värdig, öppen, kanske säkerhetsmedveten, men på deras och våra egna vägnar kan vi vara stolta över denna politik – liksom vi kan vara stolta i morgon när vi röstar om dessa båda betänkanden om EU:s invandringspolitik.

Talmannen. – Jag vill uttrycka mitt personliga deltagande till Ewa Klamt med anledning av att hon förra veckan plötsligt förlorade sin far. Jag träffade henne kort efter att hon hade hört nyheten och jag vill visa henne mitt deltagande.

Den gemensamma debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 20 november.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Först och främst välkomnar jag både kommissionens initiativ och föredragandens ståndpunkt, eftersom jag anser att betydande framsteg har gjorts när det gäller invandringen av högkvalificerade arbetstagare, vilket är väsentligt för att uppnå Lissabonmålen.

Emellertid anser jag att EU måste vara lockande inte bara för högkvalificerade arbetstagare från tredjeländer utan också för unga europeer. Med tanke på att EU:s konkurrenskraft står på spel vill vi inte vara med om någon kunskapsflykt till förmån för Förenta staterna eller Kanada, till nackdel för EU. Därför måste det aktuella initiativet konsolideras genom en politik som gör att unga europeer uppmuntras.

Dessutom måste vi genomföra denna åtgärd med särskild försiktighet och särskilt ansvar genom att ta hänsyn till situationen för de mänskliga resurserna inom vissa områden i de länder som dessa invandrare kommer från, för att inte ytterligare fördjupa krisen med de mänskliga resurserna, framför allt inom sektorerna för utbildning och vård.

Slutligen stöder jag Ewa Klamts ståndpunkt när det gäller att tillämpa gemenskapspreferensen under rekryteringsprocessen och tanken att prioritera medborgare från de nya medlemsstaterna som fortfarande är utsatta för restriktioner som avser tillgången till arbetsmarknaden. Om dessa restriktioner måste behållas anser jag att det är ett minimivillkor att garantera prioritet så att medborgare från dessa länder inte känner sig som andra klassens EU-medborgare.

Corina Creţu (PSE), skriftlig. – (RO) Jag vill göra er uppmärksamma på vissa bestämmelser som kan ha en diskriminerande inverkan och därför vill jag be er överväga att bevilja prioritet till medborgare från EU:s nya medlemsstater när det gäller tillträde till EU:s arbetsmarknad i relation till invandrare som har kommit från andra än dessa länder.

Initiativet med blåkortet är fördelaktigt eftersom man därigenom delvis kommer att lösa problemet med bristen på högkvalificerade arbetstagare och eftersom det kan spela en viktig roll för att minska den olagliga invandringen. Emellertid finns det också bestämmelser som är till nackdel för medborgare från länder som nyligen har anslutit sig till EU. I en situation då tillträde till arbetsmarknaden i de flesta av EU:s stater fortfarande är begränsad för rumäner, antingen totalt eller i vissa områden, anser jag att det är nödvändigt att tvinga medlemsstaterna att avslå ansökningar om blåkort för de sektorer där tillträde för arbetstagare från de länder som nyligen har anslutit sig till EU fortfarande är begränsat genom de nuvarande övergångsbestämmelserna. Invånarna i EU-staterna måste, även om de anslöt sig helt nyligen, ges företräde framför dem som befinner sig utanför EU.

Jag måste också varna för risken för kunskapsflykt från underutvecklade länder, vilket kommer att beröra viktiga sektorer i dessa länder, till exempel vård, utbildning och forskning och ge upphov till en bumerangeffekt med komplexa följder på global nivå.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) När det gäller att fastställa "villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerad anställning" i EU (blåkortet) och att fastställa "ett enda ansökningsförfarande för att vistas och arbeta i EU" anser vi, bland andra oroande aspekter, att dessa initiativ måste betraktas mot bakgrund av EU:s övergripande invandringspolitik.

Med andra ord blir de bara begripliga och hela deras räckvidd avslöjade endast om de integreras inom de andra pelarna i denna politik, vilket bekräftas i den "europeiska pakten för invandring och asyl": kriminalisering av invandrare, interneringsläger, "återvändandedirektivet", gränskontroller, "avtal om återtagande" som en klausul för avtal om "samarbete".

Genom att införa diskriminering bland invandrare försöker man genom detta blåkort att besvara de nyliberala målen i Lissabonstrategin och EU:s behov av arbetskraft (som bestäms genom kvotering) och på detta sätt reducera invandrarna till "arbetskraft", främja plundringen av mänskliga resurser från tredjeländerna – framför allt deras mest kvalificerade arbetstagare – och genomföra farliga centraliserade system i EU för lagring och insamling av uppgifter om invandrare.

Med andra ord utgör blåkortet och det "enda förfarandet" en pelare i EU:s omänskliga invandringspolitik som gör att man kriminaliserar och utvisar eller utnyttjar och förkastar invandrare.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Invandringen har länge varit en av de viktigaste ekonomiska och sociala frågorna i EU. I ett åldrande EU samtycker alla till behovet av förstärkning av arbetsstyrkan för att behålla och stimulera vår konkurrenskraft.

Att främja invandring som ett gemensamt svar kräver inte bara regleringar av EU utan en gemensam strategi där man i lika hög grad beaktar en hållbar utveckling och social jämvikt.

Ewa Klamts betänkande om EU-blåkortet måste berömmas därför det innehåller bestämmelser om acceptablare anställningsvillkor för högkvalificerade arbetstagare från tredjeländer där man både tar hänsyn till familjeförhållanden och deras eventuella tillfälliga återvändande. Det gläder mig emellertid särskilt att vi hanterar denna fråga tillsammans med Patrick Gauberts betänkande om ett enda tillstånd för vistelse och arbete så att vi kan undvika att en situation uppkommer då EU:s dörrar endast öppnas för högkvalificerade arbetstagare.

Med tanke på EU:s inre sociala jämvikt måste vi tänka igenom i hur hög grad en finansiell och ekonomisk kris som den nuvarande inverkar på EU:s intressen. Stigande arbetslöshet leder i sig till sociala spänningar och därför måste vi förhindra att de befintliga etniska och rasistiska spänningarna på inrikesplanet ökar genom invandring. Detta skulle inte bara kunna främja extremhögens tillväxt utan det kan i längden orsaka fientlighet mot EU – trots att EU endast spelade en stabiliserande roll under krisen.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Införandet av blåkortet som EU behöver därför att unionen står inför en brist på högkvalificerade arbetstagare inom vissa sektorer är ett framsteg för den ekonomiska invandringen av högkvalificerade arbetstagare från tredjeländer.

Emellertid kan blåkortet innebära ett steg bakåt, om medlemsstaterna inte kommer att avslå ansökningar om undantag från detta, för de sektorer på arbetsmarknaden där tillträde är begränsat till arbetstagare från de nya medlemsstaterna, baserade på de övergångsåtgärder som är inskrivna i anslutningsfördragen.

Jag anser att jag måste påminna er om att Storbritannien och Irland redan har uttalat en önskan att behålla arbetsmarknadsrestriktionerna för Rumänien och Bulgarien i ytterligare tre år.

Jag vill betona att tillämpningen av politiken i blåkortsdirektivet skulle missgynna EU-medborgarna i förhållande till dem som kommer från tredjeländer. Trots att man i detta direktiv hänvisar till principen om gemenskapspreferens är det uppenbart att den inte kan tillämpas på de EU-medborgare som är föremål för restriktioner inom vissa sektorer av den europeiska arbetsmarknaden.

Jag ber er rösta för ändringsförslaget om detta klagörande, så att vi inte hamnar i en situation där ekonomisk invandring från tredjeländer går före den fria rörligheten inom EU. Det är logiskt att de nya medlemsstaterna inte vill känna sig som andra klassens EU-medlemmar.

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Mina damer och herrar! Genom blåkortet kommer flera problem som rör arbete och invandring att lindras. Blåkortet är en så kallad "morot" i kampen mot den olagliga invandringen. Genom att främja och underlätta den lagliga invandringen kommer EU inte bara att bekämpa bristen på specialister utan också människohandeln och den olagliga invandringen.

Jag stöder tanken på att medlemsstaterna måste ha rätt att besluta hur många kort de vill utfärda varje år. Samtidigt får vi inte bli protektionistiska på grund av den nuvarande ekonomiska krisen. Vi måste vara beredda att ta emot högkvalificerade arbetstagare från tredjeländer. Vi får inte stänga dörren för begåvade medborgare från tredjeländer på grund av den nuvarande ekonomiska recessionen.

Vi behöver en enhetlig strategi för att förbli internationellt konkurrenskraftiga. EU-systemet med 27 olika tillstånd utgör ett hinder för begåvningar som kommer till Europa för att arbeta. Ett enhetligt system kan vara en lösning som skulle bidra till att överbrygga den nuvarande recessionsperioden, för att inte nämna förbättringen av konkurrenskraften i dag och framför allt i framtiden.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) EU behöver nu och i framtiden både en mer och en mindre utbildad arbetsstyrka från andra sidan av EU:s gränser. För att EU ska kunna konkurrera med Förenta staterna om välutbildade invandrare måste EU bli mer lockande. Att underlätta rörligheten för arbetstagare utifrån är ett steg i rätt riktning för EU och därför vill jag tacka Ewa Klamt för hennes lovvärda betänkande. Genom blåkortet skulle rörligheten stärkas för utbildade arbetstagare från tredjeländer i EU.

Att göra EU till en mer attraktiv arbetsplats får emellertid inte ske på utvecklingsländernas bekostnad. Tyvärr försvinner genom kunskapsflykten de färdigheter och det kunnande som krävs från dessa länder och när EU fastställer de nya reglerna bör tydlig hänsyn tas till detta problem. Det behöver emellertid också finnas en aktiv fortlöpande utveckling av den högre utbildningen i Europa, även om det är lätt att skaffa välutbildade människor på annat håll.

De nya reglerna för invandrare får inte resultera i någon större ojämlikhet mellan medborgare från tredjeländer och EU-medborgarna. Genom parlamentets stränga definitioner av en professionell arbetsstyrka kommer det att uppstå ett scenario av ojämlikhet, om oskäliga krav på utbildning och tidigare anställning ställs på dem som kommer hit från tredjeländer.

Bristen på arbetskraft är ett hot mot hela EU och inte bara inom de högutbildade sektorerna. EU bör därför utöka systemet för att underlätta rörligheten för en arbetsstyrka från tredjeländer till alla kategorier av arbetstagare i stället för att skumma grädden av tårtan.

Mihaela Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det demografiska underskottet och den åldrande EU-befolkningen innebär risker för arbetsmarknaden eftersom vården och pensionssystemen äventyras.

I denna situation kommer blåkortet att tjänstgöra som en motvikt till Förenta staternas system med grönt kort som har visat sig vara en verklig framgång när man tänker på att omkring 50 procent av de högkvalificerade arbetstagarna väljer antingen den amerikanska eller den kanadensiska marknaden.

Jag anser att det är viktigt för oss att ha ett enhetligt invandringssystem för alla de 27 staterna, så att varje stat i EU kan dra fördel av det mervärde som en högkvalificerad arbetsstyrka bidrar med.

Det förefaller mig vara lika viktigt att EU ger dessa yrkesverksamma det erkännande som tillkommer dem genom att erbjuda dem rättvisa och icke-diskriminerande löner.

Innan jag slutar vill jag emellertid gärna nämna att EU:s arbetsmarknad ännu inte är helt öppen för arbetstagare från de nya medlemsstaterna. Vi måste därför vara mycket noga med att inte diskriminera de egna EU-medborgarna genom de åtgärder vi vidtar.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Det finns två problem som oroar mig i samband med blåkortet.

Ur EU-synpunkt är kunskapstillströmningen utmärkt. I jämförelse med Amerika, Australien eller Kanada är antalet specialister som har kommit till vårt land betydligt mindre. Sådan attraktionskraft strider emellertid mot vår andra princip där man talar om att invandringsfrågan måste lösas globalt och tredjeländerna måste få hjälp med den ekonomiska utvecklingen för att minska utvandringen, framför allt den olagliga utvandringen. Vare sig vi vill erkänna det eller inte behövs de begåvningar vi drömmer om här i tredjeländerna för att främja livet där.

Ur EU-perspektivet, där det finns en stark konkurrenskraft, vore det naturligtvis gynnsamt att värva nya specialister, framför allt genom att forskningen visar att deras integration i ett nytt samhälle är en mycket lättare och snabbare process. Detta är inte heller någon oväsentlig fråga.

Ett annat problem är att den negativa attityden mot invandrare, i samband med ekonomiska svårigheter och stigande arbetslöshet, kommer att bli ännu starkare. Jag fruktar också denna inre invandring inom EU. Jag hoppas emellertid att de som stöder extrema högerpolitiska partier inte utnyttjar detta och att de begränsningar som nu gäller i vissa medlemsstater inom kort kommer att upphävas. Hela EU skulle dra nytta av detta.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA*Vice talman***12. Den europeiska rymdpolitiken: Att ta ner rymden till jorden (debatt)**

Talmannen. Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till rådet från Pierre Pribetich (B6-0482/2008) för utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi om den europeiska rymdpolitiken: Att ta ner rymden till jorden (O-0111/2008), och

– en muntlig fråga till rådet från Pierre Pribetich (B6-0483/2008) för utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi om den europeiska rymdpolitiken: Att ta ner rymden till jorden (O-0112/2008).

Eftersom jag är från Toulouse är jag glad över att vara talman för denna debatt.

Pierre Pribetich, frågeställare. – (FR) Herr talman, herr vice talman, herr minister! "Det är hög tid att åter tända stjärnorna".

Jag ville inleda mitt tal med denna rad från en dikt av Guillaume Apollinaire för att betona att det är viktigt för Europaparlamentet att återuppta sin rymdpolitik.

I mer än 30 år har EU och dess medlemsstater samarbetat för att finansiera, utarbeta och utveckla rymdpolitiken. Tyvärr har denna politik så småningom förlorat sin lyskraft och sin strålgans.

Det är sant att grunderna för en europeisk rymdpolitik ut 2003 fastställdes genom ramavtalet mellan EG och ESA. Det är också sant att rymdrådet den 22 maj 2007 överensstämde med den politiska kontinuiteten för detta ramavtal. Emellertid är det ljus som sänds ut av denna stjärna fortfarande otillräckligt. För EU:s oberoende, dess roll på den internationella arenan, dess säkerhet och välbefinnande samverkar allt för att göra denna viktiga politik till ett ojämförligt trumfkort för en industripolitik som innebär att nya arbetstillfällen skapas och att tillväxten stimuleras. Det är en ambitiös politik för kulturellt, ekonomiskt och vetenskapligt inflytande som förstärks på den internationella arenan och som är ett viktigt instrument för samhället när det gäller att förvärva de kunskaper vi eftersträvar.

I unionens institutionella triangel, och för att garantera att detta inte förvandlas till en Bermudatriangel, måste Europaparlamentet, på EU-medborgarnas vägnar, spela en viktig och allt större roll för att utarbeta och fastställa denna politik.

Det är hög tid att åter tända stjärnorna. Genom att den 26 september 2008 engagera sig deltog rådet i utformandet av detta dokument och vi vill också sätta vår prägel på denna politik. Naturligtvis är detta anförande för utskottet för industrifrågor, forskning och energi utformat i samma anda. För att fortsätta på den rätta vägen anser jag att det är viktigt att komma ihåg de grundläggande delarna i utformandet av denna rymdpolitik.

Först och främst är det budgetfrågan. Från och med nu kräver vi att man inrättar en specifik budgetpost för att återspegla och visa vårt engagemang för den europeiska rymdpolitiken.

Rymdindustrin behöver tillräckligt offentligt stöd för att öka sin forsknings- och utvecklingsförmåga och för att helt enkelt fortsätta att vara lönsam. Den internationella konkurrensen är hård och skarp.

Medan Förenta staterna, Ryssland, Japan och till och med Indien i hög grad ökar sina budgetanslag till rymdindustrin och mångdubblar de offentliga beställningarna söker vi i Europa fortfarande efter lämplig finansiering för att uppnå våra ambitiösa mål, liksom andra försöker ta igen den tid de har förlorat.

Vilka initiativ kan kommissionen följaktligen ta för att förbättra bidraget till den europeiska rymdsektorn och inte bara vara en aktör, utan den viktigaste aktören som besvarar den växande, globala efterfrågan som gäller alla aspekter av rymdpolitiken från början till slut?

Den andra punkten gäller frågan om strategiska alternativ för dessa tillämpningar, som å ena sidan är knutna till Galileo och Egnos och å andra sidan till GMES, (global övervakning för miljö och säkerhet) via styrelseformer genom vilka en effektiv struktur skapas för att åstadkomma en tydlig förvaltning för att stärka effektiviteten i alla europeiska rymdprogram.

Den sista punkten gäller utforskandet av rymden. Vilken är långtidsvisionen för vår europeiska rymdpolitik och vad syftar den till? Att ge sig ut på en långdistanserövring av rymden är ett projekt för flera årtionden och det kräver både en långsiktig vision och ambition.

Här urskiljer jag ett eko av det tal som hölls av president Kennedy när han uppmärksammade det amerikanska folket på en ny gräns som ännu inte hade överskridits. Detta steg som förverkligades den 21 juli 1969 var utan tvivel, i vår civilisations tekniska historia, den mest enastående katalysatorn för framsteg inom alla rymdrelaterade och till och med vardagsnära industrier.

Ge oss, i denna nationernas samförstånd, denna långsiktiga vision! Just nu står vi vid en milstolpe på denna långa resa. EU befinner sig vid ett vägskäl när det gäller rymdpolitiken. Rymden har, från och med nu, mångdubblat sina handlings- och tillämpningsområden. Från verksamheter inom vetenskap till försvar finns det inom rymden verksamhetsfält som är lika vidsträckta och varierade som miljöskydd eller utvecklandet av små och medelstora företag.

Vi måste närma oss användarna och öka genomförbarheten och kvaliteten för de insamlade uppgifterna. Vi måste bli ledande på rymdmarknaden. En plikt som vi är skyldiga de framtida generationerna är att stärka denna europeiska rymdpolitik och göra livskraftiga val för att lansera ett avancerat och futuristiskt EU där de kommande generationerna kan leva.

Rymden är vår nya europeiska gräns. Den stora historieboken ligger öppen med sin svindlande uppsättning av tomma sidor. EU måste inte bara spela en roll i denna historia utan måste vara huvudaktören. Därför är det hög tid att åter tända stjärnorna.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr vice kommissionsordförande, herr Verheugen, ärade ledamöter! Herr Pribetich, ert tal och era frågor är mycket väsentliga och med tanke på den glöd med vilken ni har framfört och understött era åsikter kommer det att bli mycket svårt att nå upp till er.

Era frågor är väsentliga eftersom rymden, som ni har påpekat, har blivit ett viktigt verktyg för alla länder i Europa. Dessa uppdrag bidrar till vårt kunskapsförvärv, vare sig det gäller att iaktta jorden eller oceanografi eller meteorologi med hjälp av satelliter. Detta förvärv av kunskaper bidrar också till tillväxten av våra ekonomier genom telekommunikation och navigation med satellit. Det har på ett försvant men viktigt sätt blivit ett instrument som ingår i det moderna livet.

Rymden är också, som ni har påpekat, ett verktyg genom vilket Europa kan förenas i en gemensam ambition och för att utveckla en europeisk identitet. Det är därför i denna anda som det franska ordförandeskapet i juli förra året med Valérie Pécresse organiserade det första informella mötet med de europeiska rymdministrarna i Kourou, som ju är den europeiska rymdhamnen. Jag vet att Europaparlamentet vid detta tillfälle företrädde av Christian Røvsing och jag tackar honom för det.

Genom detta möte kunde vi fastställa en gemensam vision för ett Europa i rymden utformad kring de tre viktigaste aktörerna i den europeiska rymdpolitiken: EU, Europeiska rymdorganisationen (ESA) och medlemsstaterna – samtidigt som vi erkänner unionens ökade ansvar. Tillsammans kommer dessa tre aktörer att göra EU till en av de viktigaste rymdmakterna på den internationella arenan, det är vi förvissade om.

För att utveckla en europeisk rymdpolitik som kan vara till nytta för alla EU-medborgare behöver vi först och främst garantera en öppen och likvärdig tillgång för alla medlemsstater i unionen till de fördelar som ges genom rymdverksamheterna. För det andra måste vi stärka de befintliga samordningsmekanismerna inom rymdsektorn, den europeiska expertisen och de investeringar som finansieras både genom gemenskapen och genom mellanstatliga och nationella källor. Slutligen är det nödvändigt att förbättra synergin mellan det civila rymdprogrammet och rymdförsvarsprogrammet.

Därför kommer EU, Europeiska rymdorganisationen och medlemsstaterna att se till att vi drar fördel av en tillgång till rymden som är självständig, livskraftig och prisvänlig, vilket är nödvändigt med hänsyn till våra största partner. Naturligtvis kräver detta en förstärkning av EU:s roll inom området för den europeiska rymdpolitiken.

Det är unionens sak att ena efterfrågan på rymdtillämpningar, att granska användarnas krav, att fastställa prioriteringar och att övervaka tjänsternas kontinuitet. På EU-nivå har vi också utvecklat instrument och gemenskapsfinansierade system för att ta hänsyn till rymdsektorns egenskaper, framför allt när det gäller kommande budgetplaner.

Det rymdtoppmöte som ägde rum den 26 september gjorde det möjligt att lansera och bekräfta betydelsen av de två flaggskeppsprogrammen Galileo Egnos och GMES. När det gäller Galileo Egnos kan Europeiska unionen gratulera sig själv till att ha undertecknat ett betydande antal samarbetsavtal med tredjeländer som Förenta staterna, Kina, Israel, Sydkorea, Ukraina och Marocko.

Vid samma toppmöte den 26 september underströks betydelsen av att öka samordningen mellan kommissionen, Europeiska rymdorganisationen och medlemsstaterna inom området för forskning och utveckling, framför allt för satellitnavigeringssystemen.

När det gäller GMES-programmet kommer man troligen vid de kommande toppmötena den 1 och 2 december att utstaka de riktlinjer som ska tillämpas och definiera villkoren för partnerskapet mellan EU och medlemsstaterna samt före slutet av 2009 lägga fram lagstiftningsförslag för att formalisera programmet. Jag kan redan upplysa er om att rådet anser att en strategi grundad på det allmänna bästa måste behållas för att programmet ska utvecklas framgångsrikt. Dessutom måste en politik för hantering av uppgifter snabbt genomföras.

Slutligen måste det finnas fyra prioriteringar som också har tagits upp av Pierre Pribetich: den första gäller rymden och klimatförändringarna, eftersom rymdtillämpningarnas bidrag är unika inom detta område. Den andra är rymdverksamheternas bidrag till Lissabonstrategin. Den tredje handlar om rymden och säkerheten när det gäller att hålla övervakningen och kontrollen av de europeiska infrastrukturerna och rymdavfallet på europeisk nivå. Slutligen är den fjärde prioriteringen fortfarande utforskandet av rymden. Detta är ett politiskt beslut som rör hela planeten och EU bör handla inom ramen för ett världsomspännande program.

I detta avseende måste EU utveckla en gemensam vision och en långsiktig strategisk plan och även föra en nödvändig politisk dialog med andra stater inom en utvidgad ram av internationellt samarbete och i detta sammanhang välkomnar rådet att kommissionen har tillkännaggett att den 2009 kommer att organisera en politisk konferens på hög nivå om den långsiktiga världsomspännande visionen för utforskning av rymden.

Därför visar denna förnyade granskning av den europeiska rymdpolitiken ett nytt engagemang från medlemsstaterna, ett engagemang som, till förmån för en europeisk ambition utan motstycke, utan tvivel kommer få gensvar i parlamentet.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Jag är mycket tacksam mot Pierre Pribetich för att han har gett mig tillfälle att inleda ett tal om ett mycket tekniskt ämne med en rad ur en dikt av min franske favoritpoet Guillaume Apollinaire: "*Il est grand temps de rallumer les étoiles*". Jag anser att det franska ordförandeskapet redan har vidtagit viktiga åtgärder för att ge den europeiska rymdpolitiken en betydelse som den i grund och botten förtjänar.

Vi har gjort stora framsteg under de senaste åren och för första gången har vi en europeisk rymdpolitik, vilket vi aldrig har haft tidigare. Vi har en ram för en gemensam EU-politik där kommissionen spelar en samordnande roll. Vi har uppnått en viktig överenskommelse om den strategiska, miljömässiga och ekonomiska betydelsen av rymdpolitiken för Europa. Ingen opponerar sig mot detta. Jag vill särskilt belysa det europeiska rymdrådets möte i slutet av juli i rymdcentrumet i Kourou i Franska Guyana, där det för första gången blev tydligt att EU är redo för denna nya färd ut i rymden.

Vi har också kunnat visa att den europeiska rymdindustrin är mycket konkurrenskraftig. När vi jämför de pengar som EU kan spendera på verksamheter i rymden med de pengar som till exempel våra amerikanska vänner spenderar är vi i ett gott läge. EU spelar en ledande roll inom satellittekniken och i inom bärakettekniken. Vi har de bästa systemen för bäraketer i världen. I Kourou har vi en infrastruktur som man inte kan finna någon annanstans i världen. Vårt bidrag till den internationella rymdstationen i form av rymdlaboratoriet visar att den europeiska rymdtekniken håller en hög nivå. Jag är också glad att ESA har utfört en hel serie framgångsrika forskningsexpeditioner inom vårt solsystem som andra länder inte har kunnat åstadkomma.

Som EU-medborgare har vi absolut ingen anledning att gömma oss bakom andra. Samarbetet mellan kommissionen och ESA är utmärkt och arbetsfördelningen fungerar smidigt. Mot bakgrund av detta effektiva samarbete finns det inte den minsta anledning att överväga att ändra på strukturerna inom detta område.

Emellertid finns det problem som vi fortfarande måste lösa. Som EU-medborgare har vi inget oberoende tillträde till rymden. Vi kan inte skicka ut människor i rymden och hämta hem dem igen. Vi måste besluta om vi vill eller inte vill vara beroende av andra på lång sikt. Jag vill inte dölja min egen åsikt för er. EU behöver ett oberoende och säkert sätt att få tillträde till rymden. Vi måste också överväga vilken form nästa stora uppdrag att utforska solsystemet bör ha. Enligt min åsikt kan nästa storskaliga uppdrag endast betraktas

som uppgifter som utförs för hela mänskligheten. Vi måste undvika alla former av nationell eller regional konkurrens. I varje fall syftar vår politik till att åstadkomma högsta möjliga nivå av samarbete. Detta kommer att bli ämnet för den konferens som Jean-Pierre Jouyet just har talat om och som kommissionen organiserar nästa år.

För att se till att det blir tydligt för alla vill vi diskutera vilket som ska bli nästa stora uppdrag som sträcker sig utanför den rena tekniska tillämpningen av rymdbaserade tekniker. Vilket är nästa storskaliga uppdrag, nästa stora mål som kommer att tillfredsställa den mänskliga strävan att utforska rymden? Den rymdbaserade tekniken är helt oundgänglig för vår civilisation, vår säkerhet och vår ekonomi. Man behöver bara tänka på all vår kommunikationsteknik eller våra finansmarknader, som inte skulle fungera utan satelliter.

Det är riktigt att det bör finnas en stark säkerhetskomponent i denna politik. Vi försöker inte bortse från detta. Vi har lyckats upprätta en regelbunden och strukturerad dialog mellan rådet och kommissionen, som inbegriper den europeiska försvarsbyrån och EU:s satellitcentrum. Avsikten med denna dialog är att den ska resultera i förbättrad samordning mellan civila och säkerhets- och försvarsrelaterade rymdverksamheter.

Ur ett miljöperspektiv är GMES-systemet (systemet för global övervakning för miljö och säkerhet), som för närvarande är under utveckling, EU:s svar på den globala miljökrisen. Genom detta system kommer vi att förses med de uppgifter och den information vi behöver för att handla och reagera med framsynthet när katastrofer inträffar. Naturligtvis är våra två flaggskeppsprojekt – GMES och Galileo – ett viktigt bidrag till genomförandet av Lissabonstrategin genom att man därigenom garanterar att det finns en stark industriell och teknisk grund i EU för rymdbaserade tillämpningar.

När det gäller GMES gläder det mig mycket att kunna meddela er att kommissionen, för bara några dagar sedan, på mitt förslag godkände ett meddelande om organisationen av finansieringen och frågorna om samarbete med GMES. Rådet (konkurrenskraft: inre marknaden, industri och forskning) kommer att se över detta om några dagar. Det är sant att GMES är på rätt spår. De första demonstrationsprojekten har inletts och så vitt jag förstår kommer vi att kunna följa tidsschemat. Vi håller helt med ESA om den rymdbaserade infrastrukturen för GMES. ESA har redan gjort stora framsteg för att utveckla de europeiska satelliter vi behöver för detta system och därför är framtidsutsikterna goda.

Ett problem återstår emellertid att lösa. Gemenskapens budget tillhandahåller bara forskningsfinansiering för GMES. Vi har inga medel till driften. Nästa år kommer vi för första gången att behöva en liten summa driftmedel och detta har redan godkänts av den budgetansvariga myndigheten. Emellertid måste vi hitta en långsiktig lösning, eftersom det är tydligt att GMES inte är ett system som kommer att finansiera sig självt. Det kommer att generera en inkomst men den kommer inte att täcka kostnaderna. GMES är ett europeiskt infrastrukturprojekt och så måste vi betrakta detta system för att se till att det finns finansiering på lång sikt.

Nästa år kommer vi att utarbeta en exakt tids- och handlingsplan för det framtida genomförandet av GMES-initiativet. Sammanfattningsvis kommer kommissionen 2009 att lägga fram ett förslag om finansiering av en första utplacering av GMES 2011 på grundval av en detaljerad konsekvensbedömning och en kostnads- och intäktsanalys.

Galileo har redan diskuterats. Jag vill bara säga att Galileo- och Egnosprogrammen, som ett resultat av det effektiva samarbetet mellan institutionerna, nu har en solid rättslig grund och att de kan tas i bruk. Genomförandet av Galileo och Egnos ingår också i planen, men naturligtvis måste vi ta reda på om kravet i förordningen om GNSS att komplettera Galileosystemet senast 2013 också kan uppfyllas av industrin. Detta kommer att framgå under anbudsförandet.

Jag vill uppmana den europeiska rymdindustrin att utnyttja det viktiga tillfälle som erbjuds genom Galileo att samarbeta så nära som möjligt med oss och att uppåtda alla sina resurser. För oss är Galileo ett av de viktigaste industriprojekten, om inte det allra viktigaste, och vi måste se till att det fungerar smidigt.

Detta inbegriper frågor som tas upp i resolutionen, till exempel de konkurrensfrågor som uppkommer i anslutning till internationella affärsmetoder och marknaderna för offentlig upphandling. Visserligen styrs upphandlingsmetoderna inom rymdindustrin av olika internationella bestämmelser. Dessa metoder skiljer sig beroende på om tjänster eller varor upphandlas och framför allt beroende på vilka länder som har undertecknat de relevanta avtalen. Under processen med tilldelning av kontrakt för Galileos utplaceringsfas har kommissionen strängt tillämpat principen om ömsesidighet och vi hoppas att detta har inneburit ett uppsving för förhandlingarna med tredjeländer om ett ömsesidigt öppnande av marknaderna.

Slutligen är jag mycket tacksam att parlamentet har övervägt frågan om de små och medelstora företagens engagemang i de europeiska rymdaktiviteterna. Detta är mycket viktigt för mig eftersom det bara finns några

få stora europeiska aktörer inom rymdindustrin. Det finns bara några få europeiska länder som verkligen kan ha en närvaro i rymden. Emellertid är det många andra som bidrar och det gläder mig mycket att se att den avancerade rymdtekniken utvecklas allt mer i ett antal medlemsstater, framför allt i de nya medlemsstaterna, av små och medelstora företag som ofta tillhandahåller mycket komplicerade och tekniskt avancerade produkter och tjänster. Av denna anledning är det viktigt att vi ser till att de små och medelstora företagen får en skälig del av beställningarna på stora projekt. Denna andel är fastställd till 40 procent och kommissionen kommer att göra allt som står i dess makt för att se till att man håller fast vid denna andel.

Detta är inte en rent ekonomisk fråga, det är också en politisk fråga, eftersom det kommer att tillåta oss att se till att de europeiska rymdrelaterade verksamheterna inte bara betraktas som ett privilegium för några få stora EU-länder, utan som något alla de 27 länderna är engagerade i och som de kan dra fördel av.

Etelka Barsi-Pataky, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Tack för att ni ger mig ordet, herr talman. Titeln på vårt parlamentsbeslut är "Att ta ner rymden till jorden". Mina damer och herrar! Den genomsnittliga EU-medborgaren använder 50 satelliter om dagen. Användningen av rymden har på ett märkligt sätt kommit att bli en del av vardagslivet. Frågan är: Kan EU samarbeta i denna process, kan EU på ett aktivt sätt forma användningen av rymden?

Några anmärkningar är befogade. Rymden är vår gemensamma och globala tillgång. Därför är internationellt samarbete av största vikt för EU. Emellertid kan EU bara delta på ett meningsfullt sätt om vi har fastställt dess självständighet på de politiska, tekniska och operativa områdena. Därför är detta av betydelse för parlamentet.

Mot bakgrund av den globala finansiella och redan delvis ekonomiska krisen ser vi nu tydligt att högteknologiska initiativ som användningen av rymden innebär en betydande fördel för vår konkurrenskraft.

Dessutom, med tanke på de utmaningar vi står inför och de sammanhängande uppgifter som ska klaras av, förlitar vi oss alltmer på rymdtekniken, till exempel för att förstå och övervaka klimatförändringarna eller för att uppnå säkerhet genom försvar, förhindrandet av all oftare förekommande katastrofer eller tillhandahållande av allt mer omfattande kommunikations- och flygtrafiktjänster.

Sålunda har vi här att göra med strategiska frågor. Europaparlamentet vill spela en konstruktiv roll i denna process, i första hand genom att främja en strukturerad dialog mellan EU och regeringsinstitutionerna. Enligt vår åsikt kommer detta att ge alla medlemsstater tillfälle att delta och få en öppen och rättvis tillgång.

Galileo, vårt gemensamma EU-projekt, var i många avseenden en banbrytare. För att nämna några exempel inrättades genom detta projekt den operativa modellen för den interinstitutionella panelen för Galileo för att skapa ett närmare samarbete. När det gällde större projekt kunde vi garantera en gemensam finansiering som var inbyggd i gemenskapens budget. Detta är emellertid bara början. Genom Galileoprogrammet såg man till, som kommissionsledamot Günter Verheugen nämnde, att de små och medelstora företagen skulle delta, eftersom vi nu vet att spin-off-företag har störst förmåga att åstadkomma storverk inom den högteknologiska världen.

Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och Europademokrater har lagt fram otaliga förslag som delvis gäller vår industripolitik, där vi fortfarande måste komma ikapp i många avseenden innan den kan tjänstgöra som en solid grund. Vidare måste vi stärka vår roll inom forskning och utveckling. Dessutom är dessa kompetenser också viktiga för försvaret och säkerhetspolitiken. På detta sätt kommer den europeiska rymdpolitiken att bli en del av EU:s identitet. Tack för ordet.

Silvia-Adriana Țicău, för PSE-gruppen. – (RO) System för satellitnavigering och nätverk för satellitbaserad telekommunikation, tjänster och tillämpningar är verktyg som EU måste investera i.

Forskning är en av de grundläggande pelare som Lissabonstrategin är baserad på. Galileoprogrammet är ett av de prioriterade projekten för europeisk forskning med tanke på dess potentiella användning för att hantera trafik, övervaka följden av klimatförändringarna och för att ingripa när det uppstår nödsituationer och naturkatastrofer.

Förra året lyckades Europaparlamentet, tillsammans med kommissionen och rådet, att identifiera finansieringskällor för Galileoprojektet som betraktades som ett av unionens strategiska projekt. Jag vill betona vikten av att utveckla en rymdrelaterad industripolitik.

Jag vill också påminna er om att Galileoförordningen innebär ett riktmärke för att engagera de små och medelstora företagen i den europeiska rymdrelaterade industripolitiken. Det är dags för EU att utveckla en gemensam vision och en strategisk planering för utforskandet av rymden.

Anne Laperrouze, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det verkar som om vi alla är överens om att rymdpolitiken har blivit en viktig faktor för vårt samhälles framtid.

Vi kan sammanfattningsvis anlägga tre viktiga aspekter på detta: Säkerhet och försvar, skydd mot miljökriser och tillhandahållande av nya tjänster för människans verksamhet.

Ja, mina damer och herrar, som européer måste vi inse att rymden håller på att få en strategisk försvarsdimension. Jag vet att vissa av mina kolleger ifrågasätter detta. Ja, möjligheten att observera vår planet måste garanteras på lång sikt för att vi ska kunna studera dess långsamma, dynamiska variationer och, framför allt, de som orsakas av mänskliga verksamheter som påverkar det globala klimatet, naturtillgångarna och den biologiska mångfalden.

Samtidigt måste ett stort antal offentliga politiska grupper och ekonomiska verksamheter få tillgång till information och prognoser från observationssystem som är baserade i rymden. Detta är framför allt betydelsen av EU:s GMES i den världsomspännande geoprocessen. Ja, rymdpolitiska frågor har ett växande inflytande på den vetenskapliga forskningen, det tekniska nyskapandet och dessutom för att stimulera fantasin. I detta avseende spelar programmen för utforskandet av rymden och planeterna från och med nu en viktig roll.

Telefonin och televisionen, GPS, men också väderprognoserna eller till och med den medicinska långdistansvården har på ett dramatiskt sätt förändrat vårt sätt att leva. Vi kan inte längre föreställa oss vad som skulle hända om satelliterna slutade fungera.

De erfarenheter som har uppnåtts inom rymdtekniken – framför allt genom framgången med rymdraketen Ariane – är ett tillräckligt motiv för att genomföra en verklig europeisk rymdpolitik. För att motsvara vår önskan att vara oberoende kommer det att bli nödvändigt att inte bara åstadkomma goda styrelseformer utan naturligtvis också god finansiering.

Slutligen kommer den rymdpolitik som EU bedriver att visa att Europeiska unionen antingen vill förbli en inflytelserik aktör på världsarenan, men en aktör som är mer eller mindre förpassad till en roll som partner, eller att bli ett starkt EU, en viktig aktör i den globala styrningen som kan lösa de viktiga problem som människan står inför i framtiden.

Patrick Louis, för IND/DEM-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! I min tidigare ställning som föredragande för transportutskottet var jag entusiastiskt inställd till Galileo-projektet.

I dag ser vi att detta viktiga projekt har kört fast på grund av allmakten och den teknokratiska trögheten i våra institutioner. Varje gång som unionen har tillbakavisat fritt och varierande samarbete mellan staterna har de gjort privata initiativ ofruktbara, ökat kostnaderna och hindrat uppkomsten av konkurrerande, kompetenta och sammanhängande konsortier. Men varje gång som stater har skapat fria sammanslutningar har projekten visat sig framgångsrika.

Därför är våra institutioners roll här som överallt annars att stå fast vid en simpel ersättande roll där de vill vara chefer över allt när vi istället borde vara garanter i ringa omfattning. Vi måste komma ihåg en sak: när det handlar om rymdfrågor måste Europa först och främst stå med båda fötterna på jorden.

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Under min barndom hade jag, liksom många andra barn, ambitionen att bli en av pionjärerna i rymden och när jag växte upp inspirerades jag av de bilder som 1969 skickades tillbaka till oss från månlandningsprojektet, speciellt TV-bilderna av jorden tagna i rymden. Rymden skapar inte lika mycket rubriker nuförtiden, men är mycket viktig av alla de skäl som andra kolleger har framfört och jag välkomnar Europeiska unionens åtagande för en rymdpolitik.

Jag besökte NASA Goddard Center i Washington för ett år sedan och mycket nyligen ESA i Rom, och för mig är de bilderna som de visar av det arbete de utfört precis lika spännande som förut. Det är faktiskt så att ju fler människor som ser dessa bilder desto lättare är det att ta ner rymden till jorden. Men vad det också visade återigen var sambandet med vetenskapen, med forskningen och med ekonomin i användandet av rymden och hur betydelsefulla satelliterna och deras raketer är.

Herr kommissionsledamot! Jag har fått veta att satellitoperatörer är oroad inför behovet att följa internationella avtal som gäller spektrumanvändning och satelliters täckningsområde. De är oroad över att om brott mot internationella uppgörelser tolereras kommer andra regioner att bryta mot dem också. Jag tror att ett effektivt utnyttjande av rymden i avgörande grad är beroende av man följer allmänna överenskomna lagar och regler så jag hoppas att kommissionen kan lugna både oss och dem på denna punkt. Vi har mycket bra att berätta om insatser och utsikter i rymden.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Pribetich! Jag tycker att ert förslag är mycket övergripande och välavvägt. Jag vill därför gratulera er till att ni har spridit lite mer ljus så vi kan se stjärnorna bättre.

Europeiska unionen är utan tvekan ansvarig för att bestämma Europas politiska ambitioner när det gäller rymden genom att använda den för det europeiska folket och ekonomin och genom att garantera oberoende och tillförlig åtkomst till den.

Jag är nöjd med rådets slutsatser i september som är ett ändamålsenligt politiskt åtagande att utveckla den europeiska rymdpolitiken.

Prioriteringarna måste helt klart vara att tillämpa Galileo- och Egnosprogrammen och programmet för global övervakning för miljö och säkerhet i lämpligt skede vilka kommer vara till hjälp vid analyser över hur genomförandet av europeisk politik inverkar på miljön.

När det gäller finansiering måste vi hitta instrument som är lämpliga för den europeiska rymdpolitiken som förutom det som har angetts i det sjunde ramprogrammet kan möjliggöra planering på medellång och lång sikt. Att lägga in ett speciellt kapitel i budgeten kan visa Europeiska unionens åtagande av denna politik och öka dess tydlighet och öppenhet innan reglerna i Lissabonfördraget träder i kraft.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Herr talman! Det gläder mig att vi utvecklar vårt rymdprogram i samarbete med ryssarna. Vi måste dock komma ihåg att det i bakgrunden finns en annan partner som vi måste skapa ett samarbete med, nämligen Ukraina. De bästa sovjetiska raketerna byggdes i Ukraina. Ukrainas potential inom detta område är enormt. Jag tror att vi måste inse det och använda det för vårt gemensamma bästa.

Min nästa kommentar har att göra med Galileoprogrammet. Vi måste komma ihåg att detta program kan och bör vara mycket viktigt även för vår militära verksamhet och våra militära uppdrag. När systemet används för militära ändamål är det viktigt att man på ett lämpligt sätt ser till andra som deltar i programmet – jag tänker här främst på Kina – inte får veta hur systemet kan blockeras.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Innan jag lämnar över ordet till rådet vill jag uppmärksamma er på att tre av ledamöter i parlamentet är födda den 5:e augusti – det vill säga på Neil Armstrongs födelsedag. Jag råkar vara en av dem och det är därför jag känner till detta. Jag låter er fundera över det medan ni lyssnar på rådet.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Det förvånar mig inte alls, herr talman, och jag gläder mig med er, ni är verkligen värd det!

Herr talman, vice ordförande i kommissionen, ärade ledamöter. Jag ska fatta mig kort eftersom så mycket redan har sagts.

För det första har era anföranden och diskussioner visat att parlamentet har mobiliserat sig kring frågan om den europeiska rymdpolitiken. Vi är på jakt efter ett förenande europeiskt projekt. Vi är på jakt efter ett europeiskt projekt som på ett uppriktigt sätt stimulerar och garanterar att nya generationer av européer kan delta i denna unika upplevelse.

Vi är som redan har påpekats på jakt efter projekt som är inriktade på att i praktiken kunna förbättra livet för våra medborgare. Vi är på jakt efter projekt med det verkliga syftet att utveckla konkurrenskraften, att förena olika europeiska industriella partner och att stödja verksamheten under denna depressionsperiod. Vi är på jakt efter projekt som är inriktade på att förbättra forskning, utveckling och innovation. Vi är på jakt efter projekt – för att vara riktigt övergripande – som gör Europa mer synligt, gör det till en global aktör som har inflytande i hanteringen av de globala utmaningar som väntar oss, oavsett om det handlar om kampen mot klimatförändringar eller utvecklingsfrågor, eller den strategiska balansen med våra andra partner.

Jag tycker att era diskussioner tydligt visar att vi absolut inte får minska våra insatser. Tvärtom måste vi koncentrera alla våra medel och all vår samarbetsförmåga på det mest symboliska av europeiska projekt: den europeiska rymdpolitiken.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande* – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är tacksam över det breda stöd för europeisk rymdpolitik som ni har visat under den här debatten. Jag skulle väldigt gärna se samma breda stöd under processen med att skapa ekonomiska grunder för en permanent och varaktig europeisk närvaro i rymden. Jag vill uppmärksamma er på att våra konkurrenter inte sitter och rullar tummarna. Andra regioner i världen ligger redan långt före oss när det gäller synen på vad som ska göras härnäst. Om vi inte kan identifiera nya projekt och utveckla nya tekniker kan vi inte behålla vår ledande ställning inom rymdbaserade tillämpningar, eftersom vi helt enkelt inte har de grunder som behövs för vetenskap och forskning.

Därför vill jag återigen säga att jag var mycket tacksam över att allt detta har klargjorts i dag. Om vi kan samarbeta för att öka medvetenheten kan vi berätta historien som Giles Chichester hänvisade till för alla medborgarna i Europa, historien om att europeiska rymdprojekt kan vara en sak som för oss alla samman.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

13. Konventionen mot klustervapen måste träda i kraft före slutet av 2008 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om den muntliga frågan (B6-0481/2008) om att konventionen mot klustervapen måste träda i kraft före slutet av 2008 från Angelika Beer för Verts/ALE-gruppen, Ana Maria Gomes för PSE-gruppen, Annemie Neyts-Uyttebroeck och Elizabeth Lynne för ALDE-gruppen, Ģirts Valdis Kristovskis för UEN-gruppen, Tobias Pflüger och Gabriele Zimmer för GUE/NGL-gruppen, Stefano Zappalà för PPE-DE-gruppen till rådet (O-0110/2008/ändr. 1).

Angelika Beer, *frågeställare*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Den 3 december 2008 i Oslo har vi till sist kommit till den punkt då vi kan skriva under konventionen mot klustervapen. I Dublin antog 107 stater konventionen och lovade att skriva på den. Två veckor före konferensen vill vi uppmana länderna världen över att hålla sina löften och skriva under konventionen och framför allt att ratificera den snabbt.

Kriget i Kaukasien och användningen av klustervapen både av Georgien och Ryssland är en utmaning för oss. Vi får inte förlora mer tid. Vi har stora förväntningar på Europeiska kommissionen och rådet. Vi förväntar oss att samtliga medlemsstater i Europeiska unionen skriver under konventionen den 3 december, i synnerhet de europeiska stater som fortfarande är tveksamma och det är Grekland, Lettland, Polen, Rumänien och Cypern.

Vi förväntar oss att Europeiska unionen kommer att fortsätta att propagera för ett rättsligt bindande förbud av klustervapen som en del av FN-konventionen om vissa konventionella vapen (CCW). Vi fördömer enhälligt det häpnadsväckande försöket av Förenta staterna, Ryssland och Kina att legalisera klustervapen inom CCW vid den senaste Genève-konferensen.

Vi skulle i framtiden vilja utvärdera synergier och kopplingarna mellan den framtida Oslo-konventionen och Ottawafördraget som resulterade i ett förbud mot landminor. Vår resolution kommer att fungera som en uppmaning till kommissionen att ställa mer medel – betydligt mer medel – till förfogande för att skydda människor i utsatta områden och röja klustervapnen. Detta gäller Libanon, Balkanländerna och alla andra drabbade regioner. Här har vi inga tillförlitliga finansieringskällor och så kan det inte vara. Om vi ska ta denna fråga på allvar måste kommissionen hitta vägar att finansiera den.

På min grupps vägnar vill jag återigen understryka att vår målsättning är ett rättsligt bindande förbud mot användning, lagring och tillverkning av dessa inhumana vapen som i årtionden har varit ett gissel för civilbefolkningen i de drabbade områdena.

Jag vill återigen göra det helt klart att användningen av dessa vapen, även i länder där EU har verksamma poliser och militärstyrkor, såsom Afghanistan, Bosnien och Demokratiska republiken Kongo är en lika stor fara för våra militära uppdrag som för människorna själva.

Ana Maria Gomes, *frågeställare*. – (PT) Den 3 december ska ledarna för de 107 länder som antog konventionen om klustervapen i maj i år träffas i Oslo för att underteckna den. Att detta sker 3 december är ingen slump. Samma dag 1997 öppnades konventionen om förbud mot antipersonella minor för undertecknande i Ottawa. Dessa instrument har inte bara samma dag för undertecknande gemensamt. Skamligt nog får inte

heller den här konventionen stöd av länder som representerar en stor del av mänskligheten, såsom Förenta staterna, Kina, Indien, Irak, Pakistan, Ryssland och Israel.

Oslokonventionen förhandlades fram i Dublin och 22 av de 107 länder som skrev under är medlemmar av Europeiska unionen. Vi hoppas att Cypern, Polen, Rumänien, Lettland och Grekland inom kort kommer att överge sina reservationer vilket skulle göra att Europeiska unionen kan presentera en enad front som motsätter sig dessa vapen som dödar och lemlästar urskillningslöst.

Dessa vapen är inte bara omoraliska, de är också alltmer oanvändbara ur militär synvinkel. Europeiska försvarsbyrån förklarar själv i sin "Long-Term Vision Report for European Defence Capability and Capacity Needs", att:

(EN)"allvarligt överväga den framtida nyttan med ostyrd ammunition och klusterbomber, minor och andra vapen som har en slumpartad verkan".

(PT) Europeiska militärstyrkor, men också andra, opererar i ökad omfattning mitt ibland civilbefolkningen och målsättningen är i allt mindre utsträckning att förgöra en lättidentifierad fiende. Detta gör att klustervapen inte bara är oförenliga med humanitär rätt utan är också av begränsad nytta. Enligt internationell rätt, moraliska imperativ och den mest grundläggande militäriska logiken finns ett trängande behov av att utrota dessa vapen. Det är därför mycket viktigt att se till att vi får en världsomfattande ratificering av Oslo-konventionen.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, frågeställare. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande! På uppdrag av min grupp stöder jag av helt uppenbara skäl denna muntliga fråga för att visa vårt avståndstagande till klusterbomber och -vapen och för att visa att vi stöder de medlemsstater som har gett sitt godkännande till den konvention som förbjuder dem.

Jag, liksom mina kolleger hoppas att samtliga medlemsstater utan undantag kommer att underteckna denna konvention under de kommande veckorna och att de sedan följer den. Som ni alla vet sägs det att det att vissa länder, flera av dem är medlemsstater planerar att under ledning av Förenta staterna eller med inspiration av dem gå runt konventionen genom att, om jag får säga så, leka med definitionen av vad som representerar klusterbomber och -vapen och deras minskade risk att oavsiktligt skada människor som rör odetonerade fragment.

Jag hoppas att det inte blir så. Min grupp hoppas att det inte blir så och jag tar därför tillfället i akt att fråga vilka steg rådet kommer planerar att ta för att se till att denna konvention träder i kraft.

Herr minister! Till sist till en annan sak. Jag läste att ni inom kort kommer att gå vidare med, som man säger, nya utmaningar. Om så är fallet vill jag fråga mig och min grupp önska er all lycka.

Ģirts Valdis Kristovskis, frågeställare. – (LV) Herr talman, företrädare för kommissionen, företrädare för ordförandeskapet! Först vill jag berätta att jag var försvarsminister i mitt land i nästan sex år under den period som ledde fram till vår anslutning till Nato. Därför är jag mycket väl medveten om vad det innebär att se om ett lands försvarsåtgärder, genom nödvändiga vapen och nödvändig ammunition. Men jag har för egen del men också på UEN-gruppens vägnar stött alla åtgärder som Europaparlamentet har vidtagit, inklusive frågan om förbud mot klustervapen. Jag anser att allt redan har sagts. Det är helt klart så att dessa vapen inte är träffsäkra nog och som vi har sett har de hittills i huvudsak träffat civila och skadat barn.

Jag vill därför säga att Europaparlamentet och jag själv anser att EU-medlemsstaterna bör gå samman på enad front och med samlad kraft förbjuda denna typ av vapen. Å andra sidan vill jag också förespråka att detta krav används i bilaterala samtal med länder som Ryssland, Förenta staterna och Kina, som i huvudsak håller sig med denna typ av vapen. Jag tycker det är extra viktigt eftersom denna typ av klustervapen användes alldeles nyligen i kriget mellan Georgien och Ryssland mot civila i Georgien. Detta visar att argumentet för att behålla detta vapen i våra arsenaler, nämligen att det är ett försvarsverktyg, inte tål kritik. Som vi kan se används tråkigt nog detta instrument i andra länder som ett offensivt verktyg mot civila.

Luisa Morgantini, frågeställare. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Klustervapen är i alla avseenden vapen för massförstörelse och ett inhumant vapen, om det nu kan finnas humana vapen i ett krig.

I publikationen *Field Artillery*, från amerikanska armén, står följande: "Odetonerade bomber är ett problem för oskyldiga civila och för våra lätta styrkor, vårt infanteri, som kommer efter det att ett tätortsområde har bombats" och ändå fortsätter de att tillverkas, användas och förorena marken med odetonerade vapen som skördar nya dödsoffer år efter år, som vi har sett i Georgien.

I Oslo, vid konferensen för att bekämpa användning, produktion och lagring av klustervapen, presenterade sig en ung libanesisk man på 24 år vid namn Ibrahim, med en kropp som var förstörd av sår och ett amputerat ben genom att säga: "Kul att träffas, jag är en överlevande". Jag ville helst dö, men istället kramade jag helt enkelt om honom. Jag besökte hans by i södra Libanon och såg odetonerade bomber släppta från israeliska flygplan i husens trädgårdar, skolor, i gräset, under träd. De släppte över 1 400 000 av dem och de släppte detta gjorde de nyligen när vapenvila och eldupphör redan hade tillkännagetts. Det var ren grymhet och jag träffade många barn, män och kvinnor i Afghanistan på akutsjukhusen med lemlästade kroppar. Det finns tusentals barn i världen som har lemlästats när de lockade av dess färger har lekt med fragment från klusterbomber.

I Dublin förband sig efter tio dagars diskussioner 109 länder att skriva under förbudet om dödliga vapen, att hjälpa offren och att ge ekonomiskt stöd till de berörda områdena, men i överenskommelsen står också att alla vapenarsenaler måste förstöras inom åtta år. Det kommer de inte att göra utan starka påtryckningar från samtliga undertecknande länder i Förenta nationerna och de länderna som är ansvariga för brott mot civilbefolkningen, som Israel, Förenta staterna, Ryssland, Kina, Indien och Pakistan, som inte åkte till Dublin och som har vägrat förbudet mot klustervapen.

Försvarsminister Robert Gates har försökt att förklara det amerikanska motståndet med att klustervapen är ett effektivt vapen mot många olika mål. De döda i Irak, Afghanistan och i f.d. Jugoslavien har ju redan testat det. Återigen, Europa visar sin sensibilitet med de 22 länderna som har skrivit under och anslutit sig till Dublinkonventionen, men vi behöver konkreta åtgärder.

Den 2 och 3 december kommer fördraget att undertecknas officiellt i Oslo, men det måste ratificerats. Vi måste göra det snabbt och förhindra alla försök att komma runt fördraget. Rådet måste verkligen presentera politiska och finansiella instrument för att se till att fördraget genomförs och förhindra fler dödfall av detta slag, nämligen dödsfall förorsakade av förstörelsevapen.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Stefano Zappalà, *frågeställare*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först bara lite information till rådets ordförandeskap som ni som nuvarande talman kan föra vidare till er efterträdare: Det berättades tidigare att det i parlamentet finns tre personer som föddes på samma dag som Neil Armstrong. Det är faktiskt så att en europeisk astronaut av italiensk härkomst var parlamentsledamot mellan 1994 och 1999 och under den här valperioden finns det ännu en europeisk astronaut i parlamentet, också han italienare.

Hur som helst, för att återgå till klustervapnen har jag på uppdrag av min grupp anslutit mig till initiativet i denna fråga eftersom jag tycker att den är central för civilisationen och mänskligheten. Min kollega var försvarsminister i en av medlemsstaterna och jag kommer också från militärvärlden. Jag anser att planen att förbjuda klustervapen globalt är, som jag sa, en central fråga för civilisation och mänskligheten.

Varför? Därför att civilisationen och mänskligheten är två av de många grundläggande principerna i Europeiska unionen. De utgör delvis grunden till våra fördrag och jag anser därför att vi inte bara måste se denna fråga som en utgångspunkt, utan också på allvar överväga vad EU:s gemensamma inställning bör vara när det gäller denna typ av vapen.

Vad dessa vapen förorsakar världen över är ju tydligt. Det är som det är i alla slags krig, men vad som är allvarligt är att inte alla slutar när kriget är slut utan fortsätter efter kriget på grund av att marken är förorenad och fortsätter att vara så. Tyvärr är det också så att krig äger rum i länder där civilisation inte är av särskilt hög nivå och därför är mer benägna, också på lokal nivå, att använda saker som de hittar på marken och som är orsaken till de flesta vanställningar som unga personer får under barndomen. Vi har sett och kommer att fortsätta se filmer från hela världen som visar skadeverkningarna av dessa vapen.

Jag uppmanar därför rådet, på min grupps och Europaparlamentets vägnar att vara ihärdiga i denna fråga. Jag hoppas att allt detta arbete kommer att leda till ratificering av konventionen vilken jag tror är en av de viktigaste aspekterna på civilisation och mänsklighet som Europeiska unionen kan verka för.

Jean-Pierre Jouyet, *rådets ordförande*. – (FR) Herr talman, ärade ledamöter, fru Beer, fru Gomes, fru Neyts-Uyttebroeck, som jag tackar särskilt för välgångsönskningarna, fru Morgantini, herr Kristovskis och herr Zappalà! Ni har alla helt rätt: som Stefano Zappalà sa handlar det här om civilisation och mänsklighet.

Samtliga medlemsstater i Europeiska unionen delar den humanitära oro som klustervapen ger upphov till. Europeiska unionen stöder antagandet av ett internationellt instrument som förbjuder klustervapen, vilket förorsakar civilbefolkningen oacceptabel skada. Det var av detta skäl som samtliga medlemsstater deltog i konferensen i Dublin, antingen som intressenter – som majoriteten av medlemsstaterna – eller som observatörer. Det är naturligtvis Europeiska unionen som är intressenten; det är så vi måste tolka denna något komplicerade fras.

Beslutet att skriva under eller ratificera är ett suverän beslut som varje medlemsland måste ta, men precis som Annemie Neyts-Uyttebroeck, beklagar jag att inte alla kommer att ha skrivit under i december i år.

De flesta medlemsstater i unionen har meddelat att de tänker skriva under konventionen under de kommande veckorna. Detta vill jag poängtera genom att säga att Luisa Morgantini har rätt; vi måste vidta praktiska åtgärder innan konventionen träder i kraft. Därför beslutade Frankrike, det land som jag känner till bäst, i maj 2008 att omedelbart dra tillbaka 90 procent av sitt lager av klustervapen.

Som ni vet har ett antal medlemsstater ännu inte fattat detta beslut. Det franska ordförandeskapet meddelade i maj efter Dublinkonferensen att det kommer att skriva under konventionen i början av december. Ordförandeskapet vill uppmärksamma samtliga medlemmar på de pågående förhandlingarna om klustervapen inom ramen för konventionen om vissa konventionella vapen (CCW), vilken är den enda konvention som de största militärmakterna – Förenta staterna, Ryssland, Kina och Indien eller länder som Georgien – är villiga att delta i, vilket inte är fallet med Oslokonventionen. Jag vill påpeka att dessa länder inte har uttryckt någon avsikt att skriva under konventionen.

Samtliga medlemsstater i Europeiska unionen är parter i denna konvention och uppmanar till antagande av ett protokoll om klustervapen. Det är också genom de åtaganden som har gjorts på detta område, vilket Ġirts Valdis Kristovskis har alldeles rätt i att påpeka, som vi kommer att kunna se förändringar på marken. Dessutom kan dödsfall förorsakade av klustervapen, som vi har sett i Georgien, förhindras i framtiden om de förhandlingar som hålls inom ramen för denna världsomfattande konvention är framgångsrika.

Ärade ledamöter! Som ni ser är klustervapen ett problem som sätter press på Europeiska unionen att agera och den måste fortsätta att sätta press på internationell nivå för att detta universella instrument ska antas. Det är hur som helst med denna målsättning som det franska ordförandeskapet kommer att gå långt med att övertyga alla sina partner och kommer att fortsätta att göra så.

Charles Tannock, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är ingen pacifist – det vet alla som känner mig i denna kammare – men det finns mycket kring krigsföring och vapenhandel som är sorgligt. Jag anser att klustervapen är ett av de mest förfärliga sätt att utkämpa krig på och ska naturligtvis alltid enbart användas som en sista utväg.

Det finns mycket som tyder på att dessa vapen i oproportionerlig utsträckning drabbar civilbefolkningen, vilken måste skyddas framför allt annat enligt internationell rätt. Klusterbomber kan falla ned över ett stort område och ligga odetonerade under mycket lång tid. De är mycket farliga för civilbefolkningen som kan mista livet eller lemlästas långt efter att konflikten har upphört.

De är mycket dyra att spåra och undanröja och kan inte formellt kartläggas på samma sätt som ett minfält. Ibland har barn plockat upp dem i tron att det är leksaker och förlorat ben och armar eller kanske till och med mist livet. Jag är själv far till mycket små barn och något mer fasansfullt kan man nog inte föreställa sig.

Om vi på allvar vill skapa en europeisk union med gemensamma värderingar och vill dela dessa värderingar med resten av världen måste vi ha en gemensam hållning för att verka för ett eventuellt förbud mot dessa skrämmande och fasansfulla vapen som är mycket svaga i sin verkan på stridsfälten.

Vi måste också använda alla våra diplomatiska medel för att övertyga andra att göra samma sak. Vi i Europaparlamentet, kan med all rätt vara stolta över vad vi har gjort för att försöka befria världen från gisslet med antipersonella landminor. Vi måste nu närma oss frågan om klusterbomber med samma kraft och engagemang för att skapa en bättre, mera human värld och slippa se oskyldiga civila lida av efterverkningarna av en väpnad konflikt.

Richard Howitt, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! I dag vädjar vi till de EU-länder som har planer på skriva under konventionen mot klustervapen att verkligen göra det. Cypern, Estland, Finland, Grekland, Polen, Rumänien, Slovakien och Slovenien, samt EU-aspiranterna Serbien och Turkiet. Anslut er gärna till de andra EU-länderna och fler än hundra stater världen över och skriv under konventionen.

För vems skull vädjar vi? För Suraj Ghulam Habib från Herat i Afghanistan som sex år gammal förlorade båda sina ben när han hittade en klusterbomb i tron att det var mat. För honom är det näst intill omöjligt att i rullstol ta sig till skolan eller leka med sina kamrater. För fru Chanhthava från Sepone-distriktet i Laos, som förlorade ett ben och skadade synen när hon av misstag kom åt en klusterbomb när hon samlade in mat till sin familj på risfälten. Hon måste nu skicka ut sin dotter på samma farliga fält för att plocka ris. För den 13-årige georgiske pojken, Beka Giorgishvili, som i år blev det senaste offret när han hemma hos en kompis skulle hjälpa till att pumpa upp kompisens nya cykeldäck. Beka förlorade delar av skallen och splitter sitter fortfarande kvar.

Det är hyckleri av EU-länderna att fördöma ryska angrepp i Georgien utan att fördöma de medel som används i dessa angrepp och som orsakar omfattande skador på civila överallt där klustervapen används. Det är också en tom bortförklaring när länder försöker rättfärdiga lagringen av klusterbomber med att de håller sig till förbudet mot landminor eftersom klustervapen är lika dödliga och har orsakat ännu mer humanitär skada i världen.

I min medlemsstat, Storbritannien, har destruktionsen av cirka 30 miljoner bomber redan börjat. Man har också ändrat kontrollbestämmelserna för export och direkt bidragit till röjningen av krigsmaterial, däribland klustervapen i Georgien. Det var i Europa som dessa vapen började användas av tyska och sovjetiska styrkor i andra världskriget, det är i Europa som cirka en miljard bomber lagras och det är Europa som ska leda världen och se till att de utplånas.

Elizabeth Lynne, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Som många redan har sagt dödas eller skadas civila, många av dem barn, urskillningslöst av klusterbomber varje dag. Många av dessa barnoffer är invaliderade av klustervapnen och måste leva med denna invaliditet resten av livet. Men ännu chockerande är att klustervapen lagras i över 15 EU-medlemsstater. Skrämmande nog har det visat sig att minst sju EU-medlemsstater fortfarande tillverkar dessa vapen. Jag anser att dessa länder, och de som har använt vapnen, inklusive mitt hemland Storbritannien, har blod på sina händer.

Att förbjuda tillverkning, överföring och lagring av klustervapen skulle rädda många liv. Den här konventionen skulle också garantera att välbehövliga resurser, som medicinsk vård och rehabilitering för att hjälpa offren för klusterbomber, tillhandahålls. Jag uppmanar alla EU-medlemsstater att skriva under och ratificera konventionen och att inte försöka omdefiniera begreppet klustervapen för att kunna undkomma sitt ansvar, vilket vissa medlemsländer försöker göra.

Seán Ó Neachtain, för UEN-gruppen. – (GA) Herr talman! Jag stöder starkt förslaget som kräver att konventionen om förbud mot klusterbomber ska genomföras från och med årets slut.

Alla regeringar som genomför Osloförklaringen från 2007 är beredda att före slutet av 2008 lägga fram ett rättsligt dokument som stoppar användningen av klusterbomber, som upprättar ett system för att uppmuntra samarbete och hjälpa dem som flydde från dessa attacker fram till nu och som skulle destruera alla lager av klusterbomber som fortfarande finns.

Jag är mycket stolt över att det var i Irland – i Dublin i mitt hemland – som överenskommelsen enligt detta fördrag nåddes under en internationell konvention som skedde tidigare i år. Alla som deltog var mycket klara över vad det ville uppnå med konventionen, nämligen att från och med nu förbjuda klusterbomber. Och precis som mina kolleger här i kammaren i dag vill även jag uppmana de länder som inte har skrivit under konventionen att göra det nu.

Vi måste sätta stopp för dessa fruktansvärda vapen en gång för alla.

Satu Hassi, för Vets/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Det är utomordentligt bra att konventionen om klustervapen har införts. Det är mycket viktigt att alla EU-länder ansluter sig till konventionen, inklusive Finland, Grekland och Polen, annars kommer vi att ge de andra länderna en alltför enkel bortförklaring för att fortsätta använda dessa inhumana vapen.

Jag beklagar verkligen att mitt hemland, Finland, tänker hålla sig utanför konventionen. Rättfärdigandet är att klustervapen har anskaffats för att ersätta en annan typ av inhumana vapen, antipersonella minor. Det är som att använda Belsebub för att fördriva djävulen. I slutet av 90-talet när den dåvarande finska regeringen bestämde sig för att fasa ut antipersonella minor framgick det inte att armén skulle ersätta dem med ett annat vapen som dödar civila, klustervapen.

EU och alla EU-länder måste vara konsekventa i sitt motstånd mot klustervapen och vägra att ägna sig åt all militär verksamhet där de används. Så många som 98 procent av offren för klusterbomber sägs vara civila.

Vi har drygt 20 års erfarenhet av dessa vapen som visar att de dödar civila urskillningslöst och däribland barn. Nu är det tid att sätta stopp för detta.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, ärade ledamöter! Jag måste högtidligt meddela att jag var mycket stolt att delta i den debatt som vi just hade om klustervapen och på ordförandeskapets vägnar ansluter jag mig till alla som har uppmanat till ratificering av konventionen.

Europeiska unionen insåg redan 2007 hur brådskande det är att ta itu med de humanitära problemen i samband med klustervapen. Jag vet att medlemsstaterna i unionen har spelat en aktiv roll både i Osloprocessen och i konventionen om vissa konventionella vapen. Vi anser att konventionen om vissa konventionella vapen och Osloprocessen förstärker varandra ömsesidigt och det är en heder åt parlamentet och de som har hållit anföranden som har påmint oss om vilka värderingar som européer har. Vi uppmanar samliga medlemsstater att agera av de skäl som ni så mycket bättre än jag på ett gripande sätt har fört fram under den här debatten.

Talmannen. – Jag har mottagit två resolutionsförslag⁽²⁾ som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag uppmanar enträget alla EU-medlemsstater att omedelbart ratificera och genomföra konventionen om klustervapen. Klustervapen skapar en obeskrivlig och urskillningslös skräck hos civilbefolkningen världen över, senast i konflikten i Georgien.

Konventionen om klustervapen förbjuder användning, tillverkning, lagring och överföring av klustervapen. Konventionen antogs av 107 stater vid en konferens i Dublin i maj i år. Men konventionen kommer inte att träda i kraft förrän ytterligare minst 30 stater har ratificerat den.

Det är helt otroligt att åtta EU-medlemsstater inte har några omedelbara planer på att skriva under konventionen. EU, det mest framgångsrika fredsprojektet någonsin, en gemenskap som grundar sig på principerna för respekt för mänskliga rättigheter och rättstaten lyckas alltså inte skriva under utökningen av internationell humanitär rätt att förbjuda ett av de lömskaste vapnen som används mot civila i dag.

Jag uppmanar Cypern, Estland, Finland, Grekland, Polen, Rumänien, Slovakien och Slovenien att omedelbart ratificera konventionen om klustervapen och se till att få slut på användningen av klusterbomber.

Kelam, Tunne (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Vi måste inse att klustervapen är ett av mest skadliga vapnen, som inte gör skillnad på militära och civila mål.

I dag på 2000-talet får inte krig längre föras med syftet att ödelägga eller att göra maximal skada. Riktade angrepp med minsta möjliga konsekvenser för civilbefolkningen måste vara det enda sättet att agera i en krigssituation. Därför måste användning av klustervapen tydligt avvisas och förbjudas.

Jag uppmanar Europeiska unionen och medlemsstaterna att först av allt uppmana andra stater i världen att skriva under konventionen den 3 december i år. Dessutom uppmanar jag EU och dess medlemsstater att förbinda oss att se till att konventionen genomförs effektivt och så snabbt som möjligt. Jag uppmanar också EU och dess medlemsstater att inte enbart gripa sig an de tekniska delarna av konventionen utan också på allvar engagera sig och hjälpa till i områden där klustervapen har använts, att bistå de berörda samhällena och tillhandahålla effektiv och skräddarsydd hjälp till de civila som har drabbats av de skador som förorsakas av klustervapen.

14. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är frågestunden (B6-0484/2008). Följande frågor har ställts till kommissionen.

⁽²⁾ Se protokollet.

Del I

Fråga nr 33 av **Stavros Arnautakis** (H-0800/08)

Angående: Information till medborgarna om EU-åtgärder som ska skydda dem mot den internationella finanskrisen

I svaret på min muntliga fråga H-0075/08⁽³⁾ om de negativa konsekvenserna av den internationella kreditkrisen inom handeln) som jag ställde under Europaparlamentets plenarsammanträde i mars 2008 hävdar kommissionen att vi bör räkna med minskad tillväxt i EU med 0,5 procent, ökad inflation och ett handelsunderskott på 185 000 miljoner euro för EU-27. Kommissionen underströk att det bästa sättet att hantera denna internationella kris är att fortsätta med strukturreformer och makroekonomisk politik och påpekade att protektionism är inte är någon lösning. För närvarande ser vi hur finanskrisen sprider sig ytterligare och nu även påverkar de stora konglomeraten.

Har de tidigare uppgifterna från kommissionen ändrats? Hur kommer kommissionen att informera de europeiska medborgarna om konsekvenserna av denna kris, och vilka praktiska åtgärder kommer den att vidta för att skydda dem?

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Kommissionen presenterade sin höstprognos den 3 november och den visar att den ekonomiska utvecklingen ser dyster ut. Den ekonomiska tillväxten förväntas stanna upp under 2009 och ökar bara med 0,2 procent i Europeiska unionen.

År 2010 bör de flesta EU-ekonomierna märka en gradvis återhämtning med en beräknad tillväxt på 1,1 procent för hela EU. Som en följd av detta beräknas arbetslösheten att minska till 7,8 procent i EU år 2009, med en ytterligare minskning år 2010.

Men nästa år förväntar vi oss att inflationen snabbt ska sjunka snabbt till 2,4 procent i EU och att bromsa upp ytterligare år 2010.

Det är ingen tvekan om att vi står inför omfattande utmaningar. Därför tar kommissionen nu fram en övergripande strategi för att hantera den finansiella krisen och begränsa den ekonomiska nedgången. Utgångspunkten för denna strategi står i meddelandet "Från finanskris till återhämtning: ram för åtgärder på EU-nivå", som visar hur EU ska tackla nästa steg i krisen på ett enat och samordnat sätt.

Åtgärderna ska styras mot tre målsättningar: För det första, att bygga upp en ny ekonomisk marknadsstruktur på EU-nivå, för det andra, hantera följderna för realekonomin och för det tredje, samordna en global respons till den finansiella krisen.

Den 26 november kommer kommissionen att lägga fram en mer detaljerad version av återhämtningsplanen för EU, under paraplyet Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning. Vårt mål är att föra samman en rad målinriktade kortsiktiga initiativ som kommer att hjälpa till att motverka de ogynnsamma effekterna på den totala ekonomin och samtidigt anpassa åtgärderna i Lissabonstrategin på medellång och lång sikt åtgärderna efter krisen.

Stavros Arnautakis (PSE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tack för ert svar. Men vad vi behöver förmedla till de europeiska medborgarna i dag är att vi bemöter kreditkrisen och kommer att avsätta medel för realekonomin. Europeiska medborgare vill också att krisen ska vara en möjlighet för Europa, för det civila Europa.

Min fråga är: Kommer pengar att avsättas till statliga investeringar och offentlig verksamhet under kommande år?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru vice ordförande! När den senaste informationen finns tillgänglig krävs snabba beslut. Problemet är att det oftast tar mycket lång tid för kommissionen som är ett kollegialt organ, att sätta igång saker. Finns det speciella regler för situationer som den vi står inför just nu? I andra fall tar det i regel lång tid innan kommissionen, som kollegialt organ, producerar något resultat.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Herr talman, fru Wallström! Som erfarenheten visar söker medlemsstaterna nu själva efter en väg ut ur konsekvenserna av den finansiella krisen och lågkonjunkturen.

⁽³⁾ Muntligt svar av den 11.3.2008.

Vad anser ni om åtgärderna före krisen? Är högre skatter, en utökning av skattebasen och momshöjningen ett effektivt sätt att komma ur krisen under en sådan svår period?

Margot Wallström, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Den viktigaste frågan just nu är: Vilka är kommissionens nästa steg under den kommande veckan för att verkligen ta itu med effekterna på realekonomin?

Vi kommer att presentera ett paket – vilket vi arbetar med för närvarande – där vi identifierar de olika politiska områden där vi på kort sikt tror att vi kan mildra effekterna på realekonomin, samtidigt som vi på medellång sikt håller fast vid de befintliga reformprioriteringarna i Lissabonstrategin. Det är inom denna ram som vi kommer att arbeta. Vi hoppas att kunna hitta åtgärder som ska hjälpa upp den totala efterfrågan; på efterfrågesidan vill vi minska inflationstrycket och främja hushållens köpkraft.

Vi måste göra mer på arbetsmarknaden och, som ni säger, tidigarelägga investeringar. Vi hoppas att det också hjälper till att lösa problemen och främjar de åtgärder som vidtas när det gäller energi- och klimatförändringspaketet, för vi kommer att behöva pengar till investeringar. Vi hoppas att det kommer att bli en hjälp framåt i denna svåra period. På arbetsmarknaderna kan till exempel aktiveringsåtgärder vara till stor hjälp.

Som svar på den sista frågan vill jag säga att vi vill att medlemsstaterna samordnar sina åtgärder. Vi tror att det värsta som kunde hända är att alla går åt varsitt håll och gör det som de tror är det rätta i sina medlemsstater. Vi vill hellre att de så långt som möjligt diskuterar, samordnar och samarbetar, eftersom effekterna kommer att märkas i hela Europas ekonomi. Vi föredrar samordnade åtgärder.

Hur är det med de långa ledtiderna och att förberedelserna tar lång tid? Ni kommer att bli förvånade. Som jag sa i debatten om finanskrisen i går har kommissionen för första gången klarat av att lägga fram förslag inom 24 timmar. Vi måste möta denna mycket allvarliga kris på ett sätt där det inte tar för lång tid för att utarbeta olika förslag.

Vi har alla fått instruktioner och vi har alla i våra respektive politikområden varit villiga att se över på vilka sätt vi kan bidra, hur vi kan få bukt med de långa förberedelse tiderna och hur vi kan arbeta snabbare, men samtidigt på ett samordnat och respektfullt sätt. Vi försöker lägga fram förslag så snabbt som möjligt och vi tänjer alla våra möjligheter så mycket som möjligt. Detta är för tillfället kommissionens utgångspunkt.

Talmannen. – Fråga nr 34 från **Boguslaw Sonik** (H-0850/08)

Angående: Skillnader i fråga om maximala tillåtna alkoholhalten i blodet för fordonsförare inom Europeiska unionen

I många av Europeiska unionens länder, bland dem Storbritannien, Italien, Irland och Luxemburg är den maximala tillåtna alkoholhalten i blodet för fordonsförare 0,8 promille. I Slovakien och i Ungern är det förbjudet att framföra fordon även efter den minsta alkoholförtäring och där skulle körning med sådan promillehalt vara ett allvarligt brott. I Polen regleras frågan om alkohol i samband med körning av motorfordon med stöd av väglagen av den 20 juni 1997 (jfr Polens officiella tidning, Dziennik Ustaw, årg. 2005, nr 108, avsn. 908) och där fastställs 0,2 promille som tillåten gräns. Om gränsen 0,5 promille överskrids, då är det redan fråga om grovt rattfylleri, som kan medföra upp till två års fängelse.

Mot bakgrund av tendensen i riktning mot en enhetligare vägtrafiklagstiftning inom Europeiska unionen: avser kommissionen vidta åtgärder för att vi ska få en enhetlig promillegräns för fordonsförare inom Europeiska unionen?

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! År 1988 lade kommissionen faktiskt fram ett förslag till direktiv om maximal tillåten alkoholhalt i blodet för fordonsförare, men eftersom inte medlemsstaterna och kommissionen kom överens fick kommissionen nöja sig med att den 17 januari 2001 lägga fram rekommendationen att en maximal tillåten gräns på 0,5 promille skulle införas i samtliga medlemsstater. I Europeiska unionen är det i dag bara tre medlemsstater, Irland, Malta och Storbritannien, som har promillegränser som är högre än detta värde.

Kommissionen vill också i sin rekommendation sänka den maximalt tillåtna alkoholhalten i blodet till 0,2 promille för vissa kategorier av bilförare, t.ex. unga förare, vilket är föremål för den första frågan som parlamentsledamoten ställer. Det är faktiskt så att unga förare är de huvudsakliga olycksoffren på vägarna och det är därför viktigt att minska riskfaktorerna för dem så mycket som möjligt, till exempel genom att för den här kategorin tillåta en maximal alkoholhalt i blodet som inte överskrider 0,2 promille. Detta är

kopplat till en åtgärd som kallas "nollgräns" som fastställs för denna kategori av förare enligt det meddelande från kommissionen som antogs i oktober 2006, genom vilken vi lägger fram en strategi som ska hjälpa medlemsstaterna att minska skador som förorsakas av alkohol.

Mina damer och herrar! Mot bakgrund av detta anser kommissionen att det tyvärr inte finns några politiska förutsättningar som skulle ge medlemsstaterna möjlighet att anta en rättsakt som är utformad för att ytterligare harmonisera den maximalt tillåtna alkoholhalten i blodet inom EU. Men kommissionen tänker inte förhålla sig passiv i något som fortfarande är en av de största orsakerna till dödsfall på Europas vägar.

Kommissionen har vidtagit olika åtgärder i denna fråga. Först och främst när det gäller vägkontroller där kommissionen i meddelandet den 6 april 2004 drev på en intensifiering av de slumpmässiga kontrollerna av promillehalter genom en effektiv anordning som mäter alkoholen i blodet genom analys av utandningsluften. Kontrollerna skulle göras på de platser och tider där man har sett en ökad konsumtion av alkohol hos förare.

Mina damer och herrar! Jag måste också poängtera att bilkörning med alkohol i kroppen är ett av de brott som finns med i förslaget till ett direktiv som syftar till att underlätta gränsöverskridande uppföljning av trafikförseelser. Direktivet antogs av kommissionen i mars i år och diskuteras för närvarande i rådet och parlamentet.

Vid det senaste transportministerrådet kunde jag poängtera följande för ministrarna: med tanke på förlusterna i människoliv kan vi inte köra fast i rättsligt käbbel eller diskutera om det är en fråga som gäller den första eller tredje pelaren, eftersom rättsliga diskussioner tyvärr är till ringa hjälp för att tackla och lösa problem som är så allvarliga som trafikolyckor.

Jag vill ta tillfället i akt att i denna parlamentsdebatt peka på de fyra brott som finns med i det direktiv som diskuteras och som är orsaken till tre av fyra olyckor. Dessa är, förutom bilkörning under alkoholpåverkan, fortkörning, att inte använda säkerhetsbälte och att köra bil efter att ha tagit narkotika. Detta betyder att mycket kan och måste göras av Europeiska unionen och jag uppmanar återigen parlamentet att gå framåt i den riktning som de redan har slagit in på genom omröstningen i utskottet för transport och turism.

Herr talman, jag ska strax avsluta, men vill bara tillägga att kommissionen för att inom en snar framtid kunna lägga fram konkreta förslag när det gäller bilkörning under inverkan av psykoaktiva ämnen, i oktober inledde ett forskningsprojekt som ska pågå i fyra år och som är utformat för att öka kunskaperna inom området och ta fram lösningar. Detta är Druidprojektet som ni redan känner till.

Till sist bör det ekonomiska stöd som kommissionen ger till kampanjer som ska öka medvetandet framhållas. Detta gäller främst kampanjer som genomförs av ungdomar och syftar till att göra andra ungdomar medvetna om riskerna med att dricka alkohol och använda droger i samband med bilkörning. Ett av många exempel är kampanjen "Bob", som var mycket framgångsrik i Europa. Vi får heller inte glömma kommissionens engagemang när den bjöd in Kimi Räikkönen, f.d. Formel 1-världsmästare, till Bryssel för att medverka i Europeiska unionens kampanj för vägsäkerhet och dagen som tillägnades vägsäkerheten i större städer i Paris den 10 oktober vilket är en ytterligare indikation på Europeiska kommissionens stora engagemang när det gäller vägsäkerhet. Jag gjorde detta till en av mina prioriteringar under debatten om förtroende efter att jag hade utnämnts till kommissionsledamot med ansvar för transport.

Mina damer och herrar! Tyvärr kan inget mer göras, men jag hoppas att jag har svarat uttömmande på den muntliga frågan.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill tacka för svaret och uppmanar er till att vidta ännu djärvare åtgärder. Vi måste anta och uppdatera ett direktiv med totalförbud för rattfylleri. Vi får inte ge efter för alkoholproducenternas lobbyverksamhet och dess effekter och vi får inte vara rädda för dem. Det är en rättighet att känna sig säkra på vägarna och vi bör börja med dagens ungdomar. Vi måste vara djärva när vi tar tag i dessa projekt.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr vice ordförande! Jag vill ta detta korta tillfälle i akt att ställa två frågor. För det första har ni sagt att den politiska grunden för en reglering av den här typen till viss del saknas. Jag undrar var den största delen av motståndet kommer ifrån? Kommer det från enskilda länder eller från stora lobbygrupper? Vad är det som hindrar kommissionen från att agera i detta ärende?

Min andra fråga berör det faktum att ett ökande antal studier visar att det är mycket farligt att röka i bilar, dels på grund av att rökning är ohälsosamt men även på grund av att det är distraherande och tröttnande. Jag undrar om kommissionen överväger att göra något åt detta på europeisk nivå?

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Min fråga rör Irland, där ett stort antal unga människor varit inblandade i tragiska bilolyckor där de var ensamma i bilen.

Jag skulle vilja veta om det har bedrivits någon forskning i Europa gällande den här frågan och om vi på något sätt kan återuppta programmet för utbildning av unga i trafiken. Det finns fortfarande mycket att göra och jag önskar att vi återupptar utbildningsprogrammet så snart som möjligt.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka för de frågor som ställts eftersom de ger en möjlighet att ytterligare förtydliga EU:s ståndpunkt.

Jörg Leichtfried, de politiska problem som vi stött på och som ni med rätta nämner berör våra medlemsstater. Tyvärr såg vi att kommissionens förslag inte godkändes trots en enorm ansträngning. Trots att vi inte kan nå en överenskommelse med medlemsstaterna om förslaget till direktiv framhårdar vi och vi kommer att fortsätta anstränga oss. Jag upprepar vad jag sa vid utfrågningen då jag fick kommissionens och parlamentets förtroende: jag kommer även i fortsättningen att prioritera frågan om trafiksäkerhet.

Som svar till ledamoten vill jag säga att jag även i fortsättningen tänker stödja alla Druid-projekt och program när det gäller att informera och utbilda ungdomar. Detta bör prioriteras. Det är inte verktygen som orsakar olyckor, även om det givetvis är viktigt att ha säkra verktyg. Det är viktigt att vägarna är säkra och detta parlament har beslutat att tillsammans med kommissionen fatta vissa beslut som rör infrastrukturen, men den största utmaningen ligger i att utbilda dem som sitter bakom ratten eller på motorcykelsadeln.

Vi har en plikt att börja utbilda ungdomar. Jag instämmer därför helt med er och jag kommer att göra allt jag kan för att se till att det alltid genomförs program i skolorna som finansieras av EU och kommissionen som syftar till att utbilda ungdomar. Det är inte en slump att jag valde den förre världsmästaren, som är ung, som kommissionens vittne.

För att lyckas kommunicera med våra ungdomar måste vi ta hjälp av andra ungdomar som inte moralpredikar på samma sätt som exempelvis en förälder kan göra, utan som kan förklara för dem vilka de faktiska riskerna är. Alla ungdomar känner sig osårbara när de kommer ut från ett diskotek. Tyvärr är de inte det och vi måste samarbeta med skolorna och med familjerna för att se till att alla ungdomar får se de risker de tar varje gång de sätter sig bakom ratten och, framförallt, om de dricker alkohol eller tar droger.

När det gäller frågan om rökning kommer jag att be kommissionens tjänsteavdelningar att genomföra en utredning för att få svar på om det faktiskt föreligger ökad risk för rökare eller inte. Jag kan inte svara på frågan eftersom jag inte känner till den vetenskapliga bakgrunden, men jag kommer som sagt att be kommissionens tjänsteavdelningar att kontrollera frågan.

Jag tror även att jag svarat Boguslaw Sonik genom att bekräfta mitt åtagande. Jag tror dessutom att jag på kommissionens vägnar, vice ordföranden Margot Wallström är även ansvarig för kommunikationen, kan uttrycka vårt engagemang för att vi ska göra allt vi kan för att informera våra medborgare, framförallt unga medborgare som är i en lärande period av sina liv, om riskerna och farorna de står inför varje gång de färdas i ett fordon.

Talmannen. – Fråga nr 35 från **Katerina Batzeli** (H-0861/08)

Angående: Interinstitutionellt avtal om samarbete för kommunikation om EU-frågor

Den 22 oktober 2008 undertecknade representanter för Europaparlamentet, kommissionen och rådet för första gången i EU:s historia en förklaring om interinstitutionellt samarbete för kommunikation om EU:s prioriteringar. Detta är ett avtal av största politiska betydelse eftersom det syftar till att få till stånd en effektiv lösning på det allvarliga demokratiska problemet med bristande information till de europeiska medborgarna. Även ur ett tidsperspektiv är avtalet viktigt med tanke på att EU-valet närmar sig.

Vilka kommer prioriteringarna och huvudbudskapen att bli i gemenskapens enhetliga kommunikationsstrategi under det kommande året och framför allt under tiden fram till valet?

På vilket sätt kommer samarbetet mellan de tre gemenskapsorganen att främjas i den gemensamma utformningen av kommunikationsstrategins prioriteringar och mål, och hur kommer deras samarbete med enskilda nationella myndigheter att främjas? Framför allt, vilken koppling kommer det att finnas mellan gemenskapens och medlemsstaternas nationella EU-kommunikationsstrategier?

Vilka instrument kommer att användas för att genomföra gemenskapens nya kommunikationsstrategi, och vilken roll kommer den nya kommunikationstekniken att spela? Vilken roll kommer mångspråkigheten att spela?

Vilka gemenskapsmedel kommer att ligga till grund för finansieringen av de enskilda åtgärderna i den nyinförda kommunikationsstrategin?

Margot Wallström, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Parlamentet, kommissionen och rådet har ökat sitt kommunikativa samarbete inom EU och skrivit på det politiska uttalandet om interinstitutionellt samarbete för kommunikation av den 22 oktober i år. Tack så mycket för ert stora stöd i den här frågan. Detta är första gången som vi kommit överens om ett gemensamt kommunikationssätt.

Kommunikation är effektivare om den är samordnad och rör prioriterade frågor. Dessutom krävs det ett politiskt åtagande från alla inblandade parter, inklusive medlemsstaterna. Alla institutioner har ett ansvar att kommunicera med medborgarna om EU. Jag vill ändå tydligt betona att det politiska uttalandet även respekterar det individuella ansvar som åligger alla EU:s institutioner och medlemsstater att själva sörja för de egna kommunikationsstrategierna och prioriteringarna.

Gemensamma kommunikationsprioriteringar är centrala i det politiska uttalandet och de kommer att godkännas av den interinstitutionella gruppen för information (IGI) vars ordförandeskap delas av företrädare för varje institution. Vi har redan identifierat och kommit överens om fyra gemensamma prioriteringar under 2009: EU-valet, energi- och klimatförändringar, 20-årsjubileet för de demokratiska förändringarna i Central- och Östeuropa och, givetvis, stöd för jobb, tillväxt och solidaritet i Europa.

Genomförandet säkerställs tillsammans av parlamentet, kommissionen och rådet, samt även medlemsstaterna. I detta syfte ämnar vi samverka med nationella, regionala och lokala myndigheter, samt företrädare för det civila samhället. Våra representationskontor och parlamentets informationskontor i medlemsstaterna kommer att arbeta med de nationella myndigheterna i gemensamma initiativ som anpassas efter nationella villkor. Vid behov kommer vi att inleda administrativa arrangemang mellan tjänsterna på EU-nivå och nationell nivå och åtgärderna kommer att finansieras på ett tillbörligt sätt.

Naturligtvis kommer våra institutioner och medlemsstater i alla sina åtgärder att respektera flerspråkighet och kulturella skillnader. När det gäller den här frågan vill jag belysa hur aktiv kommissionen är i arbetet med utmaningen med flerspråkighet. Bland många andra initiativ har vi tillsatt översättare på våra representationskontor i medlemsstaterna för att tillgodose lokala behov och underlätta kommunikationen av EU på medborgarnas språk.

Slutligen kommer genomförandet av de gemensamma kommunikationsprioriteringarna att erbjuda utmärkta plattformar för europeiska, nationella och regionala politiker att debattera EU-relaterade frågor med medborgarna före EU-valet. Jag hoppas att detta kommer att få positiv effekt på valdeltagandet.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Tack så mycket för ert svar, fru Wallström. Jag vill börja med att slå fast att syftet med denna interinstitutionella överenskommelse, först och främst, är att införa en gemensam europeisk kommunikationspolicy som måste antas, sakta men säkert, av alla EU:s institutioner så att informationen till medborgarna blir enhetlig.

Vidare önskar jag ett antal klargöranden rörande frågan om finansiering av de nya föreslagna åtgärderna. Kommer de att integreras med redan befintliga program? Kommer man att skapa en ny budgetrubrik så det finns en budget för information? Hur kommer sektorspecifika program att finansieras? Kommer kommunikationspolicyn att vara en individuellt eller gemensamt finansierad policy?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru vice ordförande! Papper kan vara ett mångsidigt medium men det blir mer och mer uppenbart att det inte längre är speciellt informativt. De elektroniska medierna, tv och internet, måste prioriteras i vår informationspolicy. Därför är min fråga huruvida vi kan se en trend av den här typen i den nuvarande policyn. Jag är också nöjd med att framförallt de lokala och regionala tv-stationerna ska involveras. Detta verkar vettigare än att man ska försöka täcka de stora offentliga tv-företagens brister.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Jag gläder mig återigen åt det som kommissionsledamoten har att säga men jag delar föregående talareshs oro. Jag är orolig över hur meddelandet ska förmedlas och jag håller med om de elektroniska medierna.

Det finns en överhängande risk för att broschyrer och böcker lämnas kvar på kontoren olästa, jag har själv sett detta flera gånger. Jag antar att frågan jag vill ställa är följande: hur tänker ni förmedla budskapet till alla som är intresserade? Tänker ni försöka rikta in er på intresserade grupper, eller ska ni försöka nå ut till alla?

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Tack för dessa viktiga uppföljningsfrågor.

Låt mig säga vad jag tycker är nödvändigt. För att en kampanj eller ett informationsutskick ska lyckas krävs fem saker.

För det första att vi använder Internet och ny teknik intensivt. Vi kan bara drömma om Obamas kampanj som, efter vad jag hört, hade en budget på 1,2 miljarder dollar för sin informationskampanj. Det som dock visade sig vara avgörande var sättet på vilket de använde Internet och vi måste göra samma sak.

För det andra måste vi använda audiovisuella verktyg. 60 procent av medborgarna använder huvudsakligen tv och radio för att skaffa sig information om vad som pågår på EU-nivå.

För det tredje måste vi arbeta tillsammans med multiplikatorer som t.ex. det civila samhället och lokala myndigheters olika nätverk. Detta leder till att andra ansikten och budbärare kan förmedla mervärdet med att samarbeta på EU-nivå.

För det fjärde måste vi samarbeta med "ambassadörer", dvs. människor som är villiga att stå för de demokratiska idealen och som kan nå ut på ett bättre sätt än vi politiker.

För det femte måste vi nå ut till ungdomar och kvinnor, som tenderar att rösta mer sällan och vara mindre entusiastiska över EU. Detta fick vi belägg för inte minst vid folkomröstningarna på Irland, och tidigare i Frankrike och Nederländerna.

Dessa saker är nödvändiga.

Pengarna då? Hur stor är vår budget? Vi har lyckats öronmärka ca 8,5 miljoner euro i vår budget för nästa år för centraliserade och decentraliserade åtgärder i samband med nästa års val. Våra representationskontor har fått i uppdrag att använda huvuddelen av sina måttliga kommunikationstillgångar till parlamentsvalet och de har faktiskt avsatt 60 procent av sina decentraliserade tillgångar till detta. För närvarande har vi även möten på teknisk nivå med alla parlamentets tjänsteavdelningar för att stämma av vår information om de olika aktiviteterna i de olika medlemsstaterna.

I år genomför vi valrelaterade aktiviteter för ungefär 6,2 miljoner euro, bland annat projekt som riktar sig till unga människor, vi gör särskilda Eurobarometrar etc. Det finns också pengar för kommunikation om strukturfonder, jordbruk och forskning inom varje policyområde, men vi har inte avsatt extra eller särskilda resurser till detta. Jag har bätt alla mina kolleger att integrera valen i sina kommunikationsplaner och de kommer att rapportera till mig om hur detta genomförs.

Nästa års budget har ännu inte färdigställts och det finns fortfarande en möjlighet att lägga till extra pengar, men detta är vad som går att se i budgeten i dag. Det avsätts alltså inte för stora resurser, utan vi måste använda redan befintliga kanaler. Vi kommer också att hjälpa och bistå parlamentet så mycket vi kan med tillgängliga resurser och våra normala aktiviteter, dvs. framställa audiovisuellt material, videoklipp på EUtube. Vi kommer att se till att alla våra dagliga rutiner syftar till att mobilisera väljare och inspirera till bra och livliga diskussioner vid valet till Europaparlamentet.

Del II

Talmannen. – Fråga nr 36 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0809/08)

Angående: Information till européerna om deltagande i Europavalet

Den senaste tidens internationella ekonomiska instabilitet som utsatt de internationella och europeiska banksystemen för svåra påfrestningar har vållat stor oro bland vanliga européer som inte kunnat se några förslag till lösningar på EU-nivå och inte heller några tecken på europeisk solidaritet i detta kritiska läge.

Vilka åtgärder och insatser föreslår kommissionen för att informera européerna om de europeiska politiska strategierna och lösningarna på EU- eller medlemsstatsnivå i samband med kriser och exceptionella politisk-ekonomiska situationer? Hur planerar man att lägga upp valinformation och de incitament som ska få européerna att delta i Europavalet i ljuset av en sådan ogynnsam händelseutveckling i frågor av EU-betydelse om internationella ekonomiska och handelsmässiga förbindelser?

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag är väl medveten om finanskrisen och att dess påverkan på de reala ekonomierna starkt oroar många européer och att detta även kommer att påverka EU-valet. Därför är det inte konstigt att en majoritet av människorna vill att valkampanjen fokuserar på ekonomiska frågor som påverkar deras vardagsliv, t.ex. arbetslöshet, ekonomisk tillväxt, inflation och köpkraft. Nyligen genomförda opinionsundersökningar visar även att människor nu ser EU som ett ”skydd” från den nuvarande krisen och vill se EU-regleringar på global nivå.

Kommissionen håller jämna steg med utvecklingen. Den 29 oktober antog vi ett regelverk som fokuserar både på att hantera krisen på marknaderna, i syfte att förebygga framtida kriser genom reformer av det ekonomiska styret, och att begränsa påverkan på jobb och tillväxt. Förslag till uppföljning förbereds och är centrala strategiska prioriteringar för vårt lagstiftnings- och arbetsprogram för 2009, som vi lade fram i parlamentet i går med en efterföljande debatt.

Det är viktigt att behovet av åtgärder erkänts av kommissionen, parlamentet och rådet och att vi nu står i begrepp att föreslå att stöd åt jobb, tillväxt och solidaritet ska vara en av prioriteringarna för den interinstitutionella kommunikationen för nästa år. Detta innebär att informationen om EU:s verksamhet inom detta område kommer att kommuniceras av EU-institutionerna och medlemsstaterna tillsammans. En plan för hur det arbetet bäst kan genomföras kommer att fastställas.

Jag har redan nämnt valet till Europaparlamentet som en av de övriga interinstitutionella prioriteringarna. Förberedelserna för valet är längre gångna eftersom vi alla länge vetat att det skulle vara en prioritering.

Våra institutioner arbetar nära tillsammans med alla valrelaterade kommunikationsaktiviteter och kommissionen kommer aktivt att bidra till ramstrategin för kommunikation som antagits av parlamentet. Kommissionens målsättning är att öka människors medvetande om valet och att skapa debatt om faktiska frågor som rör EU:s politik. Detta kommer delvis att genomföras med våra centrala verktyg, inbegripet audiovisuella medier och Internet, samt kompletteras med flera decentraliserade aktiviteter som organiseras av våra representationskontor i varje medlemsstat i nära samarbete med parlamentets informationskontor.

Dessa åtgärder bör göra människor medvetna om att den som röstar kan välja mellan olika politiska visioner för Europa och att valet kommer att göra stor skillnad för alla medborgares liv.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag vill tacka vice ordföranden för hennes svar. Jag hoppas att de åtgärder som föreslås av kommissionen kommer att genomföras, eftersom mycket tid hinner passera mellan förslag och genomförande. Den byråkratiska processen är lång och jag vet inte om tiden innan valet räcker till för att medborgarna ska hinna se resultaten.

Finansieringen och informationsstrategin kan också ge motstridiga resultat. Detta är anledningen till att vi måste vara extra försiktiga så vi inte trampar på några ömma tår bland våra medborgare som inte vill se pengar slösas bort i onödan på de evenemang, publikationer och decentraliserade aktiviteter som ni nämner.

Dessutom övertygar inte debatterna alltid. Därför kanske vi skulle inse vilka medel vi har till förfogande och vara ärligare mot medborgarna.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Fru Wallström! Tror ni att frågan om väljarna känner sig nära eller distanserade från kandidaterna påverkar valdeltagandet i EU-valet? Tycker ni att det är rätt att en stat med 45 miljoner invånare endast har ett valdistrikt för parlamentsvalet? Vad kan kommissionen göra för att se till att stater med större befolkning har valdistrikt som ligger närmare folket?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Jag vill bara säga till kommissionens vice ordförande att vi bör titta på situationen i Danmark där man för närvarande talar om att ansöka om medlemskap i eurosamarbetet. Samma sak sker på Island som har stora problem och i Sverige, där man uppenbarligen åter diskuterar ett medlemskap i eurosamarbetet.

Finns det någon som berättar för exempelvis invånarna på Irland att de har lyckats hantera den här krisen mycket bättre än dessa andra länder tack vare eurosamarbetet och Europeiska centralbanken? Är det inte dags att vi faktiskt börjar prata positivt om EU? Den här veckan har vi haft irländska parlamentsledamöter som i kammaren fällt negativa kommentarer om EU. Vem ska nämna de positiva aspekterna och de bra sidorna för oss så att människor inser fördelarna med ett EU- och euromedlemskap?

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag försökte göra vad jag kunde genom att besöka Irland förra veckan. Jag försökte förklara mervärdet som jag tror ett medlemskap i det europeiska samarbetet innebär. Jag tror att debatten om euron och varför det har varit fördelaktigt för Irland att tillhöra euroområdet

går bra nu, men den väcker också den grundläggande frågan om vem som ska företräda EU. Vem ska tala för EU? Var ligger ansvaret? Vi kan aldrig räkna med att Bryssel ska göra allting, det måste delas och göras tillsammans.

Jag tror faktiskt att den politiska polemiken och debatten är av godo eftersom det finns olika versioner, olika program etc. Jag tror det bidrar till att höja medvetandegraden och i slutändan är det bra för valdeltagandet. Vi vill givetvis uppmuntra och stimulera till en livlig debatt och diskussion om den europeiska agendan och de europeiska frågorna. Vi måste alla vara förespråkare. Det är därför som jag är stolt och glad över att vi, för första gången, har den här typen av ram om ett överenskommet partnerskap om kommunikation. Vi har aldrig haft det tidigare.

Vi bör alltså bestämma oss för att dela på ansvaret att företräda EU och lyssna på de bekymmer som människor över hela Europa upplever, eftersom även kommunikation, inte bara information, är viktigt. Lyssna bättre, förklara bättre och agera lokalt: det är vad jag upprepar när det gäller kommunikation. Kampanjen kommer att genomföras olika i olika medlemsstater eftersom den måste anpassas till nationella villkor. Detta är vad vi försöker göra just nu. Vi försöker skynda på processen så mycket vi kan men vi måste också respektera budgetförordningen och alla regler. Vi måste göra allt på rätt sätt. Vi har ett möte i dag som vi kommer att följa upp. Vi kommer att försöka svara så bra vi kan på parlamentets detaljerade tidsplan för planeringen av valet till Europaparlamentet.

Jag tror att vi redan kommer att kunna avsätta och använda pengar i år, men om mer resurser blir tillgängliga kommer det givetvis att hjälpa oss organisera fler aktiviteter nästa år. Jag upprepar att jag tror att vi också måste undersöka möjligheterna att använda audiovisuella medier och Internet i större utsträckning för att vara effektiva och för att nå ungdomar.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Jag ber om ursäkt, men jag hörde inte att kommissionens vice ordförande svarade på mina frågor.

Talmannen. – Vi noterar svaret från kommissionen, men vi har inte befogenhet eller möjlighet att utvärdera svarets omfattning när det gäller dess innehåll.

Fråga nr 37 från **Georgios Papastamkos (H-0811/08)**

Angående: Kommissionens kommunikationsstrategi för folkomröstningen i Irland

Vilken var kommissionens och dess ledamöters kommunikationsstrategi under perioden inför folkomröstningen i Irland?

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag vill poängtera att kommissionen, i arbetet med Lissabonfördraget, arbetade via sina representationskontor och i nära samarbete med medlemsstaterna för att kunna tillhandahålla faktabaserad och objektiv information till EU:s medborgare. Vi har stöttat detta arbete med kommunikationspaket med blandat material, t.ex. faktablad, presentationer och nyckelmeddelanden. Vi erbjöd även utbildning och informationsträffar för kommissionsledamöter, representationskontorens personal, Europe Direct-informationscentrum och andra informationsmultiplikatorer.

Efter att ha förstått vikten av Internet har vi skapat en dedicerad webbplats med omfattande information om Lissabonfördraget som lanserades på de 23 officiella språken. Med detta som grund har kommissionens representationskontor i medlemsstaterna utvecklat material som anpassats efter lokala behov och som lämpar sig bättre som information till medborgarna. Utöver detta har representationskontoren, bland annat på Irland, antagit kommunikationsplaner i nära samarbete med den nationella regeringen och Europaparlamentets informationskontor i medlemsstaterna.

Planerade aktiviteter inkluderar utbildning för journalister och multiplikatorer, utgivning av broschyrer och foldrar, organisering av diskussioner med det civila samhället och lokala myndigheter samt även offentliga evenemang i skolor och universitet. Tack var detta får medborgarna skräddarsydd information på deras språk som tar itu med deras konkreta farhågor.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag vill tacka vice ordföranden. Min kompletterande fråga inkluderar ett förslag: fru vice ordförande, ni och även övriga kommissionskollegiet, borde besöka Irland vid en politiskt lämplig tidpunkt för den irländska frågan, starta en debatt och svara uttömmande på alla deras frågor.

Organisera en tv-sänd debatt med alla intresserade organ så att det irländska folket, den irländska väljarkåren, kan se den och få svar på sina farhågor och frågor på plats.

Armando França (PSE). – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot! I två månader har politikernas och mediernas agendor dominerats av den finansiella och ekonomiska krisen. Folkomröstningen på Irland eller problemen i Tjeckien som gäller Lissabonfördraget har praktiskt taget gått medierna obemärkt förbi. Upplever ni inte att kommissionens informations- och kommunikationsstrategi bör stärkas, dels med tanke på behovet av att Lissabonfördraget nu träder i kraft, och dels som ett politiskt svar för att hantera och bekämpa den nuvarande krisen?

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Låt mig fatta mig kort. Först av allt vill jag gratulera kommissionsledamoten till hennes insatser i den här frågan. Med min bakgrund som journalist vill jag dock påpeka att även om ett möte med kommissionen kan vara intressant för kommissionen själv, så kan vi inte tvinga människor att titta på det.

Problemet är att information utan känslor inte kommer att göra någon nytta och jag är rädd att EU är ganska matt och tråkigt, förutom ni själv givetvis, och ni måste bemöta det problemet.

Låt mig även som före detta journalist berätta, och det är hemskt att jag säger detta offentligt, att jag har varit här och vid kommissionen ett flertal gånger och de gråa väggarna och tråkiga presentationerna stimulerade inte alls mina europeiska gener. Ni måste hantera det här problemet. Slutligen, om den irländska regeringen precis som ni sa hade lyssnat bättre, förklarat bättre och arbetat lokalt så hade svaret blivit "ja".

Talmannen. – Frågorna nr 38 till 41 kommer att besvaras skriftligt.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Skulle vice ordföranden kunna vara så vänlig att besvara mina kompletterande frågor?

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag tror att talmannen möjligen glömde ge mig en chans att svara på just era frågor. Erfarenheterna från folkomröstningen lär oss självklart viktiga saker. Jag tror ni har rätt när ni hävdar att fler besök kanske borde skett på jasidan. Vi följde de råd vi fick för stunden och vi respekterade verkligen uppmaningen att inte störa debatten på Irland, men nu kanske irländarna kommer att vilja skicka ut inbjudningar åt fler håll. Jag har uppmuntrat alla mina kolleger att resa dit och inleda diskussioner med irländarna. Jag inte säker på att det alltid kommer att vara särskilt övertygande om det visas på tv, men vi uppskattar uppmärksamheten från media.

Vi arbetar för närvarande med den irländska regeringen för att ta fram ett samförståndsavtal där vi ser över saker som måste göras, både kortsiktigt och långsiktigt. Det ska leda till bättre utbildning av medborgarna, att vi arbetar med journalister, att vi kanske har en mer känslomässig inställning till några av de här frågorna samtidigt som vi respekterar irländska lagar och regler.

Vi lär oss ständigt och jag tror verkligen att vi kommer att följa ert råd att åka dit och svara på allt från jordbruksfrågor till frågor om fiskeripolitik och handel etc. Det är så här utmaningen ska mötas och jag hoppas att det kan leda till en bra diskussion. Tack för att ni har gett mig denna tid.

Talmannen. – Fråga nr 49 av **Manuel Medina Ortega** (H-0797/08)

Angående: Folkförflyttningar mellan afrikanska länder

De sammanlagda svårigheterna i ett antal afrikanska länder och förhoppningarna om att kunna utvandra till Europa har lett till att tiotusentals människor från Afrika söder om Sahara har tagit sig till länder i norra Afrika, t.ex. Libyen, Marocko, Mauretanien och Senegal.

Är kommissionen medveten om denna situation? Har den i så fall övervägt någon typ av åtgärder för att lindra de miserabla förhållanden som dessa inomafrikanska migranter lever under och lätta på det tryck som länderna i norra Afrika utsatts för till följd av denna demografiska förflyttning som inte följer normala mönster?

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Detta är ett helt annat politiskt område. Kommissionen är väl medveten om fattigdomen som i kombination med andra faktorer som instabilitet, klimatförändringar och kränkningar av de mänskliga rättigheterna driver migranter till krävande och ibland tragiska resor. Kommissionen är aktiv på alla dessa fronter, i huvudsak via den politiska dialog som förs med länderna och via Europeiska utvecklingsfonden och dess målsättning att bekämpa fattigdom.

Som svar på de tragiska händelserna i Ceuta och Melilla och som en del av det globala initiativet som godkändes av rådet under den senare delen av 2005 ville EU ha en strukturerad dialog med Afrika om kopplingen mellan invandring och utveckling enligt Rabatprocessen för den västafrikanska migrationsvägen, med uppföljning under Pariskonferensen den 25 november, och enligt Tripoliprocessen angående hela Afrika.

Partnerskapet Afrika–EU om migration, rörlighet och sysselsättning inleddes vid toppmötet mellan EU och Afrika i Lissabon i december 2007. Tanken är att partnerskapet ska finna lösningar på migrationsfrågan genom att koppla samman den med sysselsättningsfrågor.

Det informationscentrum för migranter (CIGEM) som invigdes av kommissionsledamoten med ansvar för utveckling och humanitärt bistånd och den maliske presidenten Amadou Toumani Touré i Bamako den 6 oktober är ett praktiskt exempel på den gemensamma inställning som kommissionen försöker uppmuntra. Kommissionen är även redo att pröva samma sak på andra platser i Västafrika.

När det gäller migranternas levnadsvillkor är ett av målen med migrerings- och asylprogrammet att skydda migranternas rättigheter, bland annat genom att öka kapaciteten för de organisationer och aktörer i transit- eller destinationsländer, t.ex. de nordafrikanska länderna, som hjälper migranterna med olika frågor.

EU har till exempel nyligen beviljat anslag till program inom följande projekt: fortsatt finansiering av kontoret för FN:s flyktingkommissariat i Libyen som spelar en nyckelroll i arbetet med att främja rättigheterna för flyktingar och asylsökande, förbättring av levnadsvillkoren för internationella migranter i Nordafrika, ökning av kapaciteten för organisationer inom det civila samhället i syfte att främja rättigheterna för migranterna i Nordafrika och slutligen ett program som ger migranter i Marocko möjligheten att själva återvända hem under ordnade förhållanden.

Slutligen utnyttjar kommissionen programmet i de afrikanska länderna söder om Sahara för att finansiera flera projekt som förebygger olaglig invandring och främjar laglig invandring, skapar en länk mellan invandring och utveckling och skyddar invandare och asylsökande.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Tack så mycket fru vice ordförande. Ni har gett mig gott om information om frågan som jag tog upp och jag tackar för detaljerna. Jag upplever att kommissionens nya fas är viktig. I synnerhet Bamakoprojektet ger EU möjlighet att fokusera på migrationsfrågan. Jag vet att det precis har inletts så min fråga kommer antagligen tidigt men jag ville fråga kommissionen följande: om Bamakoprojektet i Mali ger goda resultat när det gäller migration, tror kommissionen att erfarenheten kan utökas till andra länder kring Medelhavets södra gräns?

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara ställa en ordningsfråga som gäller den förra sammanträdesperioden. Jag ber om ursäkt för att jag tar upp det nu, men under den förra perioden ägnades mindre än 15 minuter åt de tre frågorna 38, 39 och 40, som var sammankopplade.

Jag tycker att det är synd att de inte togs upp, eftersom jag tror att de hade kunnat behandlas, och ändå ägnades bara 15 minuter åt dem under den förra perioden. Jag hade förstått att det skulle vara 20 minuter.

Talmannen. – Jag tror ni har rätt. Jag noterar det, men jag kan inte vidta några andra åtgärder för tillfället.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag lär mig också hela tiden i mitt arbete. Jag lär mig att projekt liknande Bamakoprojektet planeras för andra länder i Västafrika, t.ex. Senegal. Så tydligen är detta redan på agendan och kommissionen arbetar för fullt med att utveckla liknande projekt i andra länder.

Talmannen. – Fråga nr 50 från **Luis Yañez-Barnuevo García (H-0799/08)**

Angående: Öppning av dialogen på Kuba

Slutsatserna om Kuba från rådets möte av den 23 juni 2008 har mottagits mycket väl av de demokratiska krafterna på Kuba. Dessa uppskattar att en grundläggande prioritering för EU är ett ovillkorligt frigivande av alla politiska fångar och att EU förbinder sig att arbeta för mänskliga rättigheter och påtagliga framsteg mot en pluralistisk demokrati.

Kan kommissionen, i linje med de åtaganden som fastställdes i slutsatserna, ange om den redan har tagit kontakt med företrädare för det civila samhället och den demokratiska oppositionen, vilka faktiska åtgärder den vidtagit för att fördjupa dialogen med dessa företrädare och på vilket sätt den garanterar att officiella organ inte ingriper i åtgärder som planerats till förmån för det civila samhället (t.ex. mikroprojekt för att främja integration och social sammanhållning)?

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Kommissionen upprätthåller regelbunden direktkontakt med de civila samhällena i alla världens länder, inklusive Kuba. Kommissionens roll på Kuba uppskattas och stöds av det civila samhället och av oppositionella grupper. Kommissionens delegation på Kuba träffar regelbundet representanter för det civila samhället och oppositionella grupper och kommissionens avdelningar i Bryssel eftersträvar en politik där alla dörrar hålls öppna gentemot alla personer eller organisationer som vill ha en konstruktiv diskussion om Kuba eller något annat land.

Det som åter väckte den politiska dialogen mellan EU och Kuba till liv efter rådets slutsats av den 23 juni som avslutade de diplomatiska åtgärder som antogs 2003, var ett möte med EU:s ministertrojka om Kuba i Paris den 16 oktober 2008. Den positiva anda som genomsyrade mötet gav upphov till ärliga och öppna diskussioner om ämnen av gemensamt intresse, t.ex. den internationella finanskrisen, mänskliga rättigheter, samarbetet med Kuba och reformeringen av FN.

Kommissionen är övertygad om att en ärlig och öppen dialog mellan EU och Kuba ger den bästa grunden för diskussioner om frågor som berör båda parter gemensamt, inklusive frågor om mänskliga rättigheter. Detta är något som kommissionsledamoten för utveckling och humanitärt bistånd har sagt ett antal gånger.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) På Luis Yañez-Barnuevos vägnar vill jag tacka för ert svar. Men fru kommissionsledamot, jag måste påpeka för Louis Michel att hans handlingar, ord och gester är av yttersta vikt i den direkta kontakten med den kubanska demokratiska oppositionen när man diskuterar att genomföra rådets prioriteringar, lindra effekten av Castros fruktansvärda diktatur och uppmuntra friheten.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag kommer självklart att framföra alla parlamentets svar och reaktioner till mina kolleger. Jag tror han besökte Kuba nyligen, men vi har givetvis inte haft möjlighet att utveckla sammanhanget än så länge. Om jag känner honom rätt så tror jag definitivt att det ligger i hans intresse och att han kommer att visa öppenhet och villighet att lyssna. Detta är självklart en del av vad vi måste göra från och med nu. Det ligger definitivt i kommissionens intresse också.

Talmannen. – Ledamöterna som lade fram de övriga frågorna är inte närvarande och därför besvaras frågorna 51 till 58 skriftligt.

Fråga nr 43 från **Emmanouil Angelakas** (H-0810/08)

Angående: Europa - en mer attraktiv plats för forskare

Statistiken visar att fler personer tar naturvetenskaplig examen i EU än i USA eller Japan. Undersökningar visar dock att Europa inte lyckas behålla det stora antalet utexaminerade forskare, utan att dessa i stället beger sig till tredjeländer. Detta ger anledning till viss oro, i synnerhet med tanke på EU:s ambition att bli världens mest dynamiska kunskapsbaserade ekonomi.

Vilka är de främsta förklaringarna till detta fenomen och vilka följder får det för EU? Har kommissionen några siffror över antalet utexaminerade forskare som är sysselsatta i var och en av medlemsstaterna?

Janez Potočnik, kommissionsledamot. – (EN) Forskarna är navet i all framställning, överföring och användning av kunskap. De är nyckeln som Europa behöver för att förverkliga den femte friheten, den fria rörligheten för kunskap och på så sätt forma den kunskapsbaserade ekonomin.

Tillgången på personer för forskartjänster syns verkligen bäst i antalet nya studenter från universiteten. Målet som antogs av Utbildningsrådet 2003 att öka antalet studenter i medlemsstaterna med 15 procent och minska obalansen mellan kvinnor och män till år 2010, har uppnåtts. Under 2006 fanns det inom EU27 ca 200 000 fler studenter inom matematik, vetenskap och teknik jämfört med 2000.

Självklart börjar inte alla universitetsstudenter med forskning. Inom EU finns ytterligare en faktor, nämligen att marknaden för forskare inom EU är relativt liten jämfört med våra konkurrenter på grund av den lägre andelen privata forskningsanslag.

Dessutom är konkurrensen hård för att locka och behålla de mest begåvade forskarna. Här är det främst sektorn för forskning och andra ekonomiska sektorer som konkurrerar med varandra. Sedan utsätts vi också för konkurrens från andra länder och världsdelar, i synnerhet Förenta staterna, men även i allt högre grad Kina och Indien.

Inom kort kommer ett stort antal forskare i Europa att gå i pension och EU står inför problemet att inte ha tillräckligt med ersättare. Situationen kommer att försämrats om unga människor inte kan lockas till

forskarpositioner. På lång sikt står frågan om Europa kommer att kunna bevara och utveckla sin position som ett världsledande centrum för forskning och utveckling på spel.

Faktum är att forskare i Europa fortfarande står inför allvarliga hinder och brist på möjligheter. När jag talar med forskare runt om i Europa får jag höra om oattraktiva arbetsmiljöer och karriärmöjligheter, osäkra villkor och korttidskontrakt. Dessutom är många forskare fortfarande utbildade på ett sätt som inte förbereder dem tillräckligt för det som krävs i en modern kunskapsekonomi. Det finns svåra hinder för forskare som önskar byta arbete från den akademiska världen till den industriella och tvärtom. Slutligen hindrar den strukturella fragmenteringen av den europeiska arbetsmarknaden för forskare rörligheten över gränserna inom EU, delvis på grund av bristen på en öppen, meritbaserad rekrytering och kulturella faktorer, men också på grund av problem som de arbetstagare som flyttat stött på inom områden såsom socialförsäkringar, skatter och möjligheten att överföra kompletterande pensionsrättigheter.

Det är därför hög tid för Europa att öka ansträngningarna att säkra tillgången på forskare för de kommande åren. Det är just därför som kommissionen i maj förra året föreslog ett europeiskt partnerskap för forskare, ett partnerskap med och bland medlemsstater som medför ett fokuserat ramverk för att påskynda utvecklingen inom nyckelområden i EU som leder till bättre karriärer och ökad rörlighet.

Rådet har gett ett positivt svar på initiativet och vi står i begrepp att genomföra det med fokus på nationella åtgärdsplaner och ömsesidig inläring. Vi förutser även bevisbaserad övervakning av framtagning och insamling av data om rörlighets- och karriärmönster. Vi har alltså för närvarande lite data, men målsättningen är att få fram den kvalitetsstatistik som parlamentsledamoten efterfrågar. Vi har data från flera andra områden men saknar alltså specifik information inom detta område.

Meddelandet från kommissionen om europeiska partnerskap för forskare diskuteras för närvarande i Europaparlamentet. Kommissionen ser fram emot att få ta del av parlamentets åsikt som, förhoppningsvis, kommer att stärka denna gemensamma ansträngning för EU:s framtida forskning.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för svaret. Jag har en tillägsfråga om det sjunde ramprogrammet för forskning, som har ett paket på 54 miljoner euro. Har ni, herr kommissionsledamot, någon information efter programmets första 18 månader om hur det utvecklas, vilka länder som har tillräckligt stor utnyttjandeandel, vilka huvudproblemen är och om kommissionen tänker presentera en projektrapport för finansieringsramverket?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Lockelsen för forskare ligger givetvis också i den nettotinkomst som de får. Arbetar vi för närvarande med kommissionsledamot László Kovács för att utveckla ett förslag som gör att forskare inte behöver betala inkomstskatt och som fastställer att donationer till forskningsorganisationer även är skattefria eller kan betraktas som driftkostnader? Ett sådant system finns redan i Förenta staterna. Är det möjligt att genomföra en jämförande studie så att också vi kan uppmuntra folk inom området?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Jag undrar om kommissionsledamoten, när ni gått igenom de här frågorna och lyssnat på parlamentet, kommer att gå igenom frågan om etisk forskning och etiska forskare igen. Det är uppenbart att vi inte längre behöver förstöra embryon och att det finns många andra forskningsvägar. Kommer ni nu att börja tilldela dessa andra alternativ anslag så att vi kan återgå till en helt etisk forskarbas inom EU?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag vill börja med att säga att vi självklart följer upp alla data och allting som gäller ramprogrammet. Informationen finns tillgänglig hos oss.

Vi får också regelbundna övervakningsrapporter till och med årsslutet och vi kommer dessutom att få en projektrapport som jag tror kommer under maj 2009. Men projektrapporten handlar om mycket mer. Den handlar om att lägga fram idéer om hur vi ska fortsätta i framtiden. En del av det logiska genomförandet av ramprogrammet är att följa upp vad man gör och hur man investerar eller använder bidragen.

När det gäller skattefri inkomst var jag alltid positivt inställd till att använda sådana verktyg för att stimulera vetenskap och forskning. Ett av problemen som vi måste hantera i denna kris och svåra situation är hur vi ska stimulera forskning och utveckling på ett sätt som inte sätter oss i samma situation som företagen. De skulle säkerligen överväga att minska investeringarna i forskning och utveckling på grund av det ökade trycket.

Den här vägen är en möjlighet, men vi måste också vara medvetna om att vi har en flexibel stabilitets- och tillväxtpakt som måste följas och vi måste tänka på att situationen inte alls är likadan i alla medlemsstater. Olika medlemsstater har vidtagit olika åtgärder som fått verka då ekonomin var god och stabil.

Slutligen frågade ni mig om den etiska aspekten, som också nämndes i en annan fråga. Jag tycker verkligen att vi har lagt ner mycket möda på att nå en överenskommelse som vi kan basera vår etiska inställning till vetenskap och forskning på, även när vi använder ramprogrammen. Det är svårt att nå överenskommelser. De olika medlemsstaterna har olika inställning och vi kan vara stolta över att vi har lyckats fastställa dessa tydliga etiska riktlinjer som, i verkligheten och i praktiken, bevisligen har sin grund i etiken.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill be om ursäkt. Jag är vanligtvis mycket punktlig, men medaljen har alltid två sidor och den här frågan har dragit ut på tiden. Jag satt nämligen i ett gruppmöte och så fort jag såg på skärmen att kommissionsledamot Janez Potočnik började, sprang jag över och kom fram precis när han började. Jag vill be er vara generös och ropa upp min fråga 42 eftersom jag kom till plenarsessionen i samma sekund som Janez Potočnik kallades upp. Ni kanske inte såg mig, men jag sprang in.

Talmannen. – Bernd Posselt, vi lade märke till att ni nu kommit hit, även om ni var lite sen. Ni är uppenbarligen inte ansvarig för er sena ankomst, som är helt förståelig, och presidiet hade under tiden tänkt följa ordningen med nästa fråga. Vi kommer dock att göra allt vi kan för att hinna med er fråga under det här sammanträdet.

Fråga nr 44 från **Seán Ó Neachtain** (H-0820/08)

Angående: Finansiering av grön teknik

I dagens klimat av ekonomisk nedgång och ökande energiosäkerhet ser medborgarna till EU för att få ledning. Det är nu dags för EU och dess medlemsstater att höja tempot och öka stödet till finansiering av innovation och teknik. Vi måste få fram budskapet att EU kan bli världsledande inom grön teknik om vi agerar nu, och inte sedan. Den utmaning som klimatförändringarna utgör är också en möjlighet för investerare, för forskning och utveckling, för företag och sysselsättning!

Kan kommissionen ange vilka pågående och kommande planer som finns på finansiering av investeringar i grön teknik inom sjunde ramprogrammet för forskning och teknik?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen stöder analysen som ledamoten presenterar i sin muntliga fråga.

Vi är ledande inom grön teknik och vi måste behålla och stärka den positionen. Detta kommer också att stödja EU:s position som ledande inom världssamfundet i kampen mot klimatförändringar. Med sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling är EU välutrustat, och parlamentet spelade en nyckelroll i dess utformning för att mobilisera EU-medel för FoU i syfte att stödja utvecklingen av ny grön teknik.

Kommissionen arbetar hårt för att få ut så mycket som möjligt ur det sjunde ramprogrammet. Två av de gemensamma tekniska initiativ som antagits hittills handlar enbart om grön teknik: Initiativet Clean Sky med ett europeiskt bidrag på 800 miljoner euro och ett samarbete kring vätgas och bränsleceller, med ett bidrag på 450 miljoner euro från EU.

Med den strategiska EU-planen för energiteknik har vi ett starkt stöd från parlamentet och rådet. Kommissionen har påbörjat en process som kommer att effektivisera FoU-utgifterna inom energiforskning. Planen bygger på grön teknik och avser genomförandet av sex nya prioriterade europeiska industriella initiativ (industrileda program för vindkraft, solkraft, CCS, ledningsnät, bioenergi och hållbar fission) och upprättande av europeiska alliansen för energiforskning (forskarledda program).

Sjunde ramprogrammets gemenskapsprogram om energi är det huvudinstrumentet som på kort sikt kan ge stöd till genomförandet av dessa åtgärder, men det krävs definitivt mer än bara åtgärder från EU. Därför bör programmet användas för att påverka åtgärderna från medlemsstaterna och, givetvis, den privata sektorn. Det kräver att man ändrar inställning. Istället för att bara samfinansiera projekt måste de i större utsträckning styras, vilket möjliggör en utveckling av gemensamma ansträngningar genom gemensamma program.

Efter att ha analyserat alla arbetsprogram från de första tre åren efter genomförandet av sjunde ramprogrammet uppskattar kommissionen att 37 procent av de ämnen som finansierats med FoU-medel är för grön teknik. 40 procent av budgeten som tilldelats enligt kvoterna för 2007 under "samarbetspecifika" program, stöder också forskning och utveckling av teknik.

För att kunna granska sjunde ramprogrammets effekter på den hållbara utvecklingen i allmänhet och grön teknik i synnerhet, kommer kommissionen att använda sig av ett övervakningssystem som bör vara igång under nästa års första termin.

I kommissionens meddelande "Från finanskris till återhämtning: ram för åtgärder på EU-nivå", som antogs den 29 oktober i år, betonar även kommissionen vikten av investeringar inom forskning och utveckling samt förbättringen av EU:s konkurrenskraft genom att utveckla vår gröna ekonomi.

I mer allmänna termer bör det noteras att det finns ett stort antal politiska initiativ och stödprogram för miljöteknik inom EU, förutom tillgångar och aktiviteter inom det sjunde ramprogrammet. Det gäller t.ex. handlingsplanen för miljöteknik, planen för konkurrenskraft och innovation och nyligen initiativet och handlingsplanen för pionjärmarknaden om hållbar produktion och förbrukning.

Kommissionen hoppas att svaret övertygar ledamoten om att vi för närvarande arbetar för fullt med att använda medel från sjunde ramprogrammet för att göra vår forskning och våra ekonomier grönnare.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för det uttömmande svaret.

Finns det möjlighet att få stöd från EU:s sjunde ramprogram för marin forskning, havsforskning och marin teknik och vetenskap, för att stärka den marina forskningen och marina tekniken?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Svaret är definitivt ja. Så sent som igår diskuterade vi i utskottet för industrifrågor, forskning och energi specifikt marina och maritima frågor. Vi vill göra ytterligare framsteg på detta område eftersom situationen är extremt komplex. Hela havsområdet är extremt komplext men vårt liv, vår livsstil, påverkar också dessa ekosystem. Det kräver särskild uppmärksamhet och den uppmärksamheten bör komma i form av ett nytt sätt att organisera forskningen inom området: att föra samman marina och maritima forskare och även kombinera medlemsstaternas ansträngningar på ett annat sätt än man gör idag. Det här är ett nytt sätt att tänka, ett "pilottänkande" inom de gemensamma programmen, som är något som jag nämnt tidigare. Vi kommer definitivt att uppmärksamma detta även i framtiden.

Talmannen. – Mina damer och herrar, vi måste försöka ta itu med resultatet av den omkastning av frågestunden som har skett genom att försöka respektera alla och ge alla chansen att framföra sina frågor. Vi ska därför försöka gå igenom alla återstående frågor, men efter att kommissionsledamoten gett sitt svar kan jag bara ge ordet till den ledamot som ställde frågan. Vi kommer inte att ge ordet till någon annan eftersom det skulle göra det svårt att nå vårt mål.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag är medveten om att jag precis kommit, men jag har följt sammanträdet på en monitor vid ett viktigt gruppmöte och jag undrar bara varför vi inte går i tur och ordning? Jag kan verkligen inte stanna. Jag kom exakt när min fråga var schemalagd och nu lämnar ni ordningen. Jag uppmanar er att hålla er till ordningen, herr talman.

Talmannen. – Fru Doyle! Jag ändrar inte på ordningen. Tyvärr skedde en incident för vilken Bernd Posselt inte är ansvarig. Eftersom ett antal av kommissionsledamöternas frågor fick sina tider ändrade blev Bernd Posselt 30 sekunder sen. Jag går därför tillbaka till hans fråga och omedelbart efteråt kommer vi att behandla er fråga, fru Doyle.

Fråga nr 42 av **Bernd Posselt** (H-0795/08)

Angående: Kloning

Kommissionen har för närvarande en principiell debatt om kloning. Vilket syfte har denna debatt och vad bygger debatten huvudsakligen på?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Detta är sannerligen ett svårt och komplext område. Debatten om kloning i kommissionen gäller användningen av en teknik som kallas för somatisk kärnöverföring (SCNT) med särskild hänvisning till uppfödning av boskap och hur man ska hantera livsmedel som framställs från dessa klonade djur och deras avkomma.

När det gäller användningen av denna kloningsteknik vid boskapsreproduktion och uppfödning inom den agronomiska livsmedelssektorn handlar frågorna framförallt om djurens hälsa och välgång. När det gäller frågor om kvalitet på livsmedel från klonade djur och deras avkomma handlar frågorna framförallt om de eventuella riskerna för människors hälsa och om konsumenternas rätt till information.

Debatten avser inte användningen av SCNT i forskningssyfte. Kommissionen har följt utvecklingen av SCNT sedan 1996 när det första klonade däggdjuret, fåret Dolly, föddes. 1997 bad kommissionen rådgivande gruppen för etik på det biotekniska området att uttala sig om kloningens etiska aspekter.

År 2004 finansierade kommissionen projektet *Cloning in public* under sjätte ramprogrammet. Detta gav upphov till en preliminär diskussion i hela EU med akademiker och det civila samhället angående boskapskloningens etiska, lagliga och övriga sociala aspekter. Studien fastställde att allmänheten är dåligt informerad om användningen och innebörden av kloning. Gemensamma forskningscentrumet publicerade 2007 en studie i tidskriften *Nature Biotechnology* om utsikterna för den framtida kommersiella användningen av kloningsteknik. Studien kartlade det aktuella forskningsläget för kommersiell användning av kloning världen över samt kommande produkter och deras beräknade datum för lansering på marknaden. Slutsatsen var att klonade djur inte förväntades på EU-marknaden förrän 2010 och att odlingsmaterialet, sädesvätska, från klonade djur kan vara den första produkten som man handlar med.

Under senare år har kommissionen fått information om att tekniken med somatisk kärnöverföring för reproduktionen av boskapsdjur håller på att nå sin kommersiella fas, särskilt i tredjeländer och i synnerhet i Förenta staterna. Baserat på den senaste riskbedömningen publicerades en rapport skriven av forskare från den amerikanska livsmedels- och läkemedelsförvaltningen i januari 2008 som fastslog att konsumtion av livsmedel från klonade djur och deras avkomma är säker så länge som den kommer från friska djur, vilket ju är en allmän princip inom livsmedelssäkerhet. Endast friska djur får bli del av näringskedjan.

För att kunna förbereda för en informerad politisk debatt under 2007 bad kommissionen Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (Efsa) att bedöma de faktiska och möjliga riskerna i samband med användningen av tekniken vid livsmedelsproduktion och uppmanade även den europeiska gruppen för etik inom vetenskap och ny teknik (EGE) att avge ett yttrande om de etiska aspekterna av boskapskloning för livsmedelsproduktion. Gruppen offentliggjorde sitt yttrande i januari 2008 och myndigheten i juli 2008. Enligt Efsa och baserat på nuvarande kunskap finns det inget som tyder på att det finns skillnader inom livsmedelssäkerhet mellan livsmedel som kommer från friska djurkloner och deras avkomma, jämfört med livsmedel från normaluppfödda djur. När det gäller det allmänna hälsotillståndet hos klonade djur fastställer Efsa i sitt uttalande att det inte finns några tecken på defekter hos den sexuellt reproducerade avkomman från nötkreaturs- eller griskloner. Kloner och deras avkomma har dock ännu inte studerats under hela sitt naturliga liv.

För tillfället anser inte EGE att det finns övertygande argument som rättfärdigar produktionen av mat från kloner och deras avkomma.

Kommissionen beställde även en Eurobarometer om europeernas attityd till kloning av djur. Resultatet tillkännagavs i oktober 2008 och undersökningen visade att 58 procent av de som svarade var mot kloning i syfte att producera livsmedel.

Kommissionen granskar för närvarande dessa olika aspekter för att förbereda en informell politisk debatt om användningen av somatisk kärnöverföring för att reproducera boskap och för livsmedelsproduktion. Om det anses nödvändigt att vidareutveckla regelverket är det viktigt att komma ihåg att de nya åtgärderna givetvis måste rätta sig efter EG-fördraget och WTO:s regler.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill tacka er för er generositet och kommissionsledamoten för det positiva svaret. Jag har bara en fråga: kan kommissionen ge ett definitivt besked om att kloning av människor, i alla former, inte är och aldrig kommer att vara en del av denna strategi?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Enligt de regler som för närvarande gäller är detta helt uteslutet. Reglerna vi använder tillåter absolut inte forskning i syfte att klona människor.

Talmannen. – Fråga nr 45 by **Avril Doyle (H-0827/08)**

Angående: Europeiska forskningsrådet

Den 27-28 februari 2007 startade Europeiska forskningsrådet officiellt sin verksamhet vid en invigningskonferens i Berlin på inbjudan av det tyska ordförandeskapet. Ett av rådets forskningssyften är att främja "forskardriven och bottom up spjutforskning".

Kan kommissionen förtydliga vad den menar med forskardriven forskning och bottom up spjutforskning? Och vilka framsteg har gjorts på området?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag ska fatta mig kort om detta. Den "forskardrivna" inställning som följs av europeiska forskningsrådet innebär att man ger stöd till projekt inom forskningens framkant i ämnen som forskarna själva väljer inom alla vetenskapsområden.

Genom att stödja "forskardriven forskning" fokuserar Europeiska forskningsrådet framförallt på tvärvetenskapliga projekt och forskning i framkant.

Hittills, och nu talar jag om framstegen, har två förslag från Europeiska forskningsrådet genomförts och Europas forskare har svarat med stor entusiasm. Hela 9 167 stipendieansökningar skickades in av unga forskare till *Starting Independent Investigators Grants* förra året och mer än 2 000 skickades in i år till *Advanced Investigators Grants*. Det höga deltagandet visar vilken dragningskraft Europeiska forskningsrådet har och bekräftar det stora behovet av finansieringen av forskning i framkant och "bottom up-spetsforskning" inom EU.

Kommissionen är övertygad om att en sådan investering på lång sikt kommer att bidra mycket till att förbättra vårt kunskapsbaserade samhälle och även vår kapacitet till forskningsförnyelse.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) I ljuset av det franska ordförandeskapets målsättning att fastställa en styrelseprocess för det europeiska området för forskningsverksamhet (ERA) senast i slutet av 2009, kan kommissionen specificera vilka åtgärder den tänker vidta i samarbete med medlemsstaterna och parlamentet för att fastställa metoder för utvärdering av forskningspolitiken för att garantera bevisbaserade, politiska alternativ för vetenskap, forskning och utveckling inom EU?

Vilka framsteg görs när det gäller styrelseformen inom ERA efter tillkännagivandet av "2020-visionen" för det europeiska området för forskningsverksamhet efter överenskommelse mellan det franska ordförandeskapet, rådet och kommissionen?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) I ärlighetens namn är detta en ganska omfattande fråga. Vi tror det är viktigt att vi är överens med medlemsstaterna om "2020-visionen", eftersom det med största sannolikhet skulle korta ned framtida diskussioner om vad vi vill göra inom EU. Det finns ingen anledning att fortsätta upprepa vart vi är på väg, det är hela tanken. Givetvis börjar inte diskussionen nu. Idén lanserades med en grönbok år 2000. Jag tycker att det är utmärkt, speciellt med tanke på den nya, annorlunda verklighet vi lever i.

ERA:s struktur och styre är extremt viktigt och det är anledningen till varför vi måste ha tålamod. Det är uppenbart att vi inte kommer att lyckas om medlemsstaterna inte sitter i förarsätet. När vi talar om det europeiska forskningsområdet och att stimulera det, talar vi inte framförallt om att öka anslagen på europeisk nivå, utan hur vi alla kan samarbeta på ett bättre sätt, något som till sin natur är inbyggt i de grundläggande institutionella regelverken hos några av våra största konkurrenter, t.ex. Förenta staterna som vi gärna jämför oss med. Därför vill vi uppmuntra till ett frivilligt åtagande från medlemsstaternas sida genom vilket vi kan samarbeta mer och på ett bättre sätt än vi gör nu.

Forskningspolitisk metodik är en del av diskussionen som vi fokuserar på. Jag tror absolut att den här frågan måste hanteras, men jag kan inte vidareutveckla det. Jag vet att ERA:s inställning i praktiken är något som EU verkligen behöver utveckla i dagsläget.

Talmannen. – Fråga nr 46 av **Gay Mitchell** (H-0833/08)

Angående: Etisk granskning av finansiering för forskning genom sjunde ramprogrammet

I reglerna för inlämnande av förslag, och för efterföljande bedömning, urval och beviljande av förslag (KOM(2008)4617) enligt det sjunde ramprogrammet för utveckling inom forskning och teknik (beslut nr 1982/2006/EG)⁽⁴⁾ framgick det att man inte skulle finansiera forskning rörande destruktion av embryon. Anser kommissionen att man med den etiska granskningen av de föreslagna projekten har lyckats när det gäller att tillämpa en sådan policy?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Den etiska granskningen av forskning som finansierats enligt sjunde ramprogrammet är ett system som skyddar de fundamentala rättigheterna och respekten för etiska principer.

⁽⁴⁾ EGT L 412, 30.12.2006, s. 1.

I de fall då forskningen använder mänskliga embryonala stamceller består proceduren av fem steg som inkluderar vetenskaplig utvärdering, etisk sovring och granskning, ett godkännande från nationella/lokala etiska kommittéer för den föreslagna forskningen samt att man skickar forskningsförslaget till en föreskrivande kommitté. Det beror alltså på vad beslutet blir, projekt för projekt.

I juli 2007 lämnade också den europeiska gruppen för etik sin åsikt till kommissionen om deras etiska betyg på det sjunde ramprogrammets forskningsprojekt där man använder mänskliga embryonala stamceller.

Kommissionen anser efter att ha följt ovanstående steg att de fastställda etiska granskningsmekanismerna har varit framgångsrika i arbetet med att genomföra de relevanta EG-bestämmelserna. Eftersom all forskning som omfattar destruktion av mänskliga embryon ligger utanför EU:s finansieringsramar, så har inga forskningsförslag inom detta område finansierats under sjunde ramprogrammet.

Den etiska granskningen ska verifiera att inga EU-medel tilldelas för att forska om aktiviteter som omfattar destruktion av mänskliga embryon. I det här avseendet är det en integrerad del av ramprogrammets genomförande.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Vill kommissionsledamoten berätta för parlamentet om ramen kan användas för att bedriva forskning på mänskliga embryon som redan har förstörts innan forskningen börjar eller om det här bara är en fråga om semantik och ordlekar?

Jag återvänder till den fråga som jag ställde tidigare och ber om ett mer utförligt svar. Kommer kommissionsledamoten att vidta åtgärder för att se till att man gör allt man kan för att följa med i den form av forskning som inte ger upphov till samma etiska frågor och som mycket väl kan ge samma eller bättre resultat?

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Min oro är i vilket fall som helst en helt annan än Gay Mitchells. Forskning är givetvis tillåten på cellinjer som redan har extraherats. Problemet är enligt min mening att hindren ändå är så stora att den här typen av forskning straffas av skäl som till synes är etiska men som i själva verket inte alls är det.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Ni sa tidigare att ni inte skulle tillåta några frågor till kommissionsledamoten från andra personer än frågeställaren. Sedan kan personer komma in och föra saker till protokollet. Varför skriver de inte sina egna frågor om de här frågorna? Ni måste följa reglerna konsekvent, herr talman.

Ni sa att ni inte skulle låta någon annan person än den som skrivit frågan ställa frågor och sedan låter ni en herre här komma in efter min fråga. Om jag hade vetat att den här typen av fråga skulle ställas hade jag talat mycket längre om det jag ville säga.

Oetisk forskning är helt onödig...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Herr Mitchell! När jag ger en parlamentsledamot ordet för ett anförande på 30 sekunder så vet jag inte om han kommer att ställa en fråga eller kommentera de frågor som redan har ställts. I och med Marco Cappatos anförande fick ni i alla fall möjlighet att hålla ytterligare ett anförande till svar. Jag tror att vi alla kan vara nöjda. Nu tackar vi Janez Potočnik för hans tålmod och ger honom ordet för ett sista svar.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Ni har sett hur svår den här debatten är när vi talar om etiska frågor. Det här visar precis vad Europa är och hur det ser ut.

För att vara exakt är stamcells forskning med mänskliga embryon tillåten på de villkor som man kommit överens om och röstat igenom i Europaparlamentet och även i rådet. Vi har haft en mycket grundlig och djuplodande debatt och det förfarande som tillämpas bygger – kan jag säga – på ett verkligt etiskt perspektiv.

Jag förklarade i inledningen vilka åtgärder vi har vidtagit och hur beslutet fattas. Först måste vi ha en vetenskaplig utvärdering. Sedan har vi en etisk utvärdering på EU-nivå och därefter en etisk utvärdering i varje medlemsstat. Om någon medlemsstat inte vill att någonting finansieras i deras land så finansierar vi det inte. Därefter skickas projektet till utskottet där beslutet fattas av medlemsstaterna i varje enskilt projekt.

När vi gör den vetenskapliga utvärderingen är den första frågan följande: Går det att uppnå detta med någon annan metod? Endast om svaret är "nej" fortsätter vi med det andra alternativet.

I regel finns det en överväldigande majoritet av forskare som anser att man bör använda en kombination. Om ni ser till strukturen i våra program kommer ni definitivt att se att den överväldigande majoriteten av de program som vi finansierar är program som är kopplade till forskning på adulta stamceller. Det är helt klart. Vi försöker således följa de regler som vi har röstat och kommit överens om här och som vi anser fungerar i praktiken.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag var här ikväll kl. 18.15 för de här frågorna. Min fråga var nr 3 i en omgång. Femton minuter ägnades åt den. Trettiofem minuter ägnades åt den här omgången. Jag tycker att det är ett orättvist system när någon som är här i tid inte får sin fråga behandlad. Jag är oerhört besviken. Jag vill att min irritation noteras.

Det är oerhört frustrerande att komma in här och vara här i tid och sedan konstatera att man har hoppat över frågor för att tillmötesgå andra människor. Det tycker jag är mycket förargligt.

Talmannen. – Herr Burke! Jag förstår er frustration men vi har följt det fastställda tidschemat för varje frågeperiod här ikväll. När det därför blir så att vissa frågor finns med i en frågestundsperiod men inte behandlas beror det dessvärre inte på talmannen utan på slumpen, som jag inte kan göra någonting åt. Det enda jag kunde göra var naturligtvis, vilket ni mycket väl kan intyga, att förlänga den sista frågeomgången några minuter, tack vare att kommissionsledamoten hade möjligheten och vänligheten att stanna. Vi tog dock ingen tid från de övriga frågeomgångarna.

– De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

(Sammanträdet avbröts kl. 19.50 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

15. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

16. Demografiska tendenser - Ekonomiska och sociala konsekvenser (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om demografiska tendenser – ekonomiska och sociala konsekvenser.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman! Eftersom vi tyvärr måste tillbringa en del av den här kvällen tillsammans så ska jag för rådets och även för kommissionsledamot Janez Potočniks räkning försöka sammanfatta rådets målsättningar i fråga om demografiska tendenser och deras ekonomiska och sociala konsekvenser.

Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den åldrande befolkningen, det vill säga den ökande andelen äldre människor, är främst ett resultat av ekonomiska, sociala och medicinska framsteg som ger européerna möjlighet att leva långa liv i en sådan välmåga och trygghet som aldrig tidigare skådats i historien. Det här är dock också en av de största utmaningar som EU står inför under de kommande åren.

Åldrandet beror på fyra faktorer. Den första är att antalet barn per kvinna är lågt. Genomsnittet i EU ligger på 1,5 barn, vilket ligger långt under reproduktionsnivån som behöver vara drygt 2–2,1 – för en stabil befolkningsstorlek.

Den andra faktorn är de sjunkande födelsetalen under de senaste årtiondena, efter efterkrigstidens stora barnkullar, vilket innebär att åldersgruppen 45–65 år idag utgör en puckel i ålderspyramiden.

Den förväntade livslängden vid födseln har ökat med åtta år sedan 1960 – det här är den tredje faktorn – och kan mycket väl fortsätta att öka med ytterligare fem år fram till 2050, eller kanske ännu mer.

Den fjärde och sista faktorn är att migrationen till Europa från andra länder, som ni vet, ökar. År 2004 registrerades 1,8 miljoner invandrare, vilket relativt sett i förhållande till den totala befolkningen är mer än i Förenta staterna. Trots det kan invandringen endast delvis uppväga effekterna av låga födelsetal och en längre förväntad livslängd.

Vi hamnar därför i en situation där försörjningsbördan, det vill säga antalet människor över 65 år jämfört med antalet människor i åldern 15–64 år, fördubblas och kommer att stiga till över 50 procent fram till

2050. Det innebär att det i EU bara kommer att finnas två personer i arbetsför ålder för varje person som fyllt 65 år, istället för dagens fyra.

Den demografiska förändring som jag precis har beskrivit med hänsyn till dessa faktorer följs av stora sociala förändringar som drabbar familjestrukturerna och som alla leder till att allt fler äldre lever ensamma och att mycket gamla människor är beroende av andra.

Som ni vet hör de flesta av dessa frågor till medlemsstaternas behörighet. Så är det med familjepolitiken, socialförsäkringssystemen och till stor del finanspolitiken. Rådet anser därför att Lissabonstrategin och den öppna samordningsmetoden bildar ramen för medlemsstaternas arbete på området. De flesta medlemsstaterna håller också med om att det inte bör införas några nya strukturer.

För rådet är den viktigaste vägledande principen att det utöver en bättre balans mellan arbete och privatliv även bör göras mer för att balansera mäns och kvinnors roller i hemmet och för att erbjuda mer bra infrastruktur för omsorgen av barn och andra människor i beroendeställning.

I ett åldrande samhälle blir de ungas bidrag allt viktigare. Vi kommer att behöva intensifiera våra insatser för att bekämpa ungdomsarbetslösheten och minska antalet personer som lämnar skolan i förtid. Vår högsta prioritet måste vara att investera i barnen om vi vill förbättra ungdomarnas utsikter.

Vi måste också inse att Europa drabbas mer av pensioneringarna än av åldrandet, även om utvecklingen är oroande. Utan sunda offentliga finanser kommer det att vara omöjligt att ta itu med alla konsekvenserna av det demografiska åldrandet.

Det innebär att vi noga måste se över pensionssystemens hållbarhet och fullfölja de reformer som är på gång för att modernisera systemen och göra dem hållbara, vilket ligger i linje med EU:s nuvarande strategi. Det kommer också att vara lämpligt att uppmuntra äldre arbetstagare att fortsätta arbeta och framförallt att erbjuda meningsfulla incitament.

Rådet är fullt medvetet om alla dessa utmaningar och har antagit rekommendationerna från utskottet för sysselsättning och sociala frågor om synpunkter på demografiska förändringar i Europa och de utmaningar de utgör. Rådet antog den 30 maj dessutom slutsatser om politik som överensstämmer med familjernas behov och fastställde en rad initiativ för att stödja familjepolitiken.

Mot bakgrund av detta hölls det den 18 september ett informellt möte som anordnades av det franska ordförandeskapet med ministrar som ansvarar för familje frågor. Vid mötet kretsade diskussionerna kring barnomsorg som ett sätt att garantera balansen mellan arbete och familjeliv och skyddet av barn på Internet.

Sammanfattningsvis uppmanar rådet kommissionen att se det första forumet om Europas demografiska framtid i Bryssel den 30–31 oktober som ett startskott för en strukturerad och långvarig dialog inom och mellan medlemsstaterna. Rådet uppmanar också kommissionen att stödja relevanta organ för att hitta de bästa strategierna för att ta itu med den demografiska förändringen.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag kanske tar lite längre tid på mig men jag lovar att kompensera för det i mitt andra svar.

Parlamentets begäran om ett uttalande av rådet och kommissionen om demografiska tendenser kommer vid rätt tillfälle. På fredag kommer kommissionens avdelningar att lägga fram sin andra demografirapport – inför Europeiskt demografiskt forum den 24–25 november.

EU genomgår en stor demografisk omvandling. Medellivslängden har ökat och födelsetalen har minskat bland befolkningen i alla medlemsstater till följd av vetenskapliga, ekonomiska och sociala framsteg. Idag lever européerna längre, hälsosammare liv än deras förfäder gjorde och vi kan räkna med att medellivslängden kommer att öka i framtiden.

Europas åldrande befolkning är inte längre ett abstrakt scenario i en avlägsen framtid. Babyboomen började för 60 år sedan och de första barnkullarna börjar nu närma sig pensionsåldern. EU:s demografiska utveckling har således nått en vändpunkt. Från och med nu kommer antalet personer som är 60 år eller äldre att öka med två miljoner varje år under de kommande 25 åren.

Samtidigt sjunker tillväxten i den arbetsföra befolkningen snabbt och kommer att upphöra helt och hållet om ca sex år. Idag går det fyra personer i arbetsför ålder – 15–64 år – på varje person som är 65 år eller äldre i de 27 medlemsstaterna. År 2060 kommer förhållandet att vara två på en.

Vissa ser åldrandet som ett hot och målar upp en dystert bild av konflikter mellan generationerna. Demografiska förändringar behöver dock inte vara något hot om vi ser på vilka möjligheter de medför. Ett längre, hälsosammare liv kan betyda att man håller sig aktiv längre. De flesta som föddes under babyboomen har bättre utbildning än tidigare barnaskaror. De är idag fortfarande friska och i god form.

Jag är övertygad om att demografiska förändringar innebär en möjlighet till ökad solidaritet mellan generationer. Jag förväntar mig dock inte att det blir så av sig själv. Samhället måste bli bättre på att utnyttja alla generationers förmågor och ge alla en chans att utveckla sin fulla potential. Det innebär en modernisering av vår socialpolitik – i enlighet med den förnyade sociala agenda som kommissionen antog i juli. I den förnyade sociala agendan är Europas åldrande befolkning ett prioriterat åtgärdsområde och den innehåller även ett antal rekommendationer om politiska åtgärder. Vår målsättning är att hjälpa medlemsstaterna att göra det mesta av de möjligheter som finns och effektivt ta itu med konsekvenserna av en åldrande befolkning.

De strategier och rekommendationer som anges i kommissionens meddelande *Europas demografiska framtid – en utmaning som öppnar möjligheter* från 2006 är fortfarande aktuella. I meddelandet uttrycktes en tilltro till Europas förmåga att anpassa sig till demografiska förändringar. Man betonade dock även att det behövde vidtas åtgärder på fem viktiga områden: att främja demografisk förnyelse i EU, genom att skapa förutsättningar för medborgarna att förverkliga sin önskan att få barn, framförallt genom att hjälpa dem att förena arbete, familj och privatliv; att främja sysselsättningen i EU, genom att se till att det skapas fler och bättre arbetstillfällen och att människor kan arbeta längre för att förbättra balansen mellan människor på och utanför arbetsmarknaden; att främja ett mer produktivt och konkurrenskraftigt EU, genom att optimera kompetensen i alla åldrar; att ta emot och integrera invandrare i EU, genom att locka kvalificerad och okvalificerad arbetskraft från andra länder och integrera dem för att minska bristen på arbetskraft; att garantera stabila offentliga finanser, genom att konsolidera budgeten och reformera socialförsäkringssystemen för att se till att det finns ett tillräckligt socialt skydd och offentliga tjänster i framtiden.

Den viktigaste av dessa politiska åtgärder finns redan med i Lissabonstrategin men den är mindre inriktad på långsiktiga frågor än demografidebatten. Det är därför som kommissionen har föreslagit ytterligare verktyg i form av rapporter om den demografiska situationen i Europa som ska presenteras vartannat år och demografiska forum som ska hållas två gånger om året.

I rapporten för 2008 kommer fokus att ligga på babyboom-kullarnas möjligheter. Allt fler människor i 60- och 70-årsåldern kommer förmodligen att vara beredda att fortsätta att spela en aktiv roll i det sociala och ekonomiska livet.

Sysselsättningsgraden bland äldre människor har ökat de senaste åren och har därmed brutit den tidigare trenden mot en allt tidigare pensionering. Det finns dock mer att göra: Vid 60 års ålder arbetar bara 40 procent av männen och 30 procent av kvinnorna fortfarande. De flesta människor i den åldersgruppen är emellertid fortfarande i god form och skulle kunna bidra till ekonomin och samhället. De åldrande babyboom-kullarna kan också bidra till samhället som informella vårdgivare och volontärer. Deras insats förtjänar att uppmärksammas och stödjas med politiska åtgärder. Det är viktigt att se till att det ökande antalet äldre människor kan leva ett självständigt liv så länge som möjligt.

Ett centralt mål för de demografiska forumen är att främja ett ömsesidigt lärande som bygger på medlemsstaternas bästa metoder. Nästa Europeiskt demografiskt forum – som äger rum i Bryssel den 24–25 november – kommer främst att handla om familjepolitik och ett aktivt åldrande. Det kommer även att ge tillfälle att utvärdera vilken beredskap medlemsstaterna har för demografiska förändringar och att fastställa de viktigaste möjligheterna till ytterligare insatser.

I början på nästa år kommer kommissionen att presentera en uppdatering av den demografiska förändringens konsekvenser på de offentliga utgifterna, framförallt på pensioner, hälso- och sjukvård och långtidsvård, utifrån Eurostats nya befolkningsprognoser.

Avslutningsvis vill jag betona att det är varje enskild medlemsstats ansvar att genomföra rätt politik för att ta itu med den demografiska förändringen. Den demografiska förändringen är dock en utmaning som vi alla står inför tillsammans. Medlemsstaterna kan lära sig mycket av varandras framgångar och misstag vid hanteringen av den demografiska förändringen. Kommissionen vill därför gärna se att hela EU debatterar de demografiska förändringarna och erbjuder en plattform för utbyte av erfarenheter och ömsesidigt lärande.

John Bowis, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! De två inledande talarna har med rätta framhävt den ökade livslängden som den viktigaste demografiska förändringen. Det innebär naturligtvis att människor lever längre, och huvudsakligen friskare liv, men under de sista åren blir de svaga till kropp eller sinne.

Det har inneburit en enorm ökning av neurodegenerativa sjukdomar och det kostar oerhörda summor pengar. Läkemedel för Parkinsons sjukdom kostar i många länder mer än läkemedlen för cancer. Enligt brittisk forskning kommer antalet människor med demens att öka med 154 procent fram till 2051.

Långtidsvård: Den kommer senare nu. Förut kom den i 70-årsåldern. Nu kommer den i 80-årsåldern och i allt större utsträckning i 90-årsåldern men den kostar enskilda personer och familjer allt mer vilket påverkar deras besparingar.

Utmaningen är att se till att den ökade livslängden blir en belöning och inte ett straff. Vi måste ompröva våra antaganden om åldrande. I stället för att tänka "Hur ska vi sköta omsorgen?" bör vi tänka "Hur främjar vi hälsa på ålderns höst?". Det innebär naturligtvis en hälsosammare livsstil tidigare i livet: att hålla sig ifrån tobak och droger, dricka förnuftigt, äta nyttigt och motionera, men även att hantera stress.

Ett flexibelt arbetsliv: tid för fritid och familj. Det innebär att förbereda sig på ett liv efter arbetet med en flexibel pensionsålder och en gradvis övergång till pensionen som jag har sett i Nederländerna. Det innebär ett ökat socialt stöd på nya och innovativa sätt, mer hemtjänster så att människor kan bo kvar hemma längre. Tjänster och utrustning som möter de ändrade behoven.

När min mamma fyllde 80 år behövde hon en fax för att kommunicera. När hon fyllde 90 behövde hon en trapphiss. När hon fyllde 100 behövde hon stimulans i takt med att hennes hörsel, syn och rörlighet minskade. Mentalt var hon dock i god form och behövde skyddas och stimuleras om hon skulle kunna leva ett riktigt och fullt liv.

Jan Andersson, för PSE-gruppen. – Fru talman! Man kan beskriva denna utveckling som dramatisk, att vi blir färre som arbetar och allt fler blir äldre. Samtidigt är det ju en positiv utveckling att vi faktiskt blir friskare längre upp i åldrarna.

Men det ger oss en mängd utmaningar. Jag ska beskriva några av dem. Det föds färre barn idag än tidigare. Samtidigt är det väldigt olika i olika medlemsländer. Vi kan se att i de medlemsländer där man har byggt upp system för att föräldrarna ska kunna förena förvärvsliv med föräldraskap, både männen och kvinnorna i familjen, så har vi en bättre utveckling. Vi måste lära av varandra på detta område.

Trots att vi blir äldre så är den långsiktiga utvecklingen att yrkeslivet blir kortare. Både genom att vi inträder senare, men vi har också – fränsett från de senaste åren, då vi haft en lite mer positiv utveckling – jobbat kortare. Detta måste vi göra något åt i båda ändar för att förlänga arbetslivet och framför allt, innan vi lämnar arbetslivet, hitta flexibla lösningar.

Vi har pratat om "blåkortet" idag, men vi måste se till att alla de människor som har kommit till oss från andra delar av världen, som det idag råder stor arbetslöshet bland, integreras och kommer in i arbetslivet, liksom människor med funktionshinder och annat. Allt detta ska vi göra inom Lissabonprocessens ram, så att vi kan möta dessa utmaningar på sikt.

Marian Harkin, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Många frågor har uppstått under kvällens debatt men jag vill bara titta på en av dem: vård och vårdgivare.

Om vi har turen att leva tillräckligt länge kommer vi förmodligen att behöva vård och även om det finns skillnader mellan medlemsstaterna kommer denna vård troligtvis att till stor del bestå av informell vård.

Vårdgivarna utgör grunden för den formella och sociala vården och är en oundgänglig del av långtidsvården. Om vårdgivarna förväntas fortsätta att tillhandahålla vård – vilket de förväntas göra – så måste deras behov vara en naturlig del i utformningen av hälsopolitiken och den sociala vårdpolitiken.

Här gläder det mig att se att generaldirektoratet för hälso- och konsumentfrågor har ett kort avsnitt om vårdgivare på sin webbplats. Jag är övertygad om att det är ett resultat av att vårdgivarnas intressegrupp i parlamentet har överlämnat en skrivelse till generaldirektoratet om det årliga arbetsprogrammet.

Vårdgivarna behöver dock mer än bara ett omnämnande. Vi menar att det är dags att utforma ett nytt socialt kontrakt för vården som är betydligt mer långtgående än den traditionella synen på ett kontrakt mellan staten och den enskilde och där man kräver nya åtaganden från arbetsgivare, lokala organ och samhällen. EG-domstolens dom nyligen om diskriminering av närstående pekar i den riktningen.

Den informella vårdgivaren, eller medlemsstaten för den delen, kan inte ensam ansvara för vården. Det informella vårdsystemet kommer att kollapsa utan ordentligt stöd. Med ett helt och hållet statsbaserat

förhållningssätt kommer kostnaderna dock att bli alltför höga. Därför behöver vi detta bredare sociala kontrakt.

Slutligen finns det omkring 100 miljoner vårdgivare i EU. De är obetalda, undervärderade och får i många fall inte tillräckligt stöd. Jag välkomnar att generaldirektoratet för hälso- och konsumentfrågor tagit upp frågan på sin webbplats men det är bara ett första steg. Problemet är av en sådan omfattning att det automatiskt blir en europeisk fråga och insatserna måste samordnas mellan medlemsstaterna.

En politik om vårdgivare bör vara en del av arbetet för generaldirektoratet för hälso- och konsumentfrågor, och även för generaldirektoratet för sysselsättning, socialpolitik och lika möjligheter.

Guntars Krasts, för UEN-gruppen. – (LV) Tack, fru talman! Europas invånare börjar bli gamla! Den här utvecklingen innebär samtidigt att den organiska ökningen av antalet invånare kan bli negativ. I många medlemsstater har detta redan blivit verklighet. Antalet människor som arbetar i förhållande till antalet pensionärer minskar i alla medlemsstater. Låga födelsetal kombinerat med en ökad medellivslängd och invandring ökar trycket på pensioner, hälso- och sjukvård och sociala tjänster. Vissa medlemsstater har dock lyckats vända Europas negativa demografiska utveckling.

I dessa länder har man hittat en balans mellan privatliv och arbete som ger föräldrarna möjlighet att uppfostra sina barn, utan att offra sina karriärer, och att få de ekonomiska och sociala förmåner som är förenade med dem. Jag är övertygad om att medlemsstaterna kommer att behöva hitta de huvudsakliga ekonomiska, sociala och kulturella lösningarna för att förhindra att deras befolkningar åldras. Det finns dock även uppgifter som borde utföras på EU-nivå. Det finns dock fortfarande enorma reserver som döljer sig på EU:s arbetsmarknad. Vi måste se till att det inte finns några hinder för den fria rörligheten för arbetskraft på den inre marknaden. Hur komplicerat det än må vara så måste vi återvända till liberaliseringen av tjänstemarknaden och vi måste se över det antagna tjänstedirektivet. Genomförandet av båda dessa grundläggande friheter skulle bidra till att motverka det finansiella underskott som orsakats av den demografiska processen. Vi bör naturligtvis också anta en icke-diskriminerande hållning i fråga om kön och ålder. Tack.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Det är intressant att vi ofta ser de sjunkande födelsetalen osv. som ett problem. Det behöver inte nödvändigtvis vara det om det innebär att vi då börjar dela med oss av en del av det oerhörda välstånd som vi har på EU-nivå med människor som kommer från andra länder. Vi kan titta på tekniska innovationer och på hur vi kan öka produktiviteten. Vi kanske till och med kan producera mindre av de skräpvaror som vi för närvarande överhopar våra liv och vår planet med.

Det handlar naturligtvis också om att använda den potentiella arbetskraften på bästa sätt. Det är därför som direktiven mot diskriminering i arbetslivet är så viktiga och att medlemsstaterna genomför dem ordentligt. De bör även titta på de hinder som finns för en gradvis pensionering – till exempel följande: Om man går ned i arbetstid, hur påverkar det då ens pension? Hur påverkar det ens liv och ens tillgång till förmåner?

Vi borde även fundera över vad som händer med många av våra idéer på området i den rådande finanskrisen. Vi ser förmodligen fler äldre arbetstagare sägas upp eftersom människor inte genomför diskrimineringslagstiftningen ordentligt. Det får stora konsekvenser för många av dem och många av dem kanske aldrig kommer tillbaka i arbete.

Andra kommer att få det ännu svårare att börja sina arbetsliv eller att lyckas få befordran för att bygga upp sina pensioner. Allt detta är aspekter av vad som händer om man inte arbetar under en period. Vi har frågan om missnöjet bland unga som inte kan få arbete. För dem blir det svårare. Sedan har vi naturligtvis de problem som många människor upplever när deras privata tjänstepension inte betalas ut som de trodde.

Vi behöver således titta på den demografiska situationen mot bakgrund av den rådande krisen och på hur vi ska utnyttja möjligheten att få fler människor att utbilda sig. Vi bör utnyttja möjligheten att hjälpa människor att höja sin kompetens, och kanske att hitta vägar till ett mindre fysiskt krävande arbete – någonting som vi länge har pratat om måste göras. Vi bör titta på hur vi kan få människor att delta i högre utbildning som aldrig hade den möjligheten i sin ungdom.

Nu har vi möjlighet att titta på vissa av de delar som vi vet är problematiska och verkligen börja se framåt på hur vi ska ta itu med den demografiska situationen.

Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Vi anser att den här debatten i stället för att heta "Demografiska tendenser – Ekonomiska och sociala konsekvenser" borde ha hetat "Ekonomi- och socialpolitiken och dess konsekvenser för de demografiska tendenserna".

Prognoserna för de demografiska tendenserna i ett land eller en region bör inte skiljas från den politik som antagits i det aktuella landet eller regionen, eftersom denna politik är avgörande och ett villkor för den demografiska utvecklingen.

De femtioåriga prognoserna görs till exempel utifrån antaganden som bör förklaras, bland annat den ekonomiska politik som är avgörande för de scenarier som presenteras. Med tanke på de prognoser som görs bör vi med andra ord idag diskutera konsekvenserna av den demografiska utvecklingen till följd av arbetslöshet, allt otryggare anställningar, avregleringen av arbetstiden, en penningpolitik som är inriktad på återhållsamhet och nedskrivningen av lönerna. Det vi borde diskutera idag är konsekvenserna av EU:s räntepolitik för tusentals och åter tusentals familjer som har tagit lån för att köpa hus, konsekvenserna av liberaliseringen och privatiseringen av offentliga tjänster, och konsekvenserna av låga pensioner för miljontals pensionärs självständighet och livskvalitet. Det vi borde diskutera är den politik som främjar en centralisering och en koncentration av tillgångar och ökningen av de sociala skillnaderna.

I grund och botten är det som faktiskt står på spel huruvida de mänskliga rättigheterna iakttas eller inte, till exempel rätten till mat, arbete, en anständig lön, bostad, hälsoundervisning och fritid.

Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Vi står inför en kris i Europa och vi kommer inte att hitta en lösning på den tills vi inser att det är vi själva som har orsakat krisen.

I EU dödar vi varje år över en och en halv miljon barn före födseln. Vi förstör vår framtid och sedan undrar vi varför vi har en kris. Vi talar om ett fertilitetsproblem men det rör sig inte om något fertilitetsproblem. Det rör sig om en vägran att låta miljontals barn födas. Så länge vi inte är ärliga när vi identifierar problemet kan vi inte hitta någon lösning. Lösningen är att vi måste respektera livet och stödja familjen om detta liv ska få en närande miljö. Genom att vidta dessa åtgärder kan vi börja ta itu med problemet med den skeva demografiska utvecklingen. Situationen kommer inte att förbättras över en natt men i det här läget kan vi fortfarande förhindra en katastrof.

Vi bör noga studera fallet Japan. För två årtionden sedan var Japan den näst största ekonomin i världen och en av de mest framstående. År 2007 nådde den japanska befolkningsutvecklingen sin kulmen och vände nedåt. 1995, tolv år före vändningen, drabbades Japan av deflation när en negativ demografisk utveckling började få effekt. Landet har aldrig lyckats ta sig ur situationen. Japan ligger 20 år före Europa i det avseendet. Landet låg dock också 20 år före de europeiska länderna när det gäller att legalisera abort. Vi kommer att nå vår kulmen 2025 – det är bara 17 år kvar till dess. Jag undrar om den deflation som vi nu börjar se, år 2008, är här för att stanna och om bankkrisen kommer att ersättas av en demografisk kris som vi kommer att få dras med tills vi lär oss att respektera livet igen.

Philip Claeys (NI). – (NL) Fru talman! Det gläder mig att rådet och kommissionen gör ett uttalande om de ekonomiska och sociala konsekvenserna av de nuvarande demografiska tendenserna. Många politiker har en dålig vana att tänka kortsiktigt och att försumma den långsiktiga politiken. Vår demografiska utmaning är ett allvarligt problem på lång sikt som även kräver långsiktiga lösningar. Kvinnor i EU föder i genomsnitt 1,5 barn, vilket är för lite för att ersätta nuvarande generationer. Det är också här problemet ligger. Ett alternativ är att välja en enkel, kortsiktig lösning och plädara för en ökad invandring från länder utanför Europa. Detta kanske verkar vara en god idé i teorin men den vardagliga verkligheten i våra storstäder vittnar om den släpphänta invandringspolitikens totala misslyckande under de senaste 30 åren. Det finns 20 miljoner arbetslösa i EU och ändå vill kommissionen ta emot fler invandrare. Får jag påpeka att arbetslösheten bland utomeuropeiska invandrare faktiskt är väsentligt högre än bland människor som är födda i medlemsstaterna?

Tidsbristen hindrar mig från att nämna de sociala problemen, bland annat det sociala sammanbrott som en storskalig invandring orsakar. Medlemsstaterna måste bedriva en politik som innebär att unga familjer i Europa får stöd i sin önskan att få barn. Det behövs skatteåtgärder i medlemsstaterna för att göra det mer attraktivt att skaffa barn. Barnomsorgen bör förbättras och utvidgas. Vi bör även våga fundera över att införa lön för den hemmavarande förälder som väljer att ägna större delen av sin tid åt att uppfostra barnen.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar den här debatten eftersom den ökar medvetenheten, snarare än att väcka rädsla. Vi måste vidta åtgärder nu och kan inte vänta tills imorgon.

Den demografiska förändringen har sina orsaker, konsekvenser och utmaningar, bland annat sjunkande befolkningstal, färre förvärvsarbetande människor och sannolikheten för ett längre liv. De barn som föds inom de närmaste minuterna kan leva tills de blir 100 år. Så kommer det faktiskt att bli för hälften av dessa barn. Befolkningen åldras och vi föder färre barn. Det här leder till dramatiska förändringar av åldersstrukturen

och befolkningsstrukturen. Vi här i parlamentet står inför nya infrastrukturkrav, nya krav på offentliga tjänster och på företag, utbildning och socialförsäkringssystem. Det här är en åldrande kontinent. Jean-Claude Juncker sa en gång att om vi inte snabbt ändrar våra sociala trygghetssystem, pensionssystem och hälso- och sjukvårdssystem så att de fungerar i framtiden så kommer vi att bli globaliseringens förlorare, i stället för vinnare.

Vad ska vi göra? Det finns en hel del att göra. Vi kan se till att människor har en bra balans mellan arbete och privatliv. Vi kan sluta tvinga människor att sluta arbeta. Det krävs nya former av vård, barnomsorg och mobila tjänster, till exempel hemkörning av mat. Ansvaret för att finansiera vården måste flyttas från de sociala trygghetssystemen i medlemsstaterna och bli gemenskapens ansvar. Vi står inför en utmaning på utbildningsområdet. Vår målsättning bör vara att bli den mest barnvänliga och människovänliga kontinenten i världen. Vi måste gottgöra människor för den tid som de tillbringar med att uppfostra barn och tillhandahålla andra former av omsorg, eftersom 80 procent av vårdgivarna är familjemedlemmar. Lika lön för lika arbete är också viktigt. Det finns mycket kvar att göra och det finns en rad olika orsaker till våra problem.

Françoise Castex (PSE). – (FR) Fru talman, herr minister! Jag vill säga några få ord: Den stötesten som vi kommer att möta när vi tar itu med den demografiska utmaningen är att antalet arbetande människor minskar. Två siffror: År 2010 kommer det att finnas 217 miljoner människor i arbetsför ålder. År 2050 kommer den siffran att vara 180 miljoner, ett underskott på nästan 36 miljoner människor.

Borde vi vara rädda för en brist på arbetskraft? Borde vi vara rädda för en obalans mellan den arbetande befolkningen och dem som är försörjningsberoende?

Vi föreslår två lösningar på problemet som syftar till att uppnå en optimal förvaltning av mänskliga resurser. För det första full sysselsättning. Vi måste arbeta för full sysselsättning. Det finns för närvarande mycket väsentliga sysselsättningsmöjligheter, med tanke på den högre arbetslösheten bland ungdomar, kvinnor, människor över 55 år och underkvalificerade personer. Det rör sig om ett stort slöseri med kompetens. Det kan mycket väl bli så att vi skulle kunna kompensera för denna brist på arbetskraft om sysselsättningsnivån bland kvinnor och personer i åldern 55–65 ökar fram till 2050, upp till en nivå som motsvarar de bästa i Europa.

Slutligen har vi livslångt lärande. Vi skulle vilja arbeta för en optimal längd på arbetslivet. Det är oacceptabelt att karriärmöjligheterna för en arbetstagare, en projektledare, en 50-årig chef, i stort sett bara är stagnation. Här måste våra företag ta sitt sociala ansvar.

(Talmannen avbröt talaren.)

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Världens befolkning har fördubblats på ett par decennier med förödande konsekvenser för vår jord. Det är därför positivt att trenden åtminstone till viss del är den motsatta i Europa.

Det innebär visserligen problem för den sociala välfärden men lösningen är inte att uppmuntra människor att skaffa fler barn utan att höja pensionsåldern och bekämpa diskrimineringen av äldre personer i länder som till exempel Italien där det finns så stora incitament att sluta arbeta efter pensionsåldern att pensionen snarare blir en skyldighet än en rättighet.

På världsarenan uppmanar jag framförallt ordförandeskapet att vidta åtgärder för att se till att FN:s nya befolkningskonferens blir av. Den har i flera år stoppats efter påtryckningar från stater som Vatikanstaten och från dem som är rädda för en ansvarsfull politik om sexualupplysning och familjeplanering.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! Europas demografiska utveckling har varit djupt oroande i över ett dussin år nu. Reproduktionsnivån ligger på 2,16. I Polen är denna siffra 1,2. Samtidigt innebär de medicinska framstegen och en hälsosammare livsstil att människor lever längre. Europa blir äldre men håller också på att dö ut. År 2030 kommer förhållandet mellan den del av befolkningen som arbetar och den del som inte arbetar att vara 1:2.

En familjefientlig socioekonomisk politik, mediernas främjande av familjemodeller med få barn och barnlösa äktenskap, samt en politik som främjar en nedbrytning av familjen är viktiga orsaker till de negativa demografiska förändringarna i Europa. De kommer framförallt att leda till en brist på arbetskraft på arbetsmarknaden, hota den ekonomiska utvecklingen, göra pensionssystemen betydligt mindre effektiva och öka kostnaderna för hälso- och sjukvård på grund av det åldrande samhällets särskilda behov.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Jag välkomnar debatten om de här frågorna och jag anser att den är särskilt viktig nu när vi måste lösa både en finansiell och en ekonomisk kris på samma gång. De demografiska tendenserna visar att vi har en åldrande befolkning på grund av en kombination av förbättringar i hälso- och sjukvården och sjunkande födelsetal. Vi måste därför förbereda oss på dessa omständigheter och vidta åtgärder på vissa områden.

På det sociala området kommer det att bli relativt svårt att tillhandahålla pensioner. På hälso- och sjukvårdsområdet måste vi tänka på hur vi ska erbjuda behandlingar, särskilt för sjukdomar som är förenade med hög ålder. Vi vet till exempel att upp till två tredjedelar av cancerformerna är förknippade med en ålder på över 60 år.

Anställningsvillkoren för äldre människor måste utökas, förbättras och anpassas för att få ett hållbart socialsystem. Det rör framförallt kvinnor över 55 år och män i åldern 55–64 år. Det går att kompensera för befolkningsminskningen med hjälp av invandring av ungdomar från tredjeländer. Vi måste dock först och främst försöka att skapa förutsättningar för att se till att gruppen unga, utbildade människor som vi för närvarande förlorar till Förenta staterna stannar kvar.

Mot bakgrund av unga kvinnors försämrade reproduktiva hälsa bör vi stödja assisterad befruktning. Många unga familjer har inte råd med det. Jag anser att vi inte kommer att kunna uppfylla Lissabonstrategin. Låt oss åtminstone försöka att återuppliva idén om ett gemensamt europeiskt familjestöd, antingen genom skattelättnader eller genom förbättrade inrättningar för förskolebarn. Kvinnor bör få full lön under mammaledigheten och inte minimilön.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Herr minister! Jag ber om ursäkt för att jag säger emot er men vi har flera problem, inte bara ett. Vi har inte bara demografiska problem utan även politiska, sociala och etiska problem. Vi påstår att vi vill ha högre födelsetal men 30 procent av de barn som redan är födda lever under fattigdomsgränsen. Konsekvenserna för framtiden kommer att vara dålig utbildning, dåliga jobb, lägre produktivitet och små bidrag till försäkringssystemen.

Rådets ståndpunkt om arbetstidsdirektivet går stick i stäv med intentionerna att uppnå en balans mellan arbete och privatliv. Ofruktbarhet är ett villkor som erkänns av Världshälsoorganisationen men inte av många medlemsstater. Försäkringarna täcker därför inte kostnaderna för behandling. En person som har en genomsnittlig lön och sparar hela lönen skulle behöva arbeta i nio månader för att kunna betala för ett enda försök med provrörsbefruktning i Rumänien. Det krävs 3–4 försök för befruktning och sedan ytterligare nio månader innan barnet föds.

Den effektivaste lösningen vore att främja en konsekvent politik i alla stater och se till att de uttalanden som görs motsvarar de åtgärder som vidtas.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Fru talman! De utmaningar som de demografiska tendenserna utgör förefaller särskilt stora i de glesbebyggda områdena i norr. Unga och utbildade människor flyttar från en region samtidigt som den åldrande befolkningen snabbt växer i förhållande till resten. Detta leder till ökade kostnader för att organisera sociala tjänster och hälso- och sjukvårdstjänster, ett problem som förvärras av de långa avstånden. Ny teknik och innovation har dock lett till att det har införts nya tjänster för att hjälpa den åldrande befolkningen och som kan utnyttjas i hela unionen.

Ett annat sätt att vända utmaningar till möjligheter är en effektiv regionalpolitik. En effektiv regionalpolitik är ett sätt att ta vara på de möjligheter som finns i området, skapa nya arbetstillfällen och ge mervärde till hela Europa. Samtidigt kan befolkningstendenserna göras till ett mer positivt fenomen.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr Jouyet, mina damer och herrar! När parlamentet diskuterade effekterna av den demografiska utvecklingen före sommaren hade vi ännu inte sett den rådande ekonomiska krisens hela omfattning. Krisen kommer att öka påfrestningarna på våra socialsystem. På grund av den förväntade ökningen av arbetslösheten är kanske en viss lättnad på arbetsmarknaden att vänta på kort sikt. På lång sikt löser det dock inte det specifika problemet med en åldrande befolkning.

Om det försämrade ekonomiska klimatet ökar pressen på de äldre arbetstagarna att lämna arbetsmarknaden i förtid kommer vi att falla tillbaka i gamla misstag. Tonvikten bör både nu och i framtiden fortsätta att ligga på flexibla pensionssystem på frivillig basis. Samtidigt bör arbetet organiseras på ett sådant sätt att det blir ett verkligt alternativ att arbeta längre. Finanskrisen har än en gång visat varför vi måste hantera pensionsfonderna förståndigt. Vi bör prioritera ett hållbart pensionssystem som är anpassat efter både den demografiska och den ekonomiska utvecklingen och som bygger på riskförebyggande investeringsstrategier

på lång sikt. Kommissionen bör dessutom rikta uppmärksamheten på att reglera och övervaka alleuropeiska pensionsprodukter.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Den yngre generationens ändrade livsstil innebär att alla efter att ha studerat färdigt vill vara ute och resa några år och sedan påbörja sin karriär. Vid det laget är ungdomarna, inklusive unga kvinnor, över 30 år och de flesta får då bara ett barn. En familj ses idag som en negativ börda och unga män kan dessutom inte lova kvinnor giftermål och trygghet.

Antalet aborter är högre än någonsin och en stor andel av kvinnorna använder hormonella preventivmedel, vilket innebär att det faktiskt är mycket få kvinnor som faktiskt är fysiologiskt kapabla att föda barn. Födelsetalen i EU-länderna varierar mellan 1,1 och 1,3. Det är bara Frankrike, som länge har gett familjer ekonomiskt stöd, som har ett födelsetal som närmar sig 2. En europeisk konferens om familjen som nyligen hölls på Ružomberoks universitet ...

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det verkar som om vi alla kommer att leva längre men få färre barnbarn. Jag antar att skälen till varför det är så är mycket komplexa och varierande. Jag tror att barn ses som ett "problem" och det hör man när man pratar med människor som inte har barn. Vi talar också om barnomsorgen som ett "problem" snarare än en "lösning".

Äldre människor känner också att de är en börda och oroar sig över vem som kommer att ta hand om dem när de blir gamla. Jag menar att vi som befinner oss någonstans i mitten känner rädsla inför detta öde eftersom det kommer att vara ännu färre människor som ska betala för våra pensioner och ta hand om oss när vi inte längre kan göra det.

Vårdgivarnas roll i samhället, som Marian Harkin mycket riktigt påpekade, är oerhört undervärderad och det måste vi ändra på. Jag undrar också – när jag lyssnar på kvällens debatt – om kommissionen mot bakgrund av den finansiella och ekonomiska krisen kanske kan svara på den här frågan och inse att problemet med den demografiska tendensen faktiskt kan bli värre på grund av den situation som vi nu befinner oss i? Det vore beklagligt.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru talman, herr kommissionsledamot! EU måste vara berett att ta itu med de demografiska utmaningarna. Det sociala Europa måste kunna leva upp till medborgarnas förväntningar och erbjuda bra utbildning, ett effektivt och tillgängligt hälso- och sjukvårdssystem och arbetstillfällen som ger möjlighet att leva ett anständigt liv och en garanti för en anständig pension.

EU har en åldrande befolkning. Samtidigt är det få medlemsstater som har ett ökande födelsetal, bortsett från Irland och Frankrike som har gjort bra ifrån sig på det här området till följd av att de har vidtagit specifika politiska åtgärder. Även om spädbarnsdödligheten på gemenskapsnivå har sjunkit till 4,7 per tusen invånare finns det samtidigt fortfarande en del medlemsstater där denna siffra är 12 per tusen invånare.

EU måste investera i hälso- och sjukvård, utbildning och social trygghet. Genom att garantera välbetalda arbetstillfällen kan arbetstagarna leva ett anständigt liv men det garanterar också att det finns de resurser som behövs för att betala pensionerna. Pensionssystemet är ett system som bygger på solidaritet mellan generationerna.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Fru talman! EU är ett åldrande samhälle. Det finns många människor i EU som väljer att avancera i karriären i stället för att koncentrera sig på familjelivet tills det är alldeles för sent för dem att skaffa barn.

Jag har nyligen fått barnbarn och är en stark förespråkare av en estnisk familjeplaneringsåtgärd som ger en av föräldrarna möjlighet att stanna hemma i 18 månader efter det att barnet har fötts. Föräldern garanteras sociala förmåner som mer eller mindre motsvarar den lön som föräldern hade innan den påbörjade sin föräldraledighet – föräldrapenningen.

Det är min bestämda uppfattning att vi, om vi inte vill belasta våra barn med orimligt höga skatter, borde börja genomföra en liknande strategi i hela EU. I Estland har till exempel en sådan politik bidragit till att föra nationen ut ur en till synes ändlös befolkningsminskning.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det viktigaste arbete en medborgare kan göra är att uppfostra nästa generation. Utan att mästra eller läxa upp dagens unga kvinnor, vare sig gifta eller ogifta, vill jag säga att det vi behöver göra är att ge de kvinnor som vill möjligheten att stanna hemma och föda ett andra eller tredje barn och se till att de inte tvingas att fortsätta förvärvsarbete av ekonomiska skäl.

Vi måste se till att kvinnor som arbetar i hemmet får fulla pensionspoäng eller föräldrapension eller moderspension så att de har ekonomisk trygghet när det blir gamla och kan få ordentlig belöning av staten för att de gör det viktigaste arbetet för oss alla: att uppföstra nästa generation.

En annan sak, med tanke på det ökade genomsnittliga antalet friska år som de flesta av oss har framför oss, är att den obligatoriska pensionsåldern – den traditionella pensionsåldern – vid 65 måste ändras, och det snarast. Kvinnor är numera i genomsnitt en bra bit över 30 år när de föder sitt första barn. Vi måste se över situationen så snart som möjligt.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Vi är alla medvetna om att det europeiska samhället åldras men är vi alla medvetna om vilka konsekvenser detta kommer att få för vår ekonomi och för vår arbetsmarknad? I globaliseringens era får demografiska problem en mycket bredare dimension. EU behöver därför integrerade åtgärder på många nivåer.

Å ena sidan måste vi se till att vi uppnår Lissabonstrategins mål, sträva efter att öka sysselsättningsnivån, öka kvinnors deltagande på arbetsmarknaden och hejda utvecklingen mot förtidspension. Vi måste också lägga större tonvikt vid utbildning, särskilt inom teknik och informationsteknik, som är nödvändig för en kunskapsbaserad ekonomi. Det är också viktigt att främja ett livslångt lärande och förbereda arbetstagarna på nya utmaningar.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman! Jag ska försöka följa era råd. Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det har varit en mycket givande debatt och de många olika inläggen visar att det finns många olika frågor att ta itu med om vi ska kunna klara den demografiska utmaningen.

Många olika tillvägagångssätt kan komplettera varandra, vilket jag ska beskriva senare. Det stämmer till viss del att vi måste höja sysselsättningsgraden och det stämmer att vi kommer att behöva invandring om vi ska kunna lösa det demografiska underskottet. Det är också viktigt att invandringen kontrolleras och organiseras. Det stämmer också att vi behöver en familjepolitik och stöd för att öka de befintliga födelsetalen. Vi måste även ta hand om de äldre och förbättra behandlingen av dem. Här måste vi noga bevaka utvecklingen av utbildningsinfrastruktur och barnomsorg och minska de äldres beroendeställning.

Som flera talare har sagt måste vi fundera över våra starka sidor, framförallt ny informationsteknik och forskning och utveckling, med all den flexibilitet som finns i hälso- och sjukvården och allt som kan göras för att hjälpa till med prenatala diagnoser, stöd under de första åren och gemenskapens barnomsorg. Det finns därför åtskilliga utmaningar men vi har redan resurser för att ta itu med det demografiska underskottet.

Vi måste vara beredda att övervaka konsekvenserna av den demografiska förändringen, vilket har betonats i debatten. Vi måste kontrollera hållbarheten i våra socialförsäkrings- och pensionssystem, som är ett av den europeiska solidaritetsmodellens kännetecken. Trots den ekonomiska och finansiella kris som vi befinner oss i för närvarande måste vi vidta långsiktiga åtgärder för att se till att systemen är hållbara. Vi måste också fundera över hur den demografiska förändringen kommer att påverka olika aspekter av arbetsmarknaden i framtiden. Marco Cappato tog upp ett specifikt exempel för att belysa denna punkt, och det gjorde han rätt i.

Avslutningsvis anser jag att kommissionen, som kommissionsledamot Janez Potočnik säkert kommer att säga, parlamentet och rådet måste fortsätta att föra en dialog i samma anda som den som har genomsyrat dagens debatt. Europa står tveklöst inför en långsiktig utmaning och vi måste förbereda oss, organisera oss och inte låta den ekonomiska och finansiella krisen hindra oss från att vidta åtgärder och påbörja reformer.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Vi har idag hört ett tydligt budskap om att vi har en mycket allvarlig utmaning – det åldrande samhället.

2000-talet är på många sätt en skör era och det måste vi göra någonting åt. Vi måste alla göra vad vi kan. Ett långt liv bör som sagt belönas och inte straffas. Det har också nämnts att det vore förenligt med Lissabonagendan att göra det och det håller jag med om. Vi kan förstå Lissabonagendan på ett enkelt sätt. Vi går mot ett kunskapsbaserat samhälle och är angelägna om hållbarheten, oavsett om det rör sig om den sociala tryggheten, miljön eller ekonomin. Det vi har lärt oss av den här krisen är att även vinsterna måste vara hållbara.

Den rådande finanskrisen bör således inte avleda vår uppmärksamhet från de problem som vi tålmodigt har diskuterat på senare år, inklusive de problem som vi diskuterar idag. Det är bara ytterligare ett problem. När vi har tagit itu med det måste vi ta oss ur finanskrisen med en struktur som innebär att vi kan ta itu med alla

2000-talets utmaningar. Det är därför viktigt att vi i det här sammanhanget är medvetna om alla möjliga aspekter av hållbarhet – hållbarhet för den planet vi bor på, mellan levande varelser på planeten, mellan oss människor och mellan generationer, vilket i högsta grad är kärnan i den demografiska fråga som vi diskuterar idag.

Vi bör definitivt ta itu med detta i vår politik. Det demografiska forum som ska hållas den 24–25 november – som jag nämnde i mitt inledningstal – är verkligen ett bra tillfälle att göra det. Vi bör verkligen fortsätta att föra en dialog mellan rådet, medlemsstaterna, parlamentet och kommissionen. Era diskussioner idag visar att debatten kommer precis i rätt tid. Jag vill på kommissionens vägnar tacka er för dessa synpunkter. Alla de saker som ni har nämnt är oerhört viktiga – att främja demografisk förnyelse, att förena familj och arbetsliv, frågan om vårdgivarna, rörligheten och bekämpningen av diskriminering m.m. Allt detta är meningsfullt när vi talar om det här problemet.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

17. Framtiden för socialförsäkringssystemen och pensionerna: deras finansiering och trenden mot individualisering (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Gabriele Stauner, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om framtiden för socialförsäkringssystemen och pensionerna: deras finansiering och trenden mot individualisering (2007/2290(INI)) (A6-0409/2008).

Gabriele Stauner, föredragande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det är en fascinerande uppgift att utarbeta ett initiativbetänkande om framtiden för socialförsäkringssystemen och pensionerna eftersom det är ett så aktuellt och komplicerat område. Det finns dock en betydande risk för att betänkandet blir en lång önskelista och kravkatalog för alla rättänkande människor.

Vi gav inte efter för denna frestelse, vilket genast framgår av denna relativt korta och mycket tekniska text, som inte innehåller några blomsterrika formuleringar. Jag vill därför tacka alla mina kolleger, särskilt skuggföredragandena och Astrid Lulling, föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, för deras självdisciplin.

Min målsättning med betänkandet var att beskriva utvecklingen under de kommande 30–40 åren för alla beslutsfattare och intressenter, ge alla någonting att tänka på och komma med rekommendationer om åtgärder inom socialpolitikens olika områden. Socialförsäkrings- och pensionssystemen i medlemsstaterna har traditionellt utformats, utvecklats och finansierats på mycket olika sätt, varför det inte kommer att gå att harmonisera dem på EU-nivå.

Trots det har alla systemen problem på grund av den demografiska utvecklingen och förändringarna på arbetsmarknaden till följd av globaliseringen. Det innebär att det i alla fall behövs reformer. Forskningen har visat att det inte är något alternativ för något av de befintliga systemen att fortsätta som förut. Det är det första viktiga resultatet.

Det behövs naturligtvis olika typer av reformer i olika medlemsstater beroende på strukturen i varje system. Vi anser att det i alla systemen bland annat behövs mer och bättre åtgärder för att få till stånd en bättre balans mellan arbete och privatliv, vilket kommer att bidra till att förhindra att sysselsättningsgraden sjunker och se till att de sociala problemen inte förvärras av den omfattande arbetskraftsinvandringen.

För det andra måste vi, trots införandet av så kallade atypiska anställningsavtal, bevara den traditionella modellen med heltidssysselsättning på tillsvidarebasis, eftersom det är det enda sättet att garantera stabila levnadsvillkor och socialförsäkringssystem.

För det tredje måste vi, förutom att se till att det finns finansiell säkerhet för de sociala utgifterna genom gemensamma bidrag och blandade fondbaserade lösningar, även fokusera på sociala investeringar.

För det fjärde måste vi öka produktiviteten och öka förmågan att komma med nya lösningar eftersom vi i Europa är beroende av vårt humankapital.

För det femte måste vi se till att alla har tillgång till god hälso- och sjukvård och att vi med medicinska framsteg och minskade bidrag garanterar en grundläggande vård för alla medborgare.

För det sjätte måste vi införa särskilda åtgärder för att skydda kvinnor mot de specifika risker som de utsätts för, särskilt fattigdom på äldre dagar, genom att erkänna tid för omsorg om barn och familj i pensionsförsäkringssystemet.

Alla våra insatser måste i framtiden präglas av solidaritet mellan generationer och socialgrupper. Detta gäller framförallt i en värld som kännetecknas av förändring till följd av globalisering och som blir alltmer oidentifierad och anonym. Solidaritet och subsidiaritet är grundprinciperna i den europeiska socialmodellen. Här måste vi se till att globaliseringen har en social sida så att välkvalificerade och anpassningsbara arbetstagare på ett värdigt sätt kan försörja sig och sin familj, få god vård om de är sjuka och ha en ekonomisk trygghet när de blir gamla.

Janez Potočnik, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Trots att betänkandet utarbetades innan den nuvarande turbulensen bröt ut på våra finansmarknader och den ekonomiska nedgången blev märkbar är det påfallande rätt i tiden och relevant. Jag vill gratulera föredraganden till ett gott arbete.

Betänkandet visar de långsiktiga sociala, demografiska och ekonomiska förändringar som driver fram moderniseringar och reformer av våra sociala skyddsnät. Det visar hur viktiga våra gemensamma värderingar är när det gäller socialt skydd. Det visar också hur de kan bidra till att göra våra pensions- och hälso- och sjukvårdssystem hållbara.

Nyckeln till ett fullgott och hållbart socialt skydd på lång sikt är att fler människor arbetar mer och längre. Det är också en strategi som gynnar alla parter. I betänkandet sammankopplar man ett hållbart, fullgott socialt skydd med Lissabonstrategin och vårt åtagande att garantera hållbara offentliga finanser. Den förnyade sociala agenda som kommissionen har föreslagit ger tyngd åt denna koppling genom att förespråka ett brett holistiskt perspektiv på framtidens socialpolitik och sociala prioriteringar.

Jag välkomnar betoningen på att främja kvinnors fulla integration på arbetsmarknaden och på att bekämpa alla former av diskriminering för att se till att alla kan få fullgod social trygghet och framförallt pensionsrättigheter.

I betänkandet betonar man behovet av att kombinera en övergång till finansierade pensioner i många medlemsstater med ett ordentligt regelverk på nationell nivå och EU-nivå för effektiv övervakning och noggrann kontroll av effekterna för medborgarna.

Det är ett budskap som kommer mycket lägligt. Tillgång till god läkarbehandling och förebyggande vård är en hörnsten i EU:s sociala modeller. Det är både ett mål i sig och ett nödvändigt villkor för att få en produktiv arbetskraft i en tid med en snabbt åldrande befolkning.

Kommissionen delar er oro över ojämlikheten i hälso- och sjukvården och behovet av att garantera en god vård för alla och en solidarisk finansiering som omfattar hela befolkningen. Dessa punkter kommer att tas upp i ett meddelande från kommissionen om ojämlikhet i hälso- och sjukvården som kommer att läggas fram nästa år.

Betänkandet utgör en stark vädjan till oss alla att inte bara fortsätta att arbeta för att nå våra grundläggande mål om tillgång för alla, solidaritet och en fullgod och hållbar hälso- och sjukvård, utan även att arbeta för att stärka detta genom modernisering.

Kommissionen kommer att lägga fram en återhämtningsplan för att ta itu med den finansiella krisen och nedgången i realekonomin i ett meddelande som offentliggörs den 26 november.

Den kommer också att närmare utveckla det sociala skyddets konstruktiva sociala och ekonomiska roll i den gemensamma rapporten om social trygghet och social integration 2009.

Jag kan försäkra er om att kommissionen är beredd att titta på de olika punkterna i betänkandet på nytt i nära samarbete med parlamentet.

Talmannen. - Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 20 november 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bogusław Rogalski (UEN), *skriftlig*. – (PL) En åldrande och krympande befolkning är tyvärr Europas oundvikliga öde i framtiden. Demografer menar att födelsetalen inte räcker för att komma upp till

reproduktionsnivån, samtidigt som medellivslängden ökar. De låga födelsetalen har att göra med svårigheten att förena arbete och familjeliv – vi har inte tillräckligt många förskolor och inte heller tillräckligt ekonomiskt stöd till familjerna. I slutet av 2030 kommer förhållandet mellan den del av befolkningen som arbetar och den del som inte arbetar förmodligen att ha nått 2:1.

Att lindra konsekvenserna av den krympande arbetsföra befolkningen genom invandring är bara en möjlig lösning. Det kommer också att leda till en ökad etnisk, kulturell och religiös mångfald. Vi måste därför öka sysselsättningen bland funktionshindrade och äldre (genom att ordna med utbildning och omskolning). Pensionen måste också göras mer flexibel genom att införa frivillig pension, byte av sysselsättning och användning av ny teknik.

Medlemsstaterna måste även bedriva en balanserad finanspolitik där skattetrycket delas rättvist mellan arbetstagare, konsumenter och företag.

Den demografiska förändringen kommer att få stora effekter på de offentliga utgifterna för pensioner och ålderspensioner som skulle kunna lindras om de vore delvis privat finansierade. Kostnaderna för hälso- och sjukvård kommer också att stiga.

Under dessa förhållanden måste vi omedelbart vidta åtgärder på många sociala nivåer och styrelsenivåer för att kunna erbjuda medlemsstaternas befolkningar hälso- och sjukvård och lämpliga förmåner på lämplig nivå.

18. HIV/AIDS: Upptäckt och behandling på ett tidigt stadium (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om HIV/AIDS: Upptäckt och behandling på ett tidigt stadium.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, kommissionsledamot Potočnik, mina damer och herrar! Det har gått 25 år sedan hiv upptäcktes. Epidemin har nu krävt över 25 miljoner liv och det är idag av största vikt att EU på nytt bekräftar sitt åtagande att bekämpa den globala hiv/aids-pandemin.

Det är viktigt att alla får tillgång till förebyggande åtgärder, tester, tidig behandling och stöd på området, vilket Europaparlamentet, ert parlament, betonade i sin resolution av den 24 april 2007. Det finns ett trängande behov av att öka utvecklingstakten och genomföra fler kampanjer om förebyggande åtgärder och fler informations-, utbildnings- och medvetenhetskampanjer. Vi måste även investera i forskning och utveckling om nya strategier för förebyggande och testning, som måste uppdateras i takt med att pandemin ändras.

Det är framförallt av största vikt att testning och behandling sker på ett så tidigt stadium som möjligt och att det går att få tag i antiretrovirala läkemedel till ett överkomligt pris. När diagnosen ställs för sent eller om immunförsvaret blivit alltför nedsatt av sjukdomen löper patienterna en ökad risk att dö under de fyra nästkommande åren efter diagnosen.

Vi måste använda nya strategier och verktyg, till exempel snabba screeningtester, för att kunna göra en tidigare kontroll. Det vore bra om man kunde erbjuda testning i större omfattning, naturligtvis med patienternas samtycke. Det är viktigt att komma ihåg att dessa snabba screeningtester kan göras även där det inte finns något medicinskt laboratorium och att patienterna kan få resultatet på relativt kort tid.

Det är också viktigt att få bukt med diskrimineringen för att uppmuntra människor som lever med hiv/aids att gå och testa sig på tidigt stadium. Rädslan för den stigmatisering som ett positivt testresultat innebär kan hindra patienterna från att gå och testa sig tidigt. EU måste därför uttala sig tydligt och konsekvent mot alla former av diskriminering av människor som lever med hiv/aids överallt i världen.

Denna starka övertygelse delas av den franske presidenten Nicolas Sarkozy och Bernard Kouchner, som har gjort FN uppmärksam på frågan. Hiv ska behandlas som en överförbar men icke-smittsam sjukdom. Alla begränsningar av hiv-positiva personers möjligheter att röra sig, resa och bosätta sig var de vill på grund av sin hiv-smitta är kontraproduktiva. Alla sådana åtgärder gör att patienterna drar sig för att testa sig och få behandling, vilket skadar den enskilda individen och samhället.

Avslutningsvis vill jag göra två iakttagelser. Den första är att vi har ett gemensamt mål. Människor som testar positivt för hiv måste få god behandling, oavsett ursprung, nationalitet, åsikter, ålder, kön, sexuell läggning, religion eller andra faktorer.

Den andra iakttagelsen är att det i det här sammanhanget krävs internationell samordning om vi ska kunna bekämpa pandemin. Jag vill hylla Eurohivprogrammet, där man sedan 1984 har spridit viktig information om hiv/aids till WHO, Unaid och Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar. Vi måste öka samarbetet mellan FN-organ och regionala organ om vi ska kunna ge alla människor möjlighet till förebyggande åtgärder, testning och tidig behandling, se till att människor som bär på sjukdomen inte längre stigmatiseras eller diskrimineras och se till att länderna på södra halvklotet har ordentlig tillgång till läkemedel.

EU måste mer än någonsin delta i kampen.

Janez Potočnik, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Jag vill säga till ledamöterna och minister Jean-Pierre Jouyet att när vi nu närmar oss världsaidsdagen den 1 december 2008 så är detta plenarsammanträde ett bra tillfälle att reflektera över några väsentliga framsteg i kampen mot hiv/aids och att fokusera på de allvarliga utmaningar som vi har framför oss.

Årets Nobelpris i medicin gick till två europeiska forskare vid Pasteur-institutet – professor Françoise Barré-Sinoussi och professor Luc Montagnier, som 1983 var de första att isolera det humana immunbristviruset.

Denna banbrytande upptäckt banade väg för många viktiga framsteg och diagnoser, och behandlingen av hiv-infektioner, och innebar att vi kunde förstå mer om hiv-infektionernas uppkomst och ursprung och deras förödande konsekvenser.

25 år senare finns det dock fortfarande inget botemedel mot hiv/aids och vi ser fortfarande miljontals nya fall varje år över hela världen, inklusive tiotusentals nya fall i Europa.

Hur kan det ske? Det är välkänt hur man effektivt kan förhindra överföringen av hiv.

Framgångsrika kampanjer på 1980-talet och i början på 1990-talet har visat att medvetenhet och kunskap är viktiga delar i strategier för att förebygga hiv-infektioner.

Ett målmedvetet politiskt ledarskap och civilt ansvar är ytterligare två grundläggande förutsättningar för att bekämpa hiv/aids – liksom ett öppet och konstruktivt samarbete med inblandade parter.

Dagens plenarsammanträde är också ett utmärkt tillfälle att på nytt bekräfta vårt politiska åtagande – ett tillfälle att vara ambitiösa. Jag bör tillägga att jag verkligen uppskattar Europaparlamentets åtagande att låta hiv/aids stå kvar på den politiska dagordningen.

Vi hade nyligen ett mycket värdefullt åsiktsutbyte om hiv/aids vid ett rundabordssammanträde som anordnades av vice talman Miguel-Angel Martínez Martínez och Zita Gurmai om behovet av hiv-tester samt vård och stöd av högsta kvalitet på ett tidigt stadium. Experter uppskattar att i genomsnitt 30 procent av de hiv-smittade i Europa inte är medvetna om sin situation. Det finns två risker med denna otroliga siffra: för det första för den berörda personen, eftersom han eller hon kanske inte får vård och behandling i tid, och för det andra för hans eller hennes partner som riskerar att smittas.

Vad kan vi som politiker göra för att ta itu med och bemästra situationen?

Våra gemensamma humanistiska kärnvärderingar och ett starkt engagemang för mänskliga värderingar, solidaritet och vårt ställningstagande mot diskriminering måste vara utgångspunkten för all politik för att bekämpa hiv/aids och bör vara grunden i alla insatser för att bekämpa sjukdomen. EU har en klar och tydlig ståndpunkt och åtgärdsplan. Vi koncentrerar oss på förebyggande åtgärder och på att öka medvetenheten, vi främjar hiv-testning och tillgång till behandling för alla som behöver, vi kämpar för läkemedel som människor har råd med, vi motsätter oss och kämpar mot alla former av diskriminering eller stigmatisering och vi försöker hitta bästa metoder och vi stöder det civila samhället. Vi måste skapa förutsättningar för effektiva, praktiska insatser inom våra politiska ansvarsområden som gynnar både samhället och människor som lever med hiv och aids.

Vi kan givetvis inte vara nöjda. Vi måste fortsätta att kämpa.

EU ser även på situationen utanför sina gränser och på vilka förödande konsekvenser hiv/aids har i Afrika söder om Sahara och i andra utvecklingsländer. Detta utgör en enorm utmaning för den sociala tillväxten och utvecklingen.

Östeuropa och Centralasien är fortfarande de platser i världen där epidemin sprider sig snabbast.

Mot bakgrund av detta bekräftar vi på nytt vårt åtagande att hjälpa våra partnerländer att rusta sig för att ge alla tillgång till förebyggande åtgärder, behandling, vård och stöd.

Jag välkomnar på kommissionens vägnar resolutionen om upptäckt och behandling på ett tidigt stadium och jag välkomnar och stöder principen om att undanröja alla hinder för hiv-tester, behandling och vård.

Kommissionen uppmuntrar även människor att utnyttja möjligheten att hiv-testa sig och uppmanar medlemsstaterna återigen att inrätta testcentrum som uppfyller internationella standarder och som fungerar enligt överenskomna principer.

Kommissionen håller för närvarande på att utveckla sin andra strategi för att bekämpa hiv/aids i EU och även i vårt närområde. Den kommer att i större utsträckning vara inriktad på förebyggande åtgärder och på regioner och grupper som är hårdast drabbade av epidemin. Det viktigaste av allt för att en förebyggande strategi ska lyckas är dock öppenhet och tolerans på politisk nivå och på samhällsnivå: öppenhet för hur dagens verklighet, sexualitet och beteenden ser ut, öppenhet för metoder att begränsa skadan, öppenhet för att bekämpa orättvisor, diskriminering och förtryck och öppenhet för andra kulturer och seder.

Kommissionen kommer att fortsätta att göra allt den kan för att ta itu med den utmaning som hiv/aids utgör. Jag vet att vi har parlamentets stöd i denna strävan och vi skattar det högt.

Låt oss fortsätta denna kraftfulla gemensamma politiska insats tillsammans med rådet för att se till att vi alla lever upp till våra skyldigheter.

John Bowis, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! I Storbritannien har vi 80 000 människor som lever med hiv och som kommissionsledamoten sa har 1 av 3 av dem inte fått någon diagnos. En av 360 gravida kvinnor är också hiv-positiva. I tio procent av alla nya fall i Europa rör det sig om multiresistenta stammar, och utvecklingen går mot de 20 procent som vi ser i Amerika.

Vi ser att allt fler människor lever med multiresistent tuberkulos och med aids. Enligt Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar har antalet nya fall av hiv-smitta fördubblats mellan 1999 och 2006. De menar att 11 procent av fallen är unga personer mellan 15 och 24 år. Vi såg att det i 53 procent av fallen rörde sig om överföring mellan heterosexuella, till stor del från människor som kommer från drabbade länder. En tredjedel är dock män som har sex med män och mindre än 10 procent är sprutnarkomaner, vilket kanske är förvånande.

Men utöver allt detta – och jag välkomnar verkligen vad ministern sa – stigmatiserar vi dem. Stigmatiseringen utgör en grym extra börda utöver sjukdomens plågor. Vad värre är uppmuntrar den människor att dölja sin sjukdom och att inte träda fram och testa sig och få behandling. Lösningarna utgår från dessa siffror, från dessa fakta. Vi måste ställa en tidig diagnos, som alla hittills har sagt. Vi behöver tillförlitliga tester, vi behöver utbildning. Vi behöver den förståelse som kommer av detta och som kan motverka stigmatiseringen. Vi behöver den pågående forskningen och utvecklingen och vi behöver vård, eftersom allt färre människor faktiskt dör av aids. Allt fler människor lever med det.

Zita Gurmai, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Det glädde mig mycket att kommissionsledamoten nämnde den rundabordskonferens som jag var med och organiserade och agerade ordförande för. Även Miguel Angel Martínez och kommissionsledamot Androulla Vassiliou deltog aktivt i konferensen.

Aids är en av vårt århundrades allvarligaste sjukdomar. Bara inom EU har 215 000 människor smittats med hiv de senaste tio åren. Enligt beräkningar i år har nästan en tredjedel av de aidssmittade – som min kollega nämnde – ännu inte diagnostiserats, vilket innebär en betydande hälsorisk för Europas invånare. Det är hög tid att vi vidtar konkreta åtgärder och lägger fram praktiska förslag om hur hiv/aids kan bekämpas effektivt, med fokus på evidensbaserad tidig diagnos och behandling av hiv/aids.

Det här är inte bara en hälsofråga. Det är en strategisk fråga när det gäller EU:s framtida utvidgning och en central fråga när det gäller grannskaps- och migrationspolitiken. Vi bör kombinera EU:s politik på olika områden för att lyfta fram varje EU-medborgares rätt till bättre hälsa och levnadsvillkor och inte glömma bort kvinnornas roll. De utgör den största riskgruppen när det gäller hiv/aids.

Det är oerhört angeläget att det finns en noggrann övervakning av sjukdomen. Tidig diagnostisering och färre hinder för tester betraktas som ett akut behov. Det måste vidtas åtgärder för att ge människor tillgång till kostnadsfria och anonyma tester så att fler människor testar sig. Varje medlemsstat måste utarbeta en strategi för att minska förekomsten av hiv/aids som är inriktad på utsatta grupper och kända högriskgrupper.

Strategin måste även omfatta informations- och upplysningskampanjer om prevention, testning och behandling av hiv/aids. Vi måste inse att ökade satsningar på forskning och utveckling för att få fram effektivare behandlings- och preventionsverktyg som vacciner och mikrobicider kommer att spela en avgörande roll för att hiv/aids-strategierna ska bli framgångsrika på sikt.

Diskrimineringen av människor som lever med hiv/aids måste förpassas till det förgångna i hela EU. Bekämpningen av hiv/aids får inte leda till att hiv-positiva medborgare diskrimineras, t.ex. genom att deras rörelsefrihet begränsas. I Europaparlamentets partiöverskridande resolution behandlas alla situationer tillsammans. Målet är gemensamt och det utvidgade Europa kan inom den närmaste tiden ta initiativet till ett utökat internationellt samarbete om evidensbaserad tidig diagnos och behandling av hiv/aids.

Jag är säker på att om tidig diagnos och ett system för tidig behandling ingick i ett pilotprogram kunde det kanske användas som ett gemensamt europeiskt verktyg i samband med andra hälsorelaterade politiska åtgärder. Jag känner verkligen stor tacksamhet gentemot alla kolleger som har stött och arbetat med detta initiativ.

Georgs Andrejevs, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag har ända sedan jag hade äran att upprätta betänkandet om bekämpning av hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder varit mycket engagerad i frågan om människor som lever med hiv med alla dess konsekvenser och komplikationer.

I samband med konferensen "Hiv i Europa 2007" för ett år sedan gick deltagarna ut med en omfattande appell om insatser för att effektivt bekämpa hiv/aids i Europa. En del av det som ingick i appellen tas också upp i detta gemensamma förslag till en resolution.

Syftet med resolutionen är att bidra till bekämpningen av hiv/aids på politisk nivå. Rådet och kommissionen uppmanas därför utforma en heltäckande hiv-strategi för att främja tidig diagnos och behandling och se till att alla européer informeras om fördelarna med tidig behandling.

I resolutionen krävs att kommissionen ska avsätta betydande resurser för att genomföra denna strategi och medlemsstaterna uppmanas intensifiera sina informations- och upplysningskampanjer om förebyggande, testning och behandling.

Jag är medveten om att kommissionen har för avsikt att tidigarelägga ett nytt meddelande om bekämpning av hiv i EU och angränsande länder, och att kommissionsledamot Androulla Vassiliou har lovat att personligen vidta ytterligare åtgärder på detta område.

Låt mig avslutningsvis säga att det här är en situation som måste hanteras omgående.

Vittorio Agnoletto, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har arbetat som läkare och bekämpat aids i 21 år och varje år hör jag samma debatter.

Rent kliniskt är situationen glasklar: vi har ungefär 30 antiretrovirala läkemedel som kan förlänga livet för personer med hiv. Vi har inget läkemedel som kan förstöra viruset, vilket är anledningen till att vi i västvärlden och i Europa har fått se dödligheten minska samtidigt som antalet människor som lever med hiv och som tekniskt kan beskrivas som "potentiella smittspridare" har ökat. Vi löper alltså större risk idag att komma i kontakt med människor med hiv än tidigare, eftersom antalet hiv-positiva överlevare ökar. Och vad görs då i detta läge? Ingenting.

De flesta europeiska länder har inte haft någon kontinuerlig preventionskampanj på flera år. Kondomer är dyra och låt oss tala klarspråk så att alla förstår: kondomer är dyra och är ett av de viktigaste sätten att förhindra hiv-virusets spridning.

För att inte tala om satsningar på skadebegränsning inriktade på framför allt narkotikamissbrukare för att förhindra att de delar sprutor. Hur många länder gör satsningar av det slaget på nationell nivå? I Italien diagnostiseras 50 procent av de bekräftade aidsfallen samtidigt som hiv-viruset – många människor vet alltså inte om att de har hiv förrän de blir sjuka.

Var är kampanjerna för att öka tillgången till tester, som bör vara kostnadsfria och anonyma? Om det förekommer diskriminering vet vi att människor kommer att försöka gömma sig, de kommer inte att testa sig, vilket gör att de riskerar sin egen och andras hälsa.

En sista punkt: idag har rådet återigen talat om bistånd till det globala syd, men vad hände egentligen med de förslag som parlamentet lade fram när vi röstade för den senaste versionen av TRIPS-avtalet, genom vilka

kommissionen och rådet ålades att öka anslagen för att bekämpa aids i det globala syd och framför allt överföra teknik och ge läkemedelsbistånd.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! År 2006 rapporterades över 86 000 nysmittade hiv-fall och över 13 000 fick diagnosen aids i WHO:s europeiska region.

I Västeuropa fanns 10 procent av de nysmittade i åldersgruppen 15–24 år, och 25 procent av dem var kvinnor. Den vanligaste smittvägen var, som kommissionsledamoten påpekade, heterosexuella kontakter.

I Östeuropa var sprutnarkomani den vanligaste smittvägen. Det är mycket oroande att 27 procent av de nysmittade fanns i åldersgruppen 15–24 år och att 41 procent av de nysmittade patienterna var kvinnor.

I dagsläget vet 30 procent av de hiv-smittade inte om att de är smittade och dessa personer orsakar över hälften av alla nya hiv-fall. En sen diagnos innebär också sen behandling med antiretrovirala läkemedel och att chansen att läkemedlen ska ha någon verkan minskar.

Det finns ett akut behov av riktlinjer på EU-nivå när det gäller hiv-tester och rådgivning. Vi behöver utförliga och flexibla riktlinjer om bästa metoder när det gäller rapportering, testning, behandling och vård.

I mitt hemland Irland uppgick det totala antalet rapporterade aidsfall i slutet av december 2007 till nästan 1 000 personer – även om statistiken över hiv och aids bör tolkas med försiktighet eftersom det finns en betydande underrapportering och sen rapportering. På grund av denna underrapportering räknar man dock med att siffran kommer att stiga. Totalt rapporterades 4 780 hiv-smittade under samma period. Preventionsstrategier måste än en gång bli en toppnyhet och förstasidesstoff för våra e-tidningar. En självbelåtenhet har satt in. Rädslan för smittan har försvunnit. Vi måste tala klartext, med öppenhet och tolerans. John Bowis har alldeles rätt i att färre människor visserligen dör i aids, men att fler och fler människor lever med aids.

Michael Cashman (PSE). – (EN) Fru talman! Jag vill tacka det franska ordförandeskapet för dess engagemang i kampen mot aids och hiv och även tacka deltagarna i kvällens debatt.

Det är en debatt som hålls sent på kvällen om en fråga som faktiskt påverkar oss alla varje minut, varje dag. Som homosexuell man på 1970- och 1980-talet kunde jag lätt ha smittats av hiv-viruset. Jag hade tur. Jag smittades inte. Men jag blev vittne till hur stora delar av hela generationer mejades ned av ett virus och av diskriminering och stigmatisering.

Vårt budskap i kväll måste därför vara att vi ska se till att det finns tillgång till behandling och till tidiga tester, men förutom det – och John Bowis ypperliga och fantastiska insats som hälsominister i en konservativ regering – måste vi säga att "händer det dig, så händer det mig – eller min dotter eller min son". Människor låter inte testa sig tidigt av en enkel anledning: rädsla för den diskriminering – den stigmatisering – som de blir tvungna att leva med.

Jag kommer ihåg en gång i början av 1980-talet när jag besökte ett sjukhus för att försöka muntra upp patienterna – vilket jag aldrig lyckades med! Jag kom in på en hiv-avdelning och fick se en nära vän ligga i en av sängarna. Inte ens för mig hade han kunnat berätta att han hade och var döende i en aidsrelaterad sjukdom. Så kan det fortfarande se ut, inte bara i våra länder utan även i andra världsdelar. Det som händer i andra världsdelar påverkar oss direkt, för om vi inte tar kontakt med de grupper som är i riskzonen kommer budskapet aldrig att nå ut till dem. En sexarbetare som smugglas in i EU löper lika stor risk som en person från EU som besöker Afrika eller någon annan världsdel. Jag välkomnar därför denna resolution. Den 1 december 2008 är den 20:e internationella aidsdagen, men inte mycket har förändrats förutom att liv läggs till liv, går till spillo och ödeläggs. Jag tackar därför parlamentet, ordförandeskapet och kommissionen och alla talare som är här för att sända en signal om att "det som händer andra, händer även oss".

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag har insett att hiv-positiva människor ibland behandlas som spetälska och att man inte känner till att de med tidig diagnos och behandling kan vara aktiva i samhället i flera år innan de utvecklar aids och sjukdomen på allvar börjar påverka deras liv.

Sådana fördomar visar på okunnighet. Det är oerhört viktigt att se till att hiv-smittade får stöd och förståelse. Då blir människor modigare och kan få sin virussmitta diagnostiserad på ett tidigt stadium, i stället för att välja ett elände som kan utsätta andra för risker.

Det är oerhört viktigt att hiv-positiva kan vara öppna med sitt tillstånd utan rädsla för diskriminering så att vi kan öka medvetenheten och toleransen i samhället om hiv och aids.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Förmågan att förebygga och behandla hiv skiftar mellan olika socioekonomiska och geopolitiska miljöer. Att främja en tidig diagnos av hiv borde vara ett inslag i alla övergripande strategier för att bekämpa aids.

Till och med i länder där antiretrovirala behandlingsalternativ är mycket begränsade kan man främja hälsan avsevärt genom att diagnostisera och behandla sexuellt överförbara sjukdomar, tuberkulos och andra opportunistiska infektioner bland hiv-smittade personer.

I en amerikansk forskningspublikation nyligen konstaterades att den självrapporterade tiden mellan det att man får hiv-diagnosen och söker vård faktiskt har ökat. Tiden mellan diagnos och vård var betydligt längre bland sprutnarkomaner än bland andra riskgrupper. Sedan tillkommer problemet att aids i allt större utsträckning betraktas som en behandlingsbar sjukdom, vilket undergräver folkhälsobudskapet om att man ska testa sig ofta och snabbt sätta in behandling mot hiv.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag tackar Michael Cashman för den starka lidelse som han har fört in i debatten. Jag är mycket glad att jag stannade och lyssnade på honom och jag hoppas att andra hör vad han hade att säga och att det får dem att agera.

Det som oroar mig när det gäller denna fråga är att den rädsla vi kände på 1980-talet har glömts bort och fått oss att inte längre hålla ett öga på situationen, trots att vi har en hel generation som inte växte upp under 1980-talet och som behöver höra detta budskap igen.

Utmaningen för oss alla är att försöka få ut ett budskap om förebyggande till allmänheten, men utan att få tillbaka den stigmatisering som ibland följer efter. Det är något vi måste lyckas med, för även om det är viktigt med tester och livsviktigt med behandling för de som lider av sjukdomen, så vill vi också förhindra att människor får, lever med och tragiskt nog också dör i aids.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. - (FR) Fru talman, kommissionsledamot Potočnik, mina damer och herrar! Det här är en verkligen fascinerande och stundom gripande debatt. Jag vill särskilt tacka Michael Cashman för hans starka berättelse. Jag vet att han har haft täta kontakter med Roselyne Bachelot, som ber om ursäkt för att hon inte kunde vara här i kväll och som har sagt att vi måste agera som om vi alla var smittade och arbeta tillsammans med de största riskgrupperna. Toomas Savi talade också om att människor måste kunna tala öppet om sin sjukdom. Colm Burke betonade värdet av tolerans och vikten av lika tillgång till sjukvård. Mairead McGuinness påpekade, mycket relevant, att vi inte får glömma vad som hände på 1980-talet.

Låt mig återknyta till det som John Bowis sa – och jag tror att detta kan vara en gemensam utgångspunkt som alla ställer sig bakom – nämligen att allt fler människor idag lever med aids och att det finns en ökad resistens mot antiretrovirala läkemedel. Det betyder att vi måste acceptera dessa två fenomen och av de skäl som ni har anfört göra ännu starkare motstånd mot alla former av diskriminering. För det andra måste vi, såsom vi har kommit överens om, göra allt vi kan för att möjliggöra tidig diagnos. Zita Gurmai hade alldeles rätt när hon betonade kvinnornas utsatta situation och behovet av att framför allt främja förebyggande åtgärder. Avril Doyle framhöll att viruset ökar bland unga människor och att preventionsarbetet måste öka, men utan att inskränka människors rörelsefrihet, vilket Zita Gurmai instämde i. Alla dessa aspekter förefaller mig vara oerhört viktiga: öppenhet, vad Michael Cashman sa om anonymitet, fri sjukvård, bättre spridning av kondomer och lika tillgång till tester för alla befolkningsgrupper.

Av Vittorio Agnoletto, vars expertis på området är vida känd, fick jag veta att retrovirala läkemedel förlänger livet men att inga läkemedel kan bota sjukdomen, vilket betyder att vi måste förbättra de förebyggande åtgärderna, oavsett kostnad. John Bowis tillade också att man måste satsa mer på forskning och utveckling.

Jag tror att det är dessa aspekter som vi tillsammans bör arbeta vidare med, att vi har de nödvändiga resurserna, och jag håller helt med Georgs Andrejevs när det gäller resolutionsförslaget, vars syfte är att vidareutveckla tidig behandling i alla avseenden.

Jag tror att denna debatt uppmuntrar oss att även i fortsättningen vara uppmärksamma och vaksamma, att bekämpa alla former av diskriminering samt att agera utifrån vad som har skett tidigare och inte som om situationen har återgått till det normala.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. - (EN) Fru talman! Jag deltog i en konferens i början av den här veckan eller om det var förra veckan – ibland är jag, som förmodligen även ni nuförtiden, lite vilse tidsmässigt. Det var en konferens om fattighedsrelaterade sjukdomar. Hiv och aids tillhör naturligtvis de tre sjukdomar som skördar flest människoliv idag, vid sidan om malaria och tuberkulos.

Fortfarande dör fem miljoner människor över hela världen varje år av dessa tre sjukdomar, vilket är detsamma som om Danmarks befolkning skulle utplånas varje år. Problemet är så uppenbart närvarande än idag att det helt enkelt vore omoraliskt att inte ägna det tillräcklig uppmärksamhet.

Vi måste göra allt vi kan när det gäller förebyggande kampanjer. Vi måste göra mer för här har vi sovit lite. Vi måste göra allt vi kan för att se till att det tidigt konstateras om personer har smittats. Vi måste göra mer för att hitta ett botemedel, vi måste göra mer för att vara försiktiga. Eftersom jag som ni vet är ansvarig inom kommissionen för finansieringen av forskning kan jag naturligtvis lova att vi även i framtiden kommer att använda våra resurser för att aktivt leta efter ett hiv/aids-vaccin.

Vi har ett fantastiskt projekt som nu har pågått i flera år. Det heter EDCTP och är ett samarbete med länderna i södra Afrika som rör klinisk prövning. I början drogs det med stora problem, men nu fungerar det riktigt bra och bara förra året, 2007, gjorde vi ett åtagande här. I detta sammanhang arbetar medlemsstaterna tillsammans med kommissionen. Samtliga medlemsstater samarbetar med afrikanska stater för att bygga upp deras kapacitet. På bara ett år har de satsat mellan 80 och 90 miljoner euro och denna summa fördubblas naturligtvis eftersom vi står för den andra hälften.

Även forskningen bör alltså fortsätta på detta område. Precis som min kollega, kommissionsledamot Androulla Vassiliou, är engagerad inom sitt område är även jag besluten att inom mitt område fortsätta sökandet.

En sak som inte har tagits upp här idag och som jag tycker bör nämnas är vikten av grannskapspolitiken och den strukturella sammanhållningspolitiken, för det är just i dessa länder i Europa eller i vårt närområde som detta är en kritisk fråga. Även de kan och bör användas för dessa syften.

Låt mig avslutningsvis säga att vi helt enkelt har en moralisk skyldighet som människor att agera. Jag är verkligen glad över att vår röst idag var så tydlig. Den var så enig och till och med lidelsefull.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽⁵⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 20 november 2008.

19. Ändring av ”enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden” (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet (A6-0368/2008) av Neil Parish, för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, om ändringen av ”enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden” (KOM(2008)0489 – C6-0314/2008 – 2008/0156(CNS)).

Neil Parish, föredragande. – (EN) Fru talman! I kväll talar vi om den gemensamma marknadsorganisationen för vin. Vi är faktiskt mycket positiva till idén att alla gemensamma marknadsorganisationer ska slås ihop till en enda. Vi är emellertid angelägna om att man ska kunna hitta exakt var kapitlen om vin finns, att man ska kunna få tillgång till dem på ett bra sätt och att man, när vi eller medlemsstaterna i framtiden ska hantera vinfrågor, inte behöver ta upp alla de omkring 20 kapitlen som ingår i den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden på bordet.

Vi har nu haft många möten med kommissionen för att få försäkringar om detta. Ni står förmodligen just i begrepp att slå ihop alla dessa gemensamma marknadsorganisationer. Vi vill ha försäkringar om att vi kommer att kunna hitta den information som vi behöver. Branschen själv är naturligtvis också angelägen om att den ska kunna hitta reglerna i den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden.

Det råder ingen tvekan om att kommissionen menar att detta kommer att leda till mindre byråkrati. Detta välkomnar vi, men vi vill ha försäkringar om att så verkligen sker. Vi har fått veta att de tekniska organisationer som ger kommissionen information om vin kommer att vara desamma som tidigare, men att detta nu ska ske inom ramen för den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden. Förutsatt att så är fallet och att vi i framtiden faktiskt kommer att kunna gå in i ett datoriserat system och få fram alla

⁽⁵⁾ Se protokollet.

reglerna så välkomnar vi detta förslag. Men vi måste till syvende och sist få försäkringar om att detta verkligen kommer att få positiva effekter för hela branschen.

Jag tror att flera ledamöter här i kväll kommer att efterlysa sådana försäkringar från kommissionen. Vi ser fram emot att kommissionen ger oss dessa svar. Jag tror faktiskt att minskad byråkrati i kommissionen och i EU är framtiden. Vad vi nu behöver är dessa försäkringar. Jag välkomnar den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden. Andra ledamöter kommer säkert ha synpunkter att framföra. Vad som står helt klart är att vi måste rösta om detta nu så att parlamentet kan avge sitt yttrande och kommissionen gå vidare och avsluta detta. Det är därför min rekommendation till parlamentet.

Janez Potočnik, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Låt mig först och främst tacka föredraganden och ordföranden i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, Neil Parish, och ledamöterna i jordbruksutskottet för detta betänkande.

Jag skulle kunna vara mycket kortfattad och bara ge er försäkringar, men jag måste gå igenom mina talepunkter.

Vi har arbetat mycket hårt med att förenkla den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP). En av hörnstenarna i detta arbete är inrättandet av den enda gemensamma marknadsorganisationen som omfattar alla jordbrukssektorer. Den gör det möjligt att rationalisera lagstiftningen för alla sektorer, men samtidigt ta hänsyn till vissa produkters särskilda egenskaper. Den har dessutom lett till att volymen av GJP-lagstiftning har minskat betydligt.

Syftet med detta kommissionsförslag är att fullborda den enda gemensamma marknadsorganisationen genom att även integrera vinsektorn. Utan vin är den enda gemensamma marknadsorganisationen helt enkelt inte fullständig. Det skulle vara att sluta halvvägs genom processen och många av projektets positiva effekter skulle gå förlorade.

Det har alltid varit vår avsikt att vin ska ingå. Det var utgångspunkten när både det ursprungliga förslaget om en enda gemensam marknadsorganisation och den senaste vinreformen utarbetades och antogs. Jag kan med glädje konstatera att Europaparlamentet alltid har gett sitt fulla stöd till projektet att skapa en enda gemensam marknadsorganisation och till att även frukt och grönsaker och vin integreras efter reformerna inom dessa sektorer.

Den enda gemensamma marknadsorganisationen, och dess förvaltningskommitté, har fungerat mycket bra för andra sektorer och det har inte förekommit någon särskild kritik mot den.

Förslaget om integrering kan vid första anblicken verka komplicerat. Men detta ligger i lagändringars själva natur. Efter införlivandet kommer konsoliderade versioner av den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden att bli tillgängliga som tydligt visar vinföreskrifterna.

Införlivandet med den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden kommer inte att leda till några större förändringar av den politik som fastställdes i samband med vinreformen. Min kollega Mariann Fischer Boels avdelningar kommer att arbeta hårt tillsammans med Europaparlamentet och rådet för att se till att så blir fallet. Vi lyckades mycket bra med detta i samband med integreringen av den lika komplicerade frukt- och grönsakssektorn.

Jag ber er därför att hjälpa kommissionen, att hjälpa min kollega, att fortsätta hennes och vårt förenklingsarbete och avge ett positivt yttrande om detta förslag.

Christa Klauß, *för PPE-DE-gruppen*. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag måste säga att jag är besviken över ert anförande eftersom utgångspunkten för våra diskussioner med kommissionen har varit just det som Neil Parish talade om.

Jag hade hoppats på något mer konkret än ständiga upprepningar om att det kommer att bli enklare. Det kommer inte att bli enklare. En gemensam marknadsorganisation för vin blir den 21:a marknadsorganisationen i en lång rad. Målet att göra saker och ting enklare genom att minska byråkratin är inte något som jag eller Europas vinodlare känner igen. I framtiden kommer alla som vill ta reda på något om vinsektorn att vara tvungna att leta igenom en lång förordning om den gemensamma marknadsorganisationen för alla jordbruksprodukter, som tidigare omfattade 204 artiklar och en dubbelt så lång bilaga, för att hitta alla punkter som rör vin, utspridda över 98 artiklar med 21 rubriker och 10 åtföljande bilagor.

Detta innebär inte mindre byråkrati, herr kommissionsledamot. Detta är ren och skär byråkrati. Jag uppmanar kommissionen att åtminstone förenkla den praktiska tillämpningen eftersom detta låter sig göras. Jag har av yngre kolleger, däribland Anja Weisgerber, fått veta att detta måste vara möjligt. Kan kommissionen vara snäll och överväga detta? En praktisk förenkling skulle till exempel vara ett sökverktyg på kommissionens webbplats så att människor kan ladda ned och skriva ut bara de delar av den gemensamma marknadsorganisationen som är relevanta för just deras jordbruksprodukter. Varken vinodlare eller mjölkproducenter är intresserade av de särskilda reglerna om frukt och grönsaker eller hampa, eller vice versa.

Vi måste dra nytta av den här typen av tekniska möjligheter för att uppnå förenklingar. När en ändring i framtiden görs inom ett jordbruksområde finns det en risk att ändringar även kommer att göras inom ett annat område. När en ändring görs inom mjölksektorn och den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden därför ändras, kommer alla jordbrukare och vinodlare alltså vara tvungna att se till att en ändring inte snabbt har drivits igenom inom deras område.

Fru talman! Jag vill ställa två konkreta frågor.

Herr kommissionsledamot! Vem kommer i framtiden övervaka ...?

(Talmannen avbröt talaren.)

Rosa Miguélez Ramos, för PSE-gruppen. – (ES) Fru talman! Vi har haft den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden sedan december 2006. Kommissionen beskriver den som ett viktigt led i planerna för att rationalisera och förenkla den gemensamma jordbrukspolitiken.

En del människor, däribland jag, anser att detta är ett mycket diskutabelt påstående. Jag tror emellertid inte att det här är rätt tid eller plats. Vi höll en debatt då, men trots att denna förordning bara har varit i kraft i ett par månader ska vi nu rösta om en ändring av den.

Idag lägger vi till ytterligare sidor genom att införliva förordning (EG) nr 479/2008 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin. Denna förordning upphävs genom föreliggande förslag och hela innehållet integreras i den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden.

Denna sektor har förmedlat sin oro till oss – även till mig – över att artiklarna om den gemensamma organisationen av vinmarknaden ska bli utspridda över de olika kapitlen i den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden och över att detta riskerar att försvaga denna produkts särart.

Vi anser att införlivandet faktiskt är oundvikligt och vi har alla fått möjlighet att läsa kommissionsledamotens skrivelse till ordföranden i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, Neil Parish, i vilket han försäkrades om att reglerna inom denna sektor inte kommer att ändras i grunden genom denna lagstiftningsåtgärd. Det handlar om ett rent tekniskt införlivande som inte på något sätt påverkar innehållet.

Även om jag förstår och delar några av farhågorna måste jag därför stödja Neil Parishs betänkande.

Vladimír Železný, för IND/DEM-gruppen. – (CS) Fru talman! Det vi röstar för här är en bestämmelse som innebär att lagstiftningen om vinodling införlivas med bestämmelserna om den gemensamma organisationen av jordbruket enligt en saltströarprincip. Vinlagstiftningen ska alltså, trots sin i grunden specialiserade karaktär, spridas ut på måfå bland lamm, spannmål, getter, frukt och grönsaker. Den tjeckiska vinodlarföreningen har påpekat att det kommer att bli svårt för en liten producent från södra Morava som producerar omkring 2 000 liter vin att få grepp om den enorma, ogenomträngliga och utspridda lagstiftning som är tillämplig på hans vin. Jag har fått förfrågningar om hjälp inte bara från vår vinodlarförening med 20 000 medlemmar, utan också från vinodlarföreningarna i Spanien, Frankrike, Italien och Tyskland som är med i AREV (Assembly of European Wine Regions). Kommissionen har emellertid varit dumdristig nog att blunda för detta. GD Jordbruk och landsbygdsutveckling har hävdad att man inget visste och att vinodlarna var nöjda. Och när kommissionsledamot Mariann Boel nu har medgett att vinodlarna inte är nöjda så säger hon att inget kan göras. Men något kan faktiskt göras eftersom vi är ett parlament. Låt oss antingen skapa ett transparent kapitel för vin inom jordbrukslagstiftningen eller förkasta betänkandet. Vi får inte låta arroganta tjänstemän försvåra tillvaron för vinodlare som med sina skatter bidrar till att betala dessa tjänstemäns löner.

Esther Herranz García (PPE-DE). – (ES) Fru talman! Europeiska kommissionen har lagt fram denna ändring av den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden och hävdar att vin därmed ska ingå i ett nytt sammanhang, vilket påstås undvika pappersexercis och byråkrati.

Producenterna menar dock att detta kommer att leda till ökad förvirring. De är oroade över bristen på rättssäkerhet och över att det kommer att ändra själva grunden för den gemensamma marknadsorganisationen för vin (enligt lagen kan i själva verket inga ändringar göras utan att passera parlamentet, om än bara för samråd).

Det måste hur som helst slås fast att den gemensamma organisationen av vinmarknaden är mer än en gemensam marknadsorganisation. Den omfattar andra krav, t.ex. märkning. Om mjölk inte är detsamma som grönsaker och grönsaker inte är detsamma som spannmål och spannmål helt klart inte är detsamma som vin – varför slår vi då ihop dem som om de på något sätt hänger ihop?

Jag anser att detta förslag har en del tekniska brister som alltså har fördömts av producenterna. Jag undrar vad som händer om ett förslag läggs fram om ändring av en viss del av den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden. Skulle det innebära att det är fritt fram att ändra andra sektorer också? Skulle ändringar kunna göras inom en sektor utan att vi inser det? Skulle det vara fritt fram att ändra varenda sektor som ingår?

Jag anser att vi inte kan ge Europeiska kommissionen vårt förtroende om inte kommissionen för det första garanterar att det kommer att finnas en sökmotor – som Christa Klaß begärde – som gör att producenterna kan leta igenom förordningen säkert, snabbt och förtroendefullt, och om inte kommissionen för det andra garanterar rättssäkerhet, så att man inte öppnar dörren eller låter dörren ständigt stå öppen för ändringar av alla gemensamma marknadsorganisationer som ingår.

Med detta förslag presenterar Europeiska kommissionen ett *fait accompli*, men de kan inte säga att vi inte varnade dem för att detta kunde vara ett misstag och att det inte alls skulle leda till mindre pappersexercis och byråkrati, utan tvärtom skapa mer pappersexercis och byråkrati och även mer rättslig osäkerhet, vilket är det som oroar producenterna mest.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Med förenkling som förevändning försöker Europeiska kommissionen envetet driva igenom att alla gemensamma marknadsorganisationer för alla produkter – allt ifrån vete, kycklingar, frukt och grönsaker till tobak – ska ingå i en enda gemensam marknadsorganisation. Resultatet är en flera hundra sidor lång lunta i vilken man förgäves kan leta efter den information som man behöver.

Det har redan påpekats att vinsektorn på grund av sina ytterst specifika krav har omfattats av en mycket detaljerad lagstiftning som skiljer sig från lagstiftningen om andra produkter och garanterar tydlighet och transparens. Det var därför underförstått att vin även i fortsättningen skulle ha en separat gemensam marknadsorganisation.

Idag verkar den gemensamma marknadsorganisationen för vin dock ha uppslukats av denna större volym. Kommissionen vill inte släppa detta, eftersom vin och vinprodukter är det sista som står utanför det virrvarr som är den enda gemensamma marknadsorganisationen. Fru talman! Om det är juridiskt omöjligt att ta ett steg tillbaka och om vi måste gå med på detta av skäl som inte helt rimliga så vill jag åtminstone att man beaktar Christa Klaßs förslag.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Det här tar inte mer än en minut för eftersom jag är från Irland har jag inte uppvaktats av vinproducenterna.

Jag tror att det finns en utbredd oro över att så många olika sektorer buntas ihop i en enda gemensam marknadsorganisation. Vi kommer egentligen inte att få veta om det fungerar förrän det är ett faktum. Jag ska därför lyssna till synpunkterna från dem som vet mer om vinsektorn, men inser samtidigt att vi faktiskt måste gå vidare med denna process. Jag hoppas att vi kan få bättre försäkringar från kommissionen för vi måste faktiskt vara lyhörda för producenternas oro.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Vi inkluderar bestämmelserna om vinmarknaden i en allmän förordning som omfattar alla marknader och som redan har antagits. Kommer detta att vara bättre för vinproducenterna? Låt oss hoppas att det verkligen kommer att förenkla och minska den nuvarande administrativa bördan för jordbrukare.

Syftet med den hälsokontroll av den gemensamma jordbrukspolitiken som antas idag är även att begränsa kontrollerna och minska den administrativa bördan för jordbrukare. Att förordningarna om mycket specifika marknader slogs ihop till en enda förordning var också omstritt, men godkändes. Det tål att tänkas på om vi verkligen måste inkludera vinmarknaden, eftersom det är en mycket specifik marknad som fungerar enligt en egen mall i fråga om produktion, bearbetning och traditioner.

Christa Klaß (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Ni har precis stängt av min mikrofon så jag använder mig därför av förfarandet "fånga talmannens blick" för att omformulera mina frågor.

Jag ville närmare bestämt fråga kommissionen vem som i framtiden kommer att kontrollera den befintliga lagstiftningen när den gemensamma marknadsorganisationen ändras, och vem som kommer att se till att inga ändringar drivs igenom på andra områden, t.ex. inom vinsektorn när vi talar om mjölk?

Min andra konkreta fråga är följande: Kan kommissionen införa den teknik som krävs för att förenkla hanteringen av systemet, på Internet eller i en portal, så att användarna kan komma åt varje marknadsområde separat, t.ex. vin, mjölk, frukt och grönsaker?

Det var mina frågor. Tack, fru talman!

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Vi är alla väl medvetna om att införandet av den enda gemensamma marknadsorganisationen är ett försök att göra lagstiftningen om den gemensamma jordbrukspolitiken tydligare, mer rationell och enklare. De flesta sektorer har redan framgångsrikt införlivats i den enda gemensamma marknadsorganisationen.

I likhet med Mairead McGuinness kommer inte heller jag från trakter där man odlar vin så jag får vara mycket försiktig med vad jag säger – tack, fru Lulling. Jag ställer mig bakom Neil Parishs åsikt att vinsektorn nu bör inkluderas i ändringen och även om jag förstår de farhågor som några av mina kolleger har uttryckt tycker jag att vårt mål måste vara att fullfölja denna tekniska process, som i slutändan kommer att innebära mindre byråkrati för jordbrukarna. Detta måste vara en god sak. För vinodlande jordbrukare blir det när allt kommer omkring en bonus.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Låt mig först tacka alla som har deltagit i debatten.

Jag vill upprepa hur viktigt detta förslag är för att förenkla den gemensamma jordbrukspolitiken.

De farhågor som ni tar upp verkar vara ungefär desamma som de ni uttryckte när projektet med en enda gemensam marknadsorganisation inleddes. Jag tycker dock att erfarenheterna borde inge ganska stor tillförsikt. Den enda gemensamma marknadsorganisationen fungerar idag mycket bra.

För att vara helt uppriktig: den gemensamma marknadsorganisationen för vin var aldrig enkel. Tvärtom. Det vi föreslår skulle i själva verket bidra till ökad tydlighet och trovärdighet – i den mån det låter sig göras, naturligtvis – med utgångspunkt i den mycket komplicerade befintliga texten om själva vinreformen.

Vinreformen kommer inte att ändras på några väsentliga punkter. Det handlar om tekniska – och bara tekniska – justeringar. Det kommer att finnas separata kapitel. Det kommer att finnas frågor som är unika för vinsektorn och som kommer att behållas oförändrade på lämplig plats i den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden, t.ex. frågor om produktionspotential, stödprogram, ursprungsbeteckningar, geografiska beteckningar, traditionella termer, märkning, förpackningar och oenologisk praxis. Men det kommer naturligtvis också att finnas frågor som är gemensamma för vinsektorn och andra sektorer, t.ex. handel med tredjeländer eller statligt stöd, som kommer att behandlas i en enda enkel föreskrift.

Låt mig även ta upp den möjlighet att använda våra sökmotorer som nämndes. Det finns en sökmotor i EUR-Lex som gör det möjligt att få fram alla föreskrifter i den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden som innehåller ordet "vin". Rent tekniskt är det i nuläget naturligtvis ännu inte möjligt att tillhandahålla en samlad elektronisk version av alla vinbestämmelser genom att göra ett utdrag ur den konsoliderade enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden. Men det bör förstås vara möjligt när allt är klart.

Med anledning av parlamentsledamöternas frågor bör jag även nämna att det inte finns någon risk att vinfrågorna påverkas av reformer inom de andra sektorerna. Detta är i praktiken helt enkelt inte en realistisk möjlighet. Det är svårt att se varför ett förslag om exempelvis mjölksektorn skulle uppmärksammas av dem som utformar politiken inom vinsektorn. Rent juridiskt innebär integreringen i en enda förordning hur som helst inte någon förändring. Det som skulle spela roll är innehållet i eventuella ändringsförslag, inte inom vilket regelverk de läggs fram.

Jag tror avslutningsvis att vi måste ta det sista steget för att fullborda den enda gemensamma marknadsorganisationen. Jag vill därför understryka att kommissionen är mycket starkt beslutet att göra detta. Men det handlar verkligen om förenkling, det handlar verkligen om tydlighet, det är allt.

Neil Parish, föredragande. – (EN) Fru talman! Man vet inte förrän man har provat, heter det ju. Vi ser därför fram emot att kommissionen verkligen uppfyller sina löften, för vi måste ha detta i elektronisk form så att vi i framtiden kan komma åt det.

Kommissionen lovar att man ska samla allt i den enda gemensamma marknadsorganisationen och därmed minska byråkratin – men att vi när vi vill kommer att kunna ta fram vinbestämmelserna utan att på samma gång få fram mjölkbestämmelserna. Vi har fått alla dessa försäkringar här i kväll och de flesta av oss kommer att rösta ja imorgon eftersom vi har fått dessa försäkringar. Sedan ser vi – som jag sa – fram emot att se vad som händer. Vi godtar kommissionens försäkringar i samma anda som de har getts här i kväll och ser fram emot att i framtiden tillsammans arbeta med dessa gemensamma marknadsorganisationer – eller rättare sagt med den enda gemensamma marknadsorganisationen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 20 november 2008.

20. Läget för biodlingen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om den muntliga frågan till kommissionen (B6-0480/2008) från Neil Parish för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling om läget för biodlingen (O-0104/2008).

Neil Parish, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att tacka Astrid Lulling så mycket för det är i allra högsta grad på hennes initiativ som vi lägger fram detta betänkande. Som ordförande är det jag som i kväll lägger fram det betänkande som grundar sig på vår starka oro för binas situation. Binas öde är av stor betydelse för Europa – ja, för hela världen.

De senaste två åren har en tredjedel av bina i Förenta staterna dött av oklara orsaker. År 2007 utplånades ungefär 800 000 bisamhällen. I Kroatien försvann fem miljoner bin på mindre än 48 timmar. I Storbritannien faller var femte bikupa bort och globalt rapporterar kommersiella biodlare förluster på upp till 90 procent sedan 2006.

Vad är det som händer och exakt hur allvarligt är det för oss och för mänsklighetens framtid? Albert Einstein förutspådde att människan bara skulle ha fyra år kvar att leva om bina försvann från jorden, så det här är något vi måste ta på stort allvar. Tambin sköter till exempel pollineringen av grödor och blommor som förser oss med omkring en tredjedel av den mat vi äter. De är naturens högsta höns när det gäller pollinering och utan dem kan vi säga adjö till sojaböner, lök, morötter, broccoli, äpplen, apelsiner, avokado, persikor och många andra livsmedel. Vi skulle inte längre ha några jordgubbar. Ni kan ju tänka er hur Wimbledon skulle gå under utan jordgubbar! Vi skulle inte ha lusern, som används i kreatursfoder. Vi är alltså helt beroende av tambin. De pollinerar förstås också bomull, så vi skulle inte ha några kläder heller. Vi måste verkligen ta detta på stort allvar.

I till exempel vissa regioner i Kina finns det i stort sett inga tambin alls utan man tvingas pollinera en massa grödor för hand. De 90 kommersiella grödor i världen som är beroende av pollinering genererar en omsättning på omkring 30 miljarder pund om året. Binas bidrag till den brittiska ekonomin uppgår till mer än 100 miljoner pund om året, medan bidraget till den europeiska ekonomin uppgår till omkring 400 miljoner euro, så ni ser tydligt att här finns ett enormt problem.

Jag vill därför fråga kommissionen – och jag kommer eventuellt att överlåta en del av min tid till Astrid Lulling för hon har i allra högsta grad varit drivande när det gäller denna fråga – om vi kan avsätta mer pengar till forskning. Efter att ha talat med yrkesbiodlare och andra vet vi att det är något av en gåta varför bina dör, delvis därför att de har mått mycket dåligt de senaste åren och bokstavligt talat verkar dö som flugor. Det finns också problem när det gäller att hitta rätt kemikalier för att bota binas sjukdomar.

Jag tror att kommissionen inte bara måste ställa medel till förfogande för forskning utan också sammanföra alla insatser som görs i medlemsstaterna. Vi måste agera nu. Vi kan inte vänta tills alla bin har dött för problemet kommer att bli oerhört allvarligt.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Tack till Neil Parish och naturligtvis också till Astrid Lulling för denna muntliga fråga och för resolutionen om biodlarsektorn i EU. Kommissionen inser naturligtvis binas betydelse för EU:s ekologi och ekosystem. Kommissionen känner också till de stora förluster av bisamhällen som har rapporterats i flera medlemsstater.

Låt mig gå direkt till era konkreta frågor – det var ju ganska många – och redogöra för vad kommissionen redan gör inom denna sektor.

När det gäller dödligheten bland bin och forskning uppmanade kommissionen i februari i år Europeiska byrån för livsmedelssäkerhet att studera dödligheten bland bin i EU och dess orsaker. Byrån har samlat in information från medlemsstaterna och ska nu analysera den för att ge kommissionen en tydligare bild av de epidemiologiska orsakerna till bisamhällets kollaps som kan ligga till grund för fortsatta insatser på detta område. Vid sidan om byråns arbete ger kommissionen stöd till flera forskningsprojekt om bin inom ramprogrammet för forskning och kommer att göra det även framöver. Om ni är intresserad kan jag nämna några av dem senare.

När det gäller ekologiska pollenzoner så vill jag erinra er om att ekonomiskt stöd redan ges till flyttning av bikupor, även om det verkar vara svårt att skapa just sådana zoner. Detta stöd, som grundas på rådets förordning nr 1234/2007, ska underlätta flyttningen av bikupor inom gemenskapen och skapa platser där stora koncentrationer av biodlare kan samlas under blomningssäsongen. Detta stöd kan även ges till berikning av floran för biodling i vissa områden.

När det gäller er tredje fråga vill jag påminna er om att saluföring och tillståndsgivning när det gäller växtskyddsmedel regleras genom rådets direktiv 91/414/EEG. Enligt detta direktiv får bekämpningsmedel bara användas om man har kunnat bevisa att de inte medför någon betydande risk för oacceptabla effekter på människors och djurs hälsa, eller på miljön. Här ingår alltså både omedelbara och långsiktiga risker för bin och deras larver, och de tester som används baseras på standarder utvecklade av mellanstatliga organisationer som t.ex. *European and Mediterranean Plant Protection Organisation*, i vilken 47 stater samarbetar.

Det är viktigt att påpeka att gemenskapens lagstiftning är riskbaserad. Det ligger förstås i sakens natur att insektsdödande medel är giftiga för bin. Men de kan kanske ändå användas om det inte sker någon exponering eller om den minimeras till nivåer som inte ger några skadliga effekter.

Klassiska exempel på sådan riskminskning är: väl utformade jordbruksmetoder, att medlen används i lämplig styrka och vid lämplig tidpunkt (till exempel på kvällen när tambina har flugit hem till kupan och inte under grödornas och eventuellt närliggande ogräs blomningssäsong), att de integreras direkt i jorden, att de används i växthus som bina inte kan komma in i eller att de används för att behandla utsäde i särskilda anläggningar.

När det gäller kvaliteten på ytvatten ska alla vatten skyddas enligt vattenramdirektivet. En god vattenkvalitet i allt yt- och grundvatten måste uppnås/upprätthållas senast 2015, vattnets status får inte försämrats, ett övervakningssystem måste inrättas och nödvändiga planer och program måste ha utformats senast i december 2009 i brett offentligt samråd med kommuner, intressenter och icke-statliga organisationer.

När det gäller stöd till drabbade biodlingar vill jag säga att kommissionen är glad över att antalet bikupor ökade mellan 2004 och 2007 – och då är utvidgningen inte inräknad.

När det gäller förlusterna av bin vill jag upplysa er om att det sedan 2004 finns en ny åtgärd på listan över stödberättigande åtgärder i de nationella biodlingsprogrammen som går ut på att nyinplantera bin i kupor. Det är alltså möjligt att få ersättning för biförluster (och produktionsförluster) i form av ekonomiskt stöd till drottningproduktion, köp av bisamhällen eller till och med köp av kupor.

Jag anser förstås att den fråga ni tar upp är oerhört allvarlig och att vi måste hantera den med motsvarande allvar.

Astrid Lulling, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Fru talman! När det brinner i knutarna kan jag räkna med hela utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling och dess ordförande, min kollega Neil Parish. Jag tackar dem för deras snabba och effektiva svar på mitt initiativ att ställa en muntlig fråga med debatt och utforma en resolution till Europeiska kommissionen för att hantera hälsokrisen inom biodlingen.

I ett läge där bisamhällena blir allt svagare och har en alltför hög dödlighet måste man analysera alla faktorer som ligger bakom denna ökade dödlighet bland bin och lägga fram en handlingsplan för att komma till rätta med denna katastrofala utveckling.

Kommissionen har precis läst upp en lång lista över vad man redan har gjort, men jag måste säga att de senaste åren, så länge jag har varit föredragande för biodlingssituationen – sedan 1994 – har det krävts mycket övertalning för att få kommissionen att agera. Samtidigt har jag tillsammans med mina kolleger försökt få uppmärksamhet kring denna oroväckande situation, som är väl känd och har beskrivits perfekt, inte minst av min kollega Neil Parish.

Jag har inte tid att upprepa allt detta eller att lägga till något, men eftersom ingen nu vågar förneka att bidödligheten är en dödlig risk för vår frukt- och grönsaksproduktion, som är beroende av pollinering, kräver vi att kommissionen agerar med större envetenhet och satsar ökade resurser. Den måste bidra till en analys av orsakerna till bidödligheten och antligen låta forskning om och bekämpning av sjukdomar inom biodlingen ingå i den europeiska veterinärpolitiken.

Man bör stödja de åtgärder som krävs för att begränsa och undanröja risken för otillräcklig pollinering och sörja för en tillräcklig och diversifierad livsmedelsproduktion som tillgodoser människors och kreaturs behov. Man måste inse att hälsokrisen inom biodlingen är lika farlig för människans överlevnad som den finansiella krisen är för den reala ekonomin.

Jag ska inte räkna upp siffror, utom en internationell siffra: värdet av pollineringen av de odlingar som föder mänskligheten beräknas till 153 miljarder euro. De lösningar som vi rekommenderar är mycket mindre betungande än dem som mobiliseras för den finansiella krisen och även om vi i slutändan skulle införa en pollineringsbonus och ekonomiskt stöd till drabbade biodlare för att säkerställa binas överlevnad i Europa skulle det handla om struntsummor jämfört med andra budgetposter. Om ni har en miljard att skicka till Afrika för att bekämpa svälten och alla dess katastrofala följder utan några kontroller – vilket ni har – borde ni kunna hitta runt 60 miljoner euro för att göra lite nytta här.

Fru talman! Eftersom jag är i föredragandens ställe kanske jag får säga någonting mer om ändringarna? Jag har ännu inte utnyttjat Neil Parishs talartid ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Rosa Miguélez Ramos, för PSE-gruppen. – (ES) Fru talman! Jag vill tacka Astrid Lulling för den beslutsamhet som hon har visat när det gäller att få upp denna fråga, som en del kan tycka är ganska obetydlig, på parlamentets dagordning, även i detta sena skede.

Biodling är en jordbruksverksamhet med betydande ekonomiska återverkningar och gynnsamma effekter på landsbygdens utveckling och den ekologiska balansen.

I mitt hemland omfattar biodlingen omkring 27 000 producenter som sköter mer än 2 300 000 bikupor. Det gör mitt hemland till den ledande honungsproducenten i EU.

Spanska biodlare upplever precis som alla andra biodlare problem som inte bara beror på minskningen av pollen och nektar, utan också på nya sjukdomar som decimerar bikuporna. Kommissionen borde arbeta med forskning om orsakerna till dessa sjukdomar och vi anser att en budgetinsats på detta område är absolut nödvändig.

Jag vill emellertid tillägga att importen – jag menar importen av honung – måste uppfylla samma krav som våra egna produkter och ge konsumenterna fullständiga garantier. I detta sammanhang är bra märkning av våra produkter av grundläggande betydelse och kommissionen har här en viktig roll att spela.

Man måste hålla en hög nivå vid gränskontrollerna när det gäller både kontrollfrekvens och antalet kontroller så att inga biodlingsprodukter från tredjeländer som innehåller rester kommer in i EU.

För många av våra jordbrukare är biodling ett komplement till deras nästan alltid begränsade inkomster. Det är också en verksamhet som sysselsätter många kvinnor. Honung har en framträdande plats på många små marknader och biodlarna har gjort stora ansträngningar att diversifiera sina produkter, märka dem, säkerställa bättre hygien och hälsogarantier och öppna nya distributionskanaler.

Herr kommissionsledamot! Vi får helt enkelt inte låta alla dessa ansträngningar vara förgäves.

Francesco Ferrari, för ALDE-gruppen. – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Biodlingssektorn är inte bara en produktiv verksamhet med urgamla traditioner i vår jordbrukshistoria utan i dagsläget ett av de system som på grund av korspollineringen är av avgörande betydelse för att bevara fruktbarheten hos träd och örtväxter.

Jag vill gärna framhålla att 80 procent av de växer som odlas producerar frukt tack vare pollen som överförs av bin, vilket även säkerställer arternas genetiska variation inom fortplantningen. Idag står det klart att biodlingssektorn och dess verksamhet inte är utbytbar utan är det enda sättet att bevara den biologiska mångfalden. Produkterna från bikuporna måste allt oftare konkurrera på en global marknad där konkurrensen inte är öppen och produkter utan garantier, bl.a. från länder utanför EU, massimporteras. Det är inte alltid möjligt att garantera deras kvalitet, delvis på grund av att bekämpningsmedel som är förbjudna i EU används i andra länder. Produkterna måste därför märkas och ursprunget anges.

Jag anser också att det är viktigt att lyfta fram de allvarliga följderna för biodlingen av det virus som har uttraderat över 50 procent av den europeiska biodlingssektorn. Jag ber Europeiska kommissionen att göra ytterligare ansträngningar i form av forskning för att hitta ett sätt att angripa denna allvarliga sjukdom och förbjuda alla typer av fytosanitär behandling under blomningssäsongerna.

Zdzisław Zbigniew Podkański, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Naturens rikedom minskar inför våra ögon. Hela arter dör ut, decimerade av parasiter, sjukdomar, kemikalier och människans oansvariga agerande. I många regioner har den ekologiska jämvikten rubbats med stora oåterkalleliga förluster som följd.

Det är med oro vi bevittnar massutrotningen av bin, som leder till att den ena bikupan efter den andra tystnar och till att många växtarter som är beroende av pollinering också dör ut. Tillståndet inom biodlingen avgör hur skörden blir för inte mindre än 84 procent av de växtarter som odlas i Europa. Bin avgör alltså i hög grad hur mycket mat vi har på bordet.

Bina decimeras till följd av sjukdomar och skadedjur som biodlarna inte kan få bukt med på egen hand. Det krävs mer stöd för att kontrollera och studera dem. Biodlarna kan inte heller själva skydda sina marknader och se till att deras produkter är bärkraftiga. Vi måste därför skydda vår inre marknad mot strömmen av honung av sämre kvalitet från tredjeländer som ofta bryter mot folkhälsokraven. Biodlarna måste också få stöd i form av bidrag eller billigare socker och genom omfattande reklamkampanjer.

Det är avslutningsvis hög tid att vi börjar jobba som bin. Som biodlare själv kan jag bara önska att Europeiska kommissionen skulle följa binas exempel så att vi inte behövde vänta i 15 år på det förnuftiga program som Astrid Lulling har arbetat så hårt för.

Alyn Smith, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Även jag vill ge Astrid Lulling en eloge för hennes minst sagt ihärdiga arbete med att driva och få upp denna fråga till behandling i parlamentet. Herr kommissionsledamot! Jag vill även tacka er för den imponerande lista över åtgärder som kommissionen vidtar när det gäller denna allvarliga fråga och om det är något vi efterlyser så är det nog ökad finansiering och även samordning. Det finns en risk att olika delar av institutionerna gör en massa goda insatser, men att vi kanske inte knyter ihop dem. Jag tror att det är där denna debatt kan kasta en del ljus.

Det är en allvarlig fråga. Förr i tiden tog gruvarbetare med sig kanariefåglar ner i gruvorna för att de skulle varna dem för giftiga gaser. De varnade för giftiga gaser genom att dö. Det var dåligt för kanariefågeln men bra för gruvarbetarna. Det som oroar oss är att bina i Europa i grund och botten gör oss samma tjänst nu. En tredjedel av EU:s livsmedel – en av tre munfullar mat – kan kopplas till binas pollinering.

Bibeståndet har minskat katastrofalt och vi måste vidta åtgärder på EU-nivå. Forskare är överens om att det har skett en minskning. Vi har redan hört hur kraftig den har varit, men vi är inte lika säkra på orsakerna. Är det användningen av bekämpningsmedel? Är det klimatförhållandena? Är det parasiter eller kvalster eller andra sjukdomar som vi kanske inte kan kontrollera?

Herr kommissionsledamot! Jag vill även konkret nämna stiftelsen *Bumblebee Conservation Trust* vid Stirling University i Skottland som har gjort ett banbrytande arbete på detta område. Europa har ingen brist på experter. Vad som behövs är att vi sammanför dem. Jag menar att föreliggande dokument innehåller flera konkreta åtgärder i rätt riktning – särskilt träda till förmån för biodling, biologiska mångfaldszoner – även längs vägar och ej uppodlad mark – forskning om bekämpningsmedel, ytvatten och eventuellt stöd.

Som vi redan har hört – om vi kan hitta en miljard euro att lägga på utveckling i Afrika tror jag att vi kan hitta pengar att finansiera vår egen forskning. Det är bra att vi får till stånd en EU-åtgärd på detta område och jag dristar mig till att säga att det är en ganska följdriktig plan B, eftersom plan A – EU:s gemensamma jordbrukspolitik – har svikit Europas bin. Jag tror verkligen att vi måste få till stånd en ökad komplementaritet mellan de åtgärder som redan pågår för att avhjälpa denna situation.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Biodlare och bin dras med enorma problem och behöver hjälp. Vi ser hur antalet bisamhällen minskar drastiskt, inte bara i Europa utan över hela världen. Tyvärr minskar detta yrkes lönsamhet och därmed unga människors intresse av det. Det finns flera frågor som vi måste ta itu med så snart som möjligt.

Vi måste för det första öka forskningen om de parasiter, sjukdomar och virus som decimerar dessa hårt arbetande insekter. Vi måste för det andra införa tester av honung som importeras från tredjeländer. Alla produkter måste uppfylla lämpliga kvalitetskrav. Det ska dessutom finnas information på etiketterna om ursprungsland. Vi måste för det tredje genomföra en informationskampanj om binas positiva effekter på miljön och honungens och andra biprodukters positiva inverkan på människors hälsa.

På grund av problemets omfattning måste vi överväga att ge ekonomiskt stöd till biodlingar som hotas av utrotning. Biodlarna har efterlyst billigare socker för att utfordra sina bin. Det kan vara värt att överväga ett särskilt stödssystem för biodlingssektorn med tanke på dess mycket positiva miljöeffekter.

Janusz Wojciechowski (UEN). – (PL) Fru talman! Låt mig gratulera Astrid Lulling och tacka henne för hennes outtröttliga och passionerade omsorg om den europeiska biodlingssektorn. Det är bra att vi debatterar detta problem, för bidöden är något som skrämmer och oroar biodlare i Europa och över hela världen.

Det pågår utredningar av orsakerna bakom detta fenomen. En av de orsaker som har nämnts av forskare är bioteknikens eventuella effekter, närmare bestämt odlingen av genmodifierade grödor, som kan ha en negativ inverkan på binas funktion.

Jag vill därför ställa följande fråga till Europeiska kommissionen, som är positiv till odlingen av genmodifierade grödor i EU: Var finns de relevanta testresultaten och vad vet man överhuvudtaget om genmodifierade organismers inverkan på binas situation i Europa?

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Låt mig börja med att gratulera Astrid till hennes arbete med denna fråga. Såvitt jag vet har hon talat om bin ett bra tag så det gläder mig att denna resolution från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har gett parlamentet en chans att debattera det problem som biodlingssektorn för närvarande står inför.

Även om denna fråga har fått mycket uppmärksamhet och publicitet, kanske därför att det är något av en nyhet, är vi väl medvetna om att de problem som vi står inför faktiskt är mycket allvarliga och kan få potentiellt förödande konsekvenser.

Jag behöver säkert inte påminna någon om binas betydelse – den har för övrigt redan framhållits här i kväll – inte bara för produktionen av viktiga biprodukter som vax och honung utan också för deras roll i pollineringen och bevarandet av hälsosamma ekosystem.

Jag kommer ju från grevskapet Armagh i Nordirland som allmänt brukade kallas fruktträdgårdarnas grevskap och där bin spelar en viktig roll för att pollinera äppelträden, och jag kan säga att tecknen redan är tydliga i detta område. Kommissionen måste omgående satsa mer på forskning om exakt vad det är som orsakar denna kraftiga minskning av bipopulationen och förhoppningsvis komma fram till någon lösning. Situationen kommer bara att förvärras om vi inte hittar något sätt att förbättra binas hälsa, minska deras dödlighet och förhindra att bisamhällena dör och försvinner. Detta är något som allvarligt oroar alla inblandade, inte bara i hela Europa utan även i Förenta staterna och på andra håll.

Jag talade nyligen på en biodlarkonferens i min hemregion i Nordirland och när jag lyssnade på de många inläggen den morgonen fick jag på nytt bekräftat för mig vilken oro biodlarna känner över förlusten av sina bikupor, särskilt under vinterperioden. Vi behöver ytterligare medel för att satsa på mer forskning och utveckling och försöka analysera vad orsaken är till detta elände som har drabbat biodlarna. Om vi gör något fel måste vi få reda på det snabbt. Är det bekämpningsmedel eller någon annan orsak? Det kan finnas en uppsjö av teorier och spekulationer av det här slaget, men sanningen är att vi inte har något svar och att det är det vi behöver samt mer stöd.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Vi vet hur viktiga bin är. Alla har talat om det. En sak som inte har nämnts under debatten är dock att det finns en omfattande handel med humlor. Det råder bokstavligen talat fri rörlighet för bin över hela världen, men såvitt jag vet finns det mycket få regleringar av binas rörlighet trots att det behövs. Vi har regleringar när det gäller andra levande kategorier och nötkreatur och vi vet att det fungerar för att begränsa sjukdomsspridning. Binas rörlighet kan leda till att varroakvalstret förs in, vilket har skett i Irland. Nu har vi problemet med den lilla kupskalbaggen som orsakar ödeläggelse för biodlare.

Vi har alltså ett stort problem som vi inte vet lösningen på. Det finns minst ett halvt dussin möjliga orsaker till varför detta händer och det är absolut nödvändigt med forskning. Vi måste samordna denna forskning inom EU så att vi hittar lösningar. Vi måste också ta itu med problemet med biodlarna själva, för de verkar vara en åldrande population och vi behöver fler av dem, inte färre.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Om Astrid Lulling stannar kvar tillräckligt länge vill jag gärna tacka henne för att hon så länge haft ett envetet engagemang för och stött biodlingen här i Europaparlamentet.

Minskningen av bipopulationerna och de skrämmande konsekvenserna när det gäller pollinering av växter och biologisk mångfald överhuvudtaget förtjänar vår fulla uppmärksamhet och vi måste stödja forskning och göra gemensam sak med forskare över hela världen för att försöka hitta orsakerna. Parasitsmitta, klimatförändringar, bekämpningsmedel: vi kan på det här stadiet bara spekulera.

Tjugofem procent av vår mat är direkt beroende av bin och då räknar man inte med deras bidrag till bevarandet av våra gräsmarker. På Irland stängde regeringen tyvärr vårt enda forskningsinstitut på detta område, i Clonroche i grevskapet Wexford, för några år sedan. Jag är därför inte säker på vad Irland kan bidra med. Vi har forskare och kunskaper, men vi har absolut inte regeringens stöd. Jag ser fram emot att få veta av kommissionen hur Europa och EU kan stödja forskningen och vad vi i nuläget gör på detta område.

Astrid Lulling (PPE-DE). - (FR) Fru talman! Eftersom Neil Parish var tvungen att gå har han bett mig redogöra för vår ståndpunkt när det gäller de ändringsförslag som vi har fått i sista minuten.

Utskottet för jordbruk och landbygds utveckling har enhälligt antagit resolutionen, med alla ändringsförslag, som jag har granskat i deras helhet. Gruppen de Gröna/Europeiska fria alliansen, som inte kom med några briljanta synpunkter när resolutionen diskuterades, gör nu ett försök i sista minuten att rädda sitt anseende genom att lägga fram fyra ändringsförslag. Dessa innehåller inte något nytt och skulle dessutom göra en text som i nuläget är sammanhängande och begriplig mer otydlig.

Ändringsförslag 1 har sin grund i ett fel i den tyska översättningen eftersom vad Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf föreslår är exakt detsamma som jag själv föreslår, men den tyska översättningen av mitt skäl var alltså bristfällig.

Ändringsförslag 2 är självklarheter, ändringsförslag 3 är obegripligt och ändringsförslag 4 är en kopia av punkt 8, där det uttryckligen krävs mer forskning om bekämpningsmedels effekter på bins dödlighet, och innehåller dessutom ett krav på att tillstånd för sådana produkter ska underställas sådan forskning, vilket redan är fallet.

Jag föreslår därför att dessa ändringsförslag förkastas eftersom de inte bidrar med något nytt och skulle förstöra en text som är tydlig och noggrant formulerad. Jag insisterar på ett bra förslag för denna resolution är mycket viktig och vi vill att den ska vara noggrant formulerad. Vi vill därför förkasta dessa ändringsförslag.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). - (PL) Fru talman! Biodlingsdebatten i Europaparlamentet har rönt stort intresse bland biodlare. Eftersom jag själv är biodlare träffade jag i Puławy personligen biodlare som hade kommit resande från hela Polen. De bad mig att ställa en enda fråga till Europeiska kommissionen och få ett definitivt svar – vad kan biodlarna egentligen räkna med under de närmaste åren?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. - (EN) Fru talman! Jag tycker att det här verkligen har varit en mycket fruktsam diskussion med många idéer inte bara för min kollega, utan även för GD Jordbruk och landsbygdsutveckling och min egen och andra avdelningar. Många andra generaldirektorat än GD Jordbruk arbetar med den fråga som vi idag diskuterar: GD Hälso- och konsumentfrågor, GD Forskning och GD Miljö. Det är verkligen en tvärvetenskaplig fråga. När vi talar om hur mycket finansiering som egentligen har anslagits för detta tror jag att vi måste titta på flera andra områden också.

Låt mig börja med era frågor om vad vi gör, vad som är på gång och vad vi egentligen menar när vi talar om forskning inom bisektorn. Inom sjätte ramprogrammet finns ett särskilt forskningsprojekt om livsmedelskvalitet och livsmedelssäkerhet som heter "Bin i Europa och hållbar honungsproduktion" (BEE SHOP) som samlar nio europeiska biforskningsgrupper som är specialiserade på honungskvalitet, patologi, genetik och beteende. Låt mig för tydlighetens skull göra klart att projekt inom sjätte ramprogrammet är de som redan pågår, medan program inom sjunde ramprogrammet precis håller på att börja.

Den särskilda stödåtgärden "Biforskning och virologi i Europa" (BRAVE) har vidare möjliggjort två stora tvärvetenskapliga konferenser med experter som arbetar med grundforskning och tillämpad forskning om bin – experter på virologi, diagnostik, immunologi och epidemiologi – liksom internationell handel,

utformning av politik och sjukdomsriskbedömningar. En förslagsinfordran offentliggjordes den 3 september i år på temat livsmedel, jordbruk, fiske och bioteknik, om upptäckt av nya skadedjur och sjukdomar som drabbar bin, samt återkomst av patogener i syfte att kasta ljus över de närmare mekanismerna och orsakerna bakom den ökade dödligheten bland bin. Så det finns ett konkret samband med denna fråga och många av era frågor.

Miljöaspekterna, däribland kronisk exponering för bekämpningsmedel, kommer också att behandlas. Det integrerade ALARM-projektet om bedömning av omfattande miljörisker för den biologiska mångfalden, finansieras också inom sjätte ramprogrammet och innehåller en del om förlusten av pollinerare. Inom ALARM kommer metoder och protokoll för att bedöma stora miljörisker att tas fram och testas i syfte att minimera negativa direkta och indirekta effekter på människor. Forskningen kommer att inriktas på bedömning och fokusera på förändringar i den biologiska mångfaldens struktur, funktion och ekosystemens dynamik. Även risker till följd av klimatförändringar, miljökemikalier, biologiska invasioner och förluster av pollinerare i samband med dagens och framtidens förbättring av markutnyttjandet i Europa kommer att analyseras. Alla dessa initiativ pågår nu.

En sak som jag vill understryka – eftersom detta även framhölls av er kollega – är att Europa inte har brist på experter. Jag anser att vi ska vara medvetna om detta och också vara rättvisa. På EU-nivå hanterar vi 5 procent – jag upprepar, 5 procent – av de offentliga forskningsanslagen i EU. Så det är mycket viktigt att vi går ihop och gör allt som är praktiskt möjligt. Skapandet av ett europeiskt forskningsområde, som jag ger mitt fulla stöd, bygger faktiskt på just denna idé – att vi alla vet vad vi gör och att vi slår ihop den vetenskapliga expertis som redan finns i Europa. Detta är definitivt något som saknas i dagens Europa.

Jag kommer att se till att era krav på mer forskning når fram till den forskningsansvariga kommissionsledamoten – det är jag själv, men idag är jag här i en annan roll. En annan sak som jag gärna vill nämna – eftersom det kanske inte tydligt framgick av mitt inledande anförande – är den fullständiga analys av dödligheten bland bin och biövervakningen i Europa som har gjorts av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet. Analysen blev offentlig den 11 augusti 2008, så den är ny. Det är exakt den analys av programmet som ni efterfrågar och jag tror att det är viktigt att vi alla tittar på det som finns.

Jag måste också svara den kollega som frågade om genmodifierade grödor. Den enda genmodifierade gröda som för närvarande odlas i EU är Bt-majsen MON 810. De eventuella effekterna på bins hälsa av Bt-majs och Bt-toxin överhuvudtaget har analyserats noggrant. Försök med tvångsmatning, där friska bin utsätts för höga doser av Bt-toxin har inte visat på några negativa effekter. Den överväldigande majoriteten studier visar sammantaget att denna diet av Bt-majspollen inte har någon effekt på bin. Jag kan dessutom tillägga att de senaste massiva förlusterna av bin i Nordamerika och även i Europa som kallas "colony collapse disorder" (CCV) inte tycks ha något samband med användningen av genmodifierade grödor, eftersom de även rapporteras från andra områden där det inte odlas några genmodifierade grödor. Biförluster i södra Tyskland har till exempel uppenbart orsakats av förgiftning med bekämpningsmedlet Poncho Pro. Det har också ett latinskt namn som är så svårt att jag helst inte läser det högt.

Kommissionen kommer sammanfattningsvis naturligtvis fortsätta och förstärka sina insatser. De kommer att hjälpa biodlarna att klara av de nuvarande svårigheterna och uppmuntra dem att fortsätta med sin verksamhet. Jag hoppas också att de kommer att uppmuntra andra att ta upp detta yrke, eftersom det är en verksamhet som spelar en oerhört viktig roll, inte bara för den biologiska mångfalden i EU utan även ekonomiskt.

När det gäller min kollega kommissionsledamot Mariann Fischer Boels direkta uppgifter kommer hon att fortsätta att se till att de nationella biodlingsprogrammen används så effektivt som möjligt. Det är emellertid i första hand upp till medlemsstaterna att använda sina budgetar på lämpligt sätt. Idag har vi 26,3 miljoner euro i EU-medel varje år. Detta fördubblas genom tillskott från medlemsstaterna – men vi använder dem inte. Vi använder 80 procent av dessa pengar. Medlemsstaterna utnyttjar inte de anslag som i dagsläget står till deras förfogande.

Den bästa lösningen för att garantera en framtid för sektorn är slutligen att uppmuntra konsumtion av honung från EU. Sedan 2004 står honung med på listan över produkter som kan få stöd till marknadsfrämjande åtgärder på den inre marknaden och flera program har godkänts.

Mitt svar drog ut på tiden eftersom jag bara ville göra klart för er att vi tar dessa åtgärder på allvar och att ni kan räkna med – definitivt även på mitt område – att vi kommer att fortsätta att göra det. Tack för uppmärksamheten och för att ni har stannat så länge.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽⁶⁾, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 20 november 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Bin är viktiga för många olika kulturer i många olika delar av världen. Deras universella karaktär är ingen tillfällighet. Biodling har varit en viktig del av ekonomin sedan förhistorisk tid, dvs. ända sedan den skrivna historien tog sin början. I Spanien samlades honung för 6 000 år sedan.

Idag kan binas och biodlarnas ansträngningar gå till spillo på grund av fenomen som drabbar miljön och indirekt även människor. I Europa har vi fortfarande människor som är beroende av sina egna och binas ansträngningar för sin försörjning. De säljer egenproducerad honung. Vi borde vara glada över detta. Försök har också gjorts att återgå till traditionell skogsbiodling. I Polen fick dessa försök hjälp av biodlare från Bashkirien eftersom det inte fanns någon kvar i vårt land som kom ihåg de gamla metoderna längre. Biodling är kulturellt, socialt och ekonomiskt viktigt. Vi borde därför skydda den europeiska biodlingen. Sorgligt nog finns det mycket vi måste skydda den mot.

Ekonomiska hot, som illojal konkurrens från tredjeländer, och hot mot binas hälsa, liksom biologiska hot som sjukdomar, parasiter, miljöföroreningar och oövertänt användning av bekämpningsmedel. Europeiska kommissionen och medlemsstaterna bör stödja biodlingssektorn som står inför stora svårigheter. Det kan vara svårt för biodlarna att ensamma rädda den biologiska mångfald som de bidrar så mycket till.

21. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

22. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.45.)

⁽⁶⁾ Se protokollet.